

TISDAGEN DEN 23 SEPTEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Muntliga frågor (ingivande): se protokollet

4. Kampen mot terrorismen - Skydd av personuppgifter (debatt)

Talmanen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Roselyne Lefrançois, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets rambeslut om ändring av rambeslut 2002/475/RIF om bekämpande av terrorism (KOM(2007)0650 – C6-0466/2007 – 2007/0236(CNS)) (A6-0323/2008), och

– betänkandet av Martine Roure, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets rambeslut om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete (nytt samråd) (16069/2007 – C6-0010/2008 – 2005/0202(CNS)) (A6-0322/2008).

Roselyne Lefrançois, föredragande. – (FR) Herr talman! Först av allt skulle jag vilja tacka mina kolleger som har samarbetat med mig i denna fråga, eftersom vårt samarbete sannerligen har varit utmärkt genom hela förfarandet. Den text som vi ska rösta om i dag är särskilt känslig, eftersom diskussionen om att bekämpa terrorism innebär risker för EU-medborgarnas rättigheter, oavsett om dessa risker beror på terroristerna i sig eller den frihetsförstörande kraften hos åtgärderna som vidtas för att övervinna problemet.

Terroristhotens omfattning har mycket riktigt kunnat överdrivas av vissa regeringar under de senaste åren i syfte att rättfärdiga antagandet av säkerhetspolitik, både inrikes och på internationell nivå. Hotet är trots detta konkret, och Europeiska unionen måste medverka till att förebygga och bekämpa det så handlingskraftigt som möjligt. Säkerheten för dess 500 miljoner invånare och försvaret av de grundläggande värderingar och principer som unionen bygger på är beroende av detta. Sedan attackerna den 11 september 2001 har EU:s eget territorium varit målet för terroristattacker vid ett antal tillfällen, med dramatiska konsekvenser, som vi alla känner till: Madrid i mars 2004 och London juli 2005. Vi har förmodligen alla hört om den våg av attacker som ägde rum så sent som i går i Cantabria.

Terroristernas allt mer sofistikerade och skiftande verktyg och metoder gör uppgiften så mycket svårare. Utvecklingen av informations- och kommunikationsteknik, i synnerhet Internet, gör det enklare att organisera terroristnätverk och sprida propaganda eller till och med utbildningsmanualer via webben. Man antar att det för närvarande finns omkring 5 000 webbplatser av detta slag. Europeiska kommissionen vill följaktligen, av fullkomligt rimliga skäl, anpassa gemenskapslagstiftningen för att försöka förebygga både faktiska terroristattacker, men också förberedelserna för dessa attacker.

För att göra detta har den direkt inspirerats av Europarådets konvention om förebyggande av terrorism. Problemet är att kommissionen har valt att enbart behandla de repressiva aspekterna och ignorerat bestämmelserna om skyddet av de grundläggande friheterna, som utgör den grundläggande motvikten, enligt Europarådet. Jag var mest oroad över begreppet "offentlig uppmaning" och den risk som detta utgör för yttrandefriheten, eftersom det som människor säger eller skriver som påstås ha lett till ett terroristdåd, eller helt enkelt av allt att döma kommer att leda till ett terroristdåd, kommer att straffas, om man kriminaliserar detta.

Vid den rundabordsdiskussion som organiserades i april i samarbete mellan de nationella parlamenten noterade vi att vi inte är de enda som framför reservationer mot vissa delar av kommissionens text. Flera nationella parlament uttryckte tvivel om tillämpningen av detta rambeslut och räckvidden av begreppet

"offentlig uppmaning". Europarådet har också framhållit faran med att utesluta skyddsklausuler. Slutligen framförde oberoende experter, inom ramen för olika studier, sina reservationer, särskilt mot definitionen av "offentlig uppmaning" och textens rättssäkerhetsnivå. Med stöd av en handfull nationella delegationer som var särskilt oroade över skyddet av de grundläggande rättigheterna lade rådet självt till ett antal garantier i rambeslutets text. På en eller två specifika punkter föreslog rådet emellertid också att rambeslutet skulle skärpas, och att det hur som helst krävdes mer arbete för att nå en fullständigt tillfredsställande rättssäkerhetsnivå och ett nöjaktigt skydd av friheterna.

Vi har därför försökt att hitta en balans mellan dessa två uppenbart motsägande, men i grunden oskiljaktiga, mål, nämligen kampen mot terrorism och skyddet av grundläggande rättigheter och friheter, med våra kolleger från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. För att göra detta tvingades vi att gå en svår balansgång, och detta var dessutom nödvändigt eftersom det ibland är svårt i praktiken att uttada var yttrandefriheten slutar och brott mot mänskliga rättigheter tar vid. Tänk på den vrede som de danska karikatyrerna orsakade för två år sedan, eller mer nyligen, den debatt som uppstod om kortfilmen om islam av nederländska parlamentsledamoten Geert Wilders.

Samtidigt anser jag att den kompromiss som vi har nått är bra. De viktigaste förändringar som vi har gjort är följande: för det första ersatte vi termen "uppmaning" med "anstiftan", som är mer exakt och oftare används i straffrättsliga sammanhang, för det andra antog vi en strängare definition av "offentlig anstiftan", som på ett snävare sätt avgränsar de gärningar som kan kriminaliseras och därför förebygger eventuella missbruk som skulle leda till en begränsning av yttrandefriheten, för det tredje införlivade vi åtskilliga bestämmelser om skyddet av de mänskliga och grundläggande rättigheterna, och särskilt yttrandefriheten och pressfriheten, i texten, för det fjärde påminde vi om behovet att garantera att vidtagna åtgärder är proportionerliga i förhållande till de mål som ska uppnås, vilket är grunden för ett demokratiskt, icke-diskriminerande samhälle.

Detta är huvudpunkterna i detta ärende. Det gläder mig att detta ämne blev prioriterat under förmiddagens plenarsammanträde, och jag ser fram emot en rik och livlig debatt.

Martine Roure, föredragande. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det gläder mig oerhört att vi i dag för en gemensam debatt om betänkandet av min kollega Roselyne Lefrançois om bekämpande av terrorism och mitt eget betänkande om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete. Vi ska komma ihåg att kampen mot terrorism inte kan bli helt effektiv och proportionerlig om vi inte ser till att alla medborgares grundläggande rättigheter stärks. Vi måste använda våra grundläggande värderingar om respekt för de grundläggande rättigheterna för att bekämpa de terroriströrelser som hotar våra demokratiska samhällen.

Enligt min mening var kommissionens förslag om bekämpandet av terrorism obalanserat, eftersom det bara stärkte säkerheten utan att beakta flera av de åtgärder som vidtagits för att skydda de grundläggande friheterna. I detta avseende vill jag åter gratulera Roselyne Lefrançois och hennes kolleger för att ha återskapat balans i texten i syfte att se till att den skyddar respekten för mänskliga rättigheter och friheter.

Som vi vet använder sig terroristnätverken i allt högre grad av ny informationsteknik, däribland Internet, för uppmaning till terroristbrott och rekrytering. Övervakning av denna typ av verksamhet på Internet kräver insamling av en stor mängd personuppgifter, men dessa personuppgifter måste garanteras ett högt skydd under insamlingen.

Jag skulle vilja påminna rådet om de åtaganden som man gjorde vid antagandet av direktivet om lagring av uppgifter. Vid det tillfället framförde vi vår önskan att uppgifter som var viktiga i kampen mot terrorism verkligen skulle kunna användas. I utbyte är rådet skyldigt att uppfylla sina åtaganden och anta ett rambeslut om skyddet av personuppgifter som ger en hög skyddsnivå.

Mitt varmaste tack går till alla mina kolleger i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och till alla som har arbetat med mig, särskilt skuggföredragandena, eftersom de ändringsförslag som vi föreslår i mitt betänkande enhälligt godkändes i utskottet. Dessa ändringsförslag visar att vi inte kommer att tolerera en harmonisering som bygger på en minsta gemensamma nämnare. Vi anser att rambeslutet bör ha en stor räckvidd, så att det inte begränsas till enbart uppgifter som utbyts mellan medlemsstaterna. Det måste också omfatta uppgifter som behandlas på nationell nivå, något som skulle skapa förutsättningar för ett starkare samarbete mellan medlemsstaternas olika polisiära och rättsliga myndigheter, samtidigt som en motsvarande nivå av uppgiftsskydd garanteras inom hela Europeiska unionen. Principerna när det gäller ändamål, begränsning och proportionalitet måste garanteras genom att man noga anger och begränsar var uppgifter får vidarebehandlas. Ni måste inse hur viktigt detta är! Uppgifter får inte användas i något annat syfte än det som de insamlades för. Vi vill inte förbjuda all överföring av uppgifter

till tredjeländer, eftersom sådan överföring kan visa sig nödvändig som en del i kampen mot terrorism. Men för varje överföring måste en bedömning göras av huruvida tredjelandet i fråga erbjuder ett lämpligt uppgiftsskydd, och jag skulle vilja understryka att denna bedömning måste utföras av en oberoende myndighet.

Vi ber rådet att i rambeslutet inbegripa bestämmelser om nationella myndigheter som har tillgång till uppgifter som samlats in av privata parter, i enlighet med – om jag åter får påminna er – de åtaganden som det brittiska ordförandeskapet gjorde efter antagandet av "direktivet om lagring av uppgifter".

Slutligen måste användningen av känsliga uppgifter, såsom uppgifter om politiska åsikter, religiösa övertygelser, hälsotillstånd eller sexliv av princip förbjudas, i strid med det som nu föreslås i rambeslutet. Ni kommer att konstatera att Europaparlamentet med detta ändringsförslag stöjer rådets förslag, som tillåter behandling av dessa uppgifter under särskilda omständigheter. Tvärtom vill parlamentet att behandling av dessa uppgifter ska förbjudas, samtidigt som undantag ska tillåtas. Förfarandet har genomgått en fullständig förändring, och detta är viktigt för oss. Genom att inta denna ståndpunkt vill Europaparlamentet visa respekt för människors värdighet, och vi anser att rådet borde kunna instämma med oss i denna nödvändighet.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Deprez, ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, föredragande, mina damer och herrar! Detta är fransmännens dag, och det är också min dag: jag skulle vilja be så mycket om ursäkt för Rachida Datis oväntade frånvaro, men det är en ära för mig att åter delta i parlamentets arbete, särskilt när det gäller de känsliga ämnen som vi just har diskuterat. Jag skulle särskilt vilja uttrycka ordförandeskapets tack till Martine Roure och Roselyne Lefrançois för det personliga åtagande som de har visat exempel på och det intresse som de visar för frågorna om bekämpandet av terrorism och uppgiftsskydd.

Med dessa två texter har nu parlamentet fått ett fast grepp om den aktuella utvecklingen och vardagslivet i det europeiska samhället. Vi måste skydda våra medborgare mot terrorishot, och vi måste också skydda deras privatliv och konfidentialitet. Detta är ett politiskt ansvar i dess ädlaste mening. Jag skulle vilja svara på flera detaljer i de två betänkanden som just lagts fram.

För det första när det gäller utkastet till rambeslut om bekämpande av terrorism. Kampen mot terrorism är en utmaning för Europeiska unionen som kräver att vi förenar våra resurser. Gilles de Kerchove, EU:s samordnare för kampen mot terrorism, som jag mötte för några veckor sedan, har också talat om för parlamentet att till exempel al-Qaidas verksamhet är särskilt oroande. Det skedde 583 terroristattacker på europeisk mark 2007. Det rambeslut som ni ser på i dag är därför ett stort rättsligt framsteg i kampen mot att sprida teknik som används av terrorister.

Det är exempelvis oacceptabelt att man på en webbplats helt ostraffat kan förklara hur man tillverkar hemgjorda bomber. I dag finns det närmare 5 000 webbplatser som bidrar till att radikalisera ungdomar i EU inom ramen för dessa frågor, och det slovenska ordförandeskapet lyckades, som ni vet, att nå en överenskommelse om dessa utmaningar vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 18 april.

Jag välkomnar Roselyne Lefrançois' betänkande. Hon har gett sitt stöd till rådets mål att införliva de brott som förekommer i Europarådets konvention i rambeslutet av den 13 juni 2002. Hennes förslag är till stor del knutna till de ändringsförslag som rådet lade fram under förhandlingarna, och, som ni vet, var diskussionerna med rådet om denna text mycket livliga. Vi befinner oss helt klart mitt i en debatt som är klassisk för demokratiska samhällen som försöker att bekämpa terrorismen effektivt och samtidigt respektera den grundläggande rättsstatsprincipen och grundläggande principer, till exempel yttrandefriheten, som styr allt demokratiskt liv.

Jag skulle vilja uppmärksamma er på två punkter. För det första syftar detta rambeslut till att straffbelägga tre typer av beteenden som vanligen uppfattas innan attacker faktiskt har begåtts: offentlig uppmaning till terrorism – och jag vill betona ordet "offentlig", som alltså utesluter regleringen av privat brevväxling – utbildning och slutligen rekrytering för terrorismsyften. Det skulle skapa överträdelser för Europeiska unionen som medlemsstaterna redan känner till genom Europarådets konvention om förebyggande av terrorism, som fullbordades 2005.

Definitionerna av dessa brott har kopierats ord för ord i rambeslutet, med några få begränsade ändringar för att skapa överensstämmelse med begreppen "terroristbrott" och "terroristgrupp", som har funnits i europeisk lagstiftning sedan 2002. Fru Lefrançois, följaktligen termen "offentlig uppmaning" i stället för "anstiftan", som ni föreslår. Antagandet av en text på EU-nivå kommer att göra det enklare att kontrollera dess införlivande i medlemsstaterna och att snabbare bli gällande inom hela EU.

Det andra skälet är att rådet ägnade särskild uppmärksamhet åt respekt för de grundläggande rättigheterna. Denna oro uttrycktes vid det rundabordsmöte som parlamentet anordnade den 7 april i år. Rådet var mycket medvetet om de diskussioner som ägt rum i parlamentet och följde noggrant den strategi som antagits i Europarådet. Det tillfogades skyddsklausuler – särskilt två, om pressfrihet och yttrandefrihet å ena sidan, och proportionalitet när det gäller kriminaliseringen av brott som de definieras i nationell lagstiftning å den andra – till det ursprungliga förslaget.

Det bör noteras att rådet inte fick igenom de förslag som syftade till att införa regler om extraterritoriell behörighet, som er föredragande ändå inte godkände. En strävan efter balans var därför drivkraften för rådet under förhandlingarna, som ledde till en text som i hög grad beaktar er oro.

Om vi nu övergår till rambeslutet om skydd av personuppgifter, som Martine Roure lagt fram – är det ett faktum att det finns ett inte särskilt omfattande, om ens något, regelverk för så kallade "suveräna" akter, särskilt för den allmänna säkerheten, som ni påpekade, fru Roure. Men det är på detta område som det är särskilt viktigt att förvalta och reglera utbyte av uppgifter, i syfte att skydda offentliga friheter. Ni har rätt: vi måste agera snabbt och effektivt, samtidigt som rättigheterna för dem vars uppgifter har utbyts, behållits och sparats ska respekteras.

Justitieministrarna nådde en överenskommelse den 8 november 2007 om ett utkast till rambeslut. Som ni själv har påpekat skulle vissa av er i parlamentet ha velat gå längre. Ordförandeskapet är medvetet om detta, men det rambeslut som rådet i slutet av en debatt, som varat mer än två år, lyckades få till stånd full enighet om, varigenom europeiska minimistandarder för personuppgifter tillhandahålls inom ramen för straffrättsligt samarbete, är ett första steg vid en tidpunkt när inga gemensamma regler någonsin existerat inom ramen för den tredje pelaren. Det är en kompromiss. EU är byggt på detta sätt, särskilt på detta område. Det är en kompromiss, men detta gör det inte till ett andra klassens beslut. Det är snarare det bästa möjliga resultatet i dagsläget, eftersom det fyller ett tomrum och banar väg för fortsatt utveckling.

Det är ett första steg mot en reglering av utbyte av uppgifter av rättsliga skäl inom EU:s ram, vars godkännande kan kontrolleras mycket mer effektivt än inom Europarådet. Införlivandet och antagandet av detta rambeslut skulle kunna överlämnas till rådet (rättsliga och inrikes frågor) för en utvärdering, såsom skedde med den europeiska arresteringsordern till exempel.

Herr vice ordförande! Till sist, när vår institutionella ram har utvecklats – något som vi hoppas ska ske – kommer det att bli möjligt för kommissionen att inleda överträdelseförfaranden. Inom EU måste man ofta fastställa om det är bättre med minimistandarder som kan tas upp senare eller om vi bör hålla fast vid till den aktuella situationen, som i dagsläget innebär extremt varierande standarder av uppgiftsskydd, en brist på ordentlig kontroll från de europeiska institutionernas sida samt bilaterala förhandlingar om utbyte av uppgifter med tredjeländer, som inte erbjuder våra medborgare tillräckliga garantier och som kan utföras utan vårt samtycke. Detta är fallet med de bilaterala avtal som ingåtts med USA.

Personligen anser jag att det är bättre att gå vidare i stället för att bevara den aktuella situationen. Enligt vår mening är rambeslutet den första vitala åtgärden. Dessutom har det arbete som gjorts av tidigare ordförandeskap i själva verket skapat förutsättningar för oss att finna jämvikter där också era bekymmer beaktas. Jag ska nämna några av dessa.

Den första är att det framtida rambeslutet verkligen enbart kommer att gälla utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna, som ni har påpekat, men medlemsstaterna har också åtagit sig att anpassa sina egna skyddsnivåer. En klausul som ni borde titta på är artikel 27, som stärks av skäl 8 i detta rambeslut, i vilken kommissionen uppmanas att efter en femårsperiod utvidga textens räckvidd till att kunna omfatta nationella uppgifter. Vi inom rådets ordförandeskap ser vi inga nackdelar med detta.

Den andra är att allt utbyte av uppgifter är föremål för proportionalitetsprincipen, något som innebär att det är möjligt att från fall till fall kontrollera orsaken till uppgifternas överföring och om den uppgiftsmängd som utbyts är större än det som är alldeles nödvändigt.

Den tredje är att överföringen av uppgifter till tredjeländer är föremål för viktiga villkor och skyddsåtgärder som ska ges ett lämpligt skydd. Ni känner alla till att denna bestämmelse inte har passerat obemärkt bland vissa av våra yttre partner, vars namn jag har nämnt. Artikel 14 är ett bålverk som vi kan förlita oss på när det gäller att förhindra överföring till tredjeländer, utan vårt samtycke, av personuppgifter som vi har överfört till andra medlemsstater. Det ger oss också en försäkran om en motsvarande nivå för uppgiftsskydd i den andra medlemsstaten.

För det fjärde och sista har medlemsstaterna åtagit sig att rapportera om sina nationella åtgärder till kommissionen, som i sin tur ska lägga fram en bedömning och förslag till ändringar av denna första ram till parlamentet och rådet. Följaktligen kommer ni att vara fullständigt delaktiga i vidareutvecklingen av detta rambeslut.

Herr talman, föredragande, mina damer och herrar! Ordförandeskapet är väl medvetet om ert engagemang för respekt för de grundläggande rättigheterna inom Europeiska unionen, och jag skulle vilja betona att framtidsgruppen, som är sammansatt av sex justitieministrar från Tyskland, Portugal, Slovenien, Frankrike, Tjeckien och Sverige, har gjort stärkandet av uppgiftsskyddet till en prioritering för Europeiska unionen under de kommande åren. Det är en oro som alla medlemsstater delar, och alla justitieministrarna stödde den under det informella rådets möte den 25 juli.

Herr talman! Det var detta som jag hade att säga parlamentet.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag välkomnar naturligtvis rådets ordförande, Jean-Pierre Jouyet, och även våra två föredragande, som har gjort ett fantastiskt arbete. Roselyne Lefrançois har skrivit ett betänkande om ändringsförslaget till rambeslutet om bekämpande av terrorism, och Martine Roure har skrivit ett betänkande om rambeslutet om skydd av personuppgifter. Jag vill naturligtvis också tacka rådets ordförandeskap. De kommentarer som Jean-Pierre Jouyet gjorde bör visa ordförandeskapets intresse för att närma de olika synpunkterna.

Jag ska fatta mig kort, eftersom vi förväntar oss en mycket intressant debatt denna förmiddag i parlamentet. För det första ska jag tala om förslaget till ett rambeslut om bekämpande av terrorism. Som rådsordföranden helt riktigt sa har modern informations- och kommunikationsteknik en viktig funktion att fylla när det gäller att sprida terroristhotet. Internet, som är billigt, snabbt, lättillgängligt och når hela världen, används i hög grad av terrorister.

De fördelar med Internet som uppskattas av laglydiga medborgare utnyttjas tyvärr i brottsliga syften. Terrorister använder Internet för att sprida propaganda i mobiliserings- och rekryteringssyften, liksom för instruktioner och Internetbaserade handböcker som syftar till att utbilda terrorister eller planera attacker. En politisk prioritering är naturligtvis att förebygga detta hot. Europeiska unionen måste bekämpa den moderna terrorismen och dess nya metoder med samma beslutsamhet som den visade när den bekämpade den traditionella terrorismen.

I det förslag som kommissionen har utarbetat uppdateras rambeslutet om bekämpande av terrorism, och det anpassas till Europarådets konvention om förebyggande av terrorism genom att man i begreppet terrorism inbegriper offentlig uppmaning till terroristbrott samt rekrytering och utbildning för terrorismsyften.

Kommissionen är nöjd med det positiva mottagande som Roselyne Lefrançois' betänkande har fått, vilket betonar förslagets mervärde. Fru Lefrançois! Ni har dock också uttryckt oro över förslaget, och vill se ett antal ändringar.

Jag ska försöka ge ett kort svar. För det första protesterar ni i ert betänkande mot användningen av uttrycket "offentlig uppmaning", och ni angav tydligt att ni anser att begreppet "offentlig anstiftan" var mer precist. Det är dock ett faktum att kommissionens förslag bygger på Europarådets konvention, och vi följer de definitioner av brott som anges i konventionen mycket noggrant av två anledningar.

För det första ville vi ta hänsyn till Europarådets enastående sakkunskap på området mänskliga rättigheter och rådets genomförda arbete när det gällde att utarbeta den text i konventionen som vi diskuterar. Konventionen bygger också på Europadomstolens rättspraxis vad gäller yttrandefrihet.

För det andra ville kommissionen göra det enklare för medlemsstaterna att genomföra både ändringen i rambeslutet och i Europarådets konvention. Skulle en annorlunda terminologi inte göra tillämpningen något komplicerad? Den frågan vill jag ställa till er.

När det gäller den andra punkten som tas upp i betänkandet stöder kommissionen er idé att införliva skyddsklausuler om mänskliga rättigheter i den ändrade texten motsvarande klausulerna i artikel 12 i Europarådets konvention om förebyggandet av terrorism. Herr Jouyet! Rådets gemensamma ståndpunkt av den 18 april 2008 innehåller faktiskt redan extra skyddsklausuler som svarar mot dem i artikel 12.

Jag ska nu övergå till önskemålet att utesluta alla skyldigheter att kriminalisera ett försök att begå ett brott. Det är vi överens om. I kommissionens förslag garanteras redan uteslutandet av denna skyldighet, och det gjorde rådets gemensamma ståndpunkt av den 18 april 2008 också.

Det som jag skulle vilja säga är att vi, när det gäller de behörighetsbestämmelser som tillämpas på de nya brotten, i stort sett – men inte helt – instämmer i de ändringsförslag som föreslås i betänkandet. Kommissionen kan därför godta avlägsnandet av de kompletterande behörighetsbestämmelserna som den hade inbegripit i sitt förslag.

Men kommissionen delar inte den åsikt som framförs i betänkandet om de befintliga behörighetsbestämmelserna i det aktuella rambeslutet, eftersom detta skulle vara detsamma som att införa en begränsning av de nya brotten. Det ändringsförslag som läggs fram i betänkandet avskaffar en medlemsstats skyldighet att ta itu med nya brott när de begås utanför denna medlemsstats territorium men begås av en juridisk person som är etablerad på dess territorium, eller är riktade mot dess institutioner eller befolkning, eller mot en EU-institution med huvudkontor i den berörda medlemsstaten. Vi befarar att avskaffandet av denna skyldighet för den berörda medlemsstaten att agera kommer att begränsa effektiviteten i kommissionens förslag eftersom de nya brotten mycket ofta är gränsöverskridande, särskilt när de begås via Internet.

Kommissionen hoppas dock att utvecklingen av detta ärende framför allt kommer att göra det möjligt att det ändrade rambeslutet träder i kraft inom en snar framtid. Det är verkligen värt alla våra ansträngningar att uppdatera vår lagstiftning, och jag tackar både parlamentet och ordförandeskapet för att de gör allt sin makt för att nå dessa resultat. Vi behöver verkligen detta nya verktyg.

Nu ska jag tala om betänkandet av Martine Roure, som genom sitt mycket kraftiga skydd har skapat en rättspraxis för parlamentets önskan att få ett meningsfullt rambeslut som banar väg för fortsatt utveckling. Rambeslutet måste i själva verket främja polissamarbete och rättsligt samarbete i brottmål genom att ge detta den effektivitet som uppnås genom äkta legitimitet och respekt för grundläggande rättigheter, särskilt rätten till privatliv och rätten till skydd av personuppgifter. Gemensamma regler för att behandla och skydda personuppgifter, som behandlas i syfte att förebygga och bekämpa brott, kan bidra till att nå dessa två mål.

Herr Jouyet! Det kommer inte att förvåna er att höra att kommissionen är besviken över rambeslutets ganska begränsade räckvidd. Vi hade för avsikt att gå längre, men jag vet att det sittande ordförandeskapet till stor del delar denna åsikt. Texten i rambeslutet omfattar nu bara gränsöverskridande utbyte av personuppgifter, och det är därför som vi ville gå längre. Behandlingen av personuppgifter av dessa myndigheter på nationell nivå harmoniseras inte på EU-nivå under tiden. På nationell nivå kommer denna verksamhet fortfarande att omfattas av nationell lagstiftning om uppgiftsskydd. Fru Roure! Det stämmer att alla medlemsstater har anslutit sig till Europarådets konvention 108 om uppgiftsskydd. Trots detta är jag en av dem som anser att vi bör gå längre.

Den påföljande bedömningen av tillämpningen av rambeslutet, som Jean-Pierre Jouyet hänvisade till, är naturligtvis ett sätt att granska tillämpningen av reglerna i rambeslutet, och också en kontroll av att principerna om målet för begränsning och proportionalitet, som ni gjorde helt rätt i att nämna och som är grundläggande på detta område, faktiskt respekteras. Det stämmer att en granskning, en bedömningsklausul, mot bakgrund av den bedömning som medlemsstaterna har gjort, med säkerhet skulle göra det möjligt att utvidga räckvidden till detta uppgiftsskydd.

En sak är säker, och det finns ingen anledning att jag insisterar på detta eftersom ordförandeskapet just hänvisade till det, och det är att texten kommer att bli viktig inte bara för oss européer, utan också i våra förhandlingar med tredjeländer. Vi kommer att befinna oss i en mycket starkare position, särskilt i förhandlingar med USA – som jag inte har glömt bort – om vi kan göra anspråk på en åtgärd för uppgiftsskydd som verkligen uppfyller våra medborgares behov och förväntningar. Därför hoppas jag att rådet kommer att verka för detta ärende, och att vi kan nå ett avtal. Detta är ett första steg, men detta steg kommer fortfarande att vara viktigt nog. Det är min önskan.

Jag kommer hur som helst att vara nöjd om dessa två förslag och två betänkanden – som är mycket intressanta och värdefulla för kommissionen – gör det möjligt för oss att nå ett avtal, något som jag verkligen skulle vilja se.

Luis de Grandes Pascual, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (ES) Herr talman, herr Jouyet, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag talar i egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor för betänkandet av utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om detta ärende.

Jag skulle vilja tacka utskottet för rättsliga frågor för det stöd som jag fick samt föredraganden Roselyne Lefrançois och säga att hon, när hon har skött denna uppgift, varit öppen för förståelse och dialog för att hitta en enighet, något som är absolut nödvändigt i detta ärende.

Detta förslag till rambeslut skulle kunna anses onödigt. Europarådet har redan tagit upp frågan i sin konvention om förebyggande av terrorism och erkänner de tre typerna av straffbara gärningar som kommissionen inbegrep i sitt förslag: offentlig uppmaning till terroristbrott samt rekrytering och utbildning för terroristsyften.

Men det stämmer också att förslaget ger mervärde, innehåller en bättre definition av terrorism och är mer heltäckande, eftersom det inbegriper en omfattande förteckning över påföljder.

Jag skulle i ärlighetens namn vilja säga att denna åtgärd från kommissionens sida är nödvändig och utgör ett oerhört värdefullt bidrag.

Vi behöver inte oroa oss för de grundläggande rättigheterna, och det strider inte mot yttrandefriheten. I Spanien står inte terroristgruppen ETA med på EU:s förteckning över terroristgrupper för det som den säger, utan snarare för det som den gör, eftersom den använder utpressning, kidnappning, våld, terror och död för att uppnå sina syften. Av den orsaken står den med på förteckningen. Inte för sina uttalanden, utan för sina handlingar.

I det spanska parlamentet finns det grupper som representerar den separatistiska rörelsen som talar helt legitimt, förespråkar oberoende, och naturligtvis inte på något sätt drabbas av några efterräkningar för att de gör det.

Det handlar inte om att fastställa åsiktsbrott. Det handlar om att samarbeta med hjälp av modern teknik och att effektivt bekämpa terrorism.

Låt mig påminna er om att en ärlig person, en medlem av de väpnande styrkorna, en officer vid namn Juan Luis Conde, mördades i går i Spanien av terroristgruppen ETA med den fega metoden en bilbomb.

Europeiska unionen måste stå enad i denna fråga, beslutsamt och kompetent. Vi måste vara kapabla att fastställa kategorier av straffbara gärningar som inte är ohanterliga, för om domstolen anser att det föreligger svårigheter kommer antagandet att en person är oskyldig tills motsatsen har bevisats alltid att styra, och vi får inte försitta detta tillfälle.

ETA och alla världens terroristgrupper bör känna till att Europeiska unionen står enade mot dem, de bör vara säkra på att unionens demokratiska tyngd kommer att drabba dem, och att vi inte kommer att ge upp förrän de är helt uteslutna från livet i våra länder.

Panayiotis Demetriou, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! I dag ligger två mycket viktiga betänkanden framför oss. De är mycket ovanliga på grund av deras väl avvägda förhållningssätt och eftersom de är resultatet av ett bredare samarbete om frågor som man i allmänhet kommit överens om i kampen mot terrorism, och givetvis skyddet av mänskliga rättigheter, tillsammans med personuppgifter.

Terrorism är vår tidsålders gissel. Företeelsen har hydrans huvuden, är omänsklig, barbarisk och hänsynslös. Vi måste därför bekämpa den med alla lagliga medel, samtidigt som vi alltid måste komma ihåg att de mänskliga rättigheterna inte får överträdas. Det är exakt vad Roselyne Lefrançois åstadkommer i sitt betänkande.

Det som har sagts är att förslaget att bekämpa terrorism bygger på Europarådets konvention. Men vi har valt att ändra definitionen av "offentlig uppmaning" så att det blir mer begripligt i rättslig mening i alla länder. Vi talar om "offentlig anstiftan", vilket stämmer bättre överens med andan i konventionen och det mål som vi vill nå.

Vår oro när vi diskuterade detta betänkande inriktades på frågan om mänskliga rättigheter. Vi förde omfattande diskussioner, kom överens om en formulering och inbegrep bestämmelser som ska säkerställa den jämvikt som jag har nämnt.

Allting som läggs till kommer förmodligen att rubba denna jämvikt, och alla försök att ytterligare definiera terrorism är att utmana ödet: det var ingen enkel uppgift för EU att komma fram till en definition. Jag satt i Europarådet i tre år. Vi försökte att hitta en definition av terrorism, men lyckades inte. Nu när vi har kommit fram till denna definition finns det ingen orsak att motarbeta den.

När det gäller mänskliga rättigheter finns hur som helst punkt 10 i den inledande delen av förslaget. Där tar man utförligt och i detalj itu med skyddet av de särskilda rättigheterna: mötesfrihet och fria fackföreningar samt alla hithörande rättigheter. Det finns därför inget behov av ytterligare ansträngningar i detta avseende.

Avslutningsvis vill jag tillägga att allt detta är i goda händer. Men det finns ett annat område som vi bör se över: vi bör rikta vår uppmärksamhet mot de samhällen som livnär terrorism. Vi bör tala med resonliga personer, med moderata krafter, så att det moraliska stöd som terrorister i dessa samhällen får kan elimineras. Vi bör inrikta våra ansträngningar, vårt tänkesätt, program och kampanjer på detta.

(Applåder)

Claudio Fava, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr Jouyet, herr Barrot, mina damer och herrar! Efter sju års kamp mot terrorismen anser jag att vi nu är skickliga på att katalogisera riskerna med terrorism, dess effekter och dess förödande konsekvenser. Jag anser också att en av de mest dramatiska av dessa konsekvenser är förlusten av jämvikt – en förlust av balansen när det gäller att reagera på terrorismens hot.

Denna jämvikt är nödvändig, inte för att undersöka det ytliga, utan för att granska de djupliggande orsakerna bakom detta våld, och den är livsviktig för att genomföra en förebyggande och bestraffande politik, utan att överge de grundläggande principerna i vår rättskultur. Detta är en värdefull men svår balansgång, eftersom den måste översättas i regler som inte lämnar något utrymme för finkänslighet. Jag välkomnar därför kommissionens initiativ att se över rambeslutet från 2002, förutsatt att uppmärksamhet riktas mot de mycket lägliga rekommendationer som har gjorts i de två betänkanden som vi diskuterar i dag.

Den första rekommendationen, herr Jouyet och herr Barrot, är att vi måste undvika en kultur av misstroende, för om vi grundar vårt samhälle på misstro, och tänker ut integrerings- och invandringspolitik som utarbetas enligt principen om ömsesidig misstro, skulle det vara som att ge en gåva till terrorismen eftersom terrorismens främsta mål är att skapa splittring.

Det är av denna anledning som vi, när vi diskuterar terroristbrott och begreppet uppmaning – som är ett begrepp som verkar både allmänt och subjektivt, enligt vår mening – föredrar det rättsligt mer förenliga och specifika begreppet offentlig anstiftan. Jag anser att detta är en mindre förvirrande och mindre subjektiv princip, och detta är inte en terminologisk fråga, herr Barrot, utan en självständig fråga: uppmaning lämpar sig för missbruk, övergrepp, det lämpar sig också för överdriven uppmärksamhet mot det socialt känsloladdade, som ofta skulle förespråka överdrivna och förvirrade reaktioner. Allt detta leder oss till den andra risk som vi måste undvika: att tolka kampen mot terrorism som skäl som rättfärdigar granskning, minskning och ändring av räckvidden för de grundläggande rättigheterna.

Utifrån dessa två betänkanden förväntar vi oss en tydlig och entydig signal på denna punkt: detta är den utmaning som vi har uppmanats att ta itu med som lagstiftare: att kombinera kampen mot terrorism och gärningar som banar väg för terrorism med respekt för stadgan om de grundläggande rättigheterna, särskilt yttrandefrihet och föreningsfrihet, utan vilka vår kultur skulle återgå till en barbarisk epok. Herr Barrot! Vi måste berätta sanningen: risken att vi kommer att omvandla kampen mot terrorism till en konflikt mellan kulturer eller religioner, att vi kommer att tala rasismens språk. Risken för detta är rätt så stor, som vi såg vid mötet de senaste dagarna i Köln, där en parlamentsledamot, Mario Borghezio, deltog på ett oansvarigt sätt. Det bör alltså sägas med stark röst, och sägas här, och sägas av parlamentet: fascistisk intolerans har inget med kriget mot terrorism att göra!

I det värdefulla arbete som har gjorts med de två betänkanden som vi debatterar här intar man också denna ståndpunkt: bekämpa terrorismen, förebygga terrorismens desperata våld, men se samtidigt till att rätt balans råder mellan behovet av säkerhet för våra medborgare och deras frihet och grundläggande rättigheter. Herr talman, herr Jouyet och herr Barrot! På denna punkt uppmanar vi till vaksamhet från rådets och kommissionens sida, och vi lovar att parlamentet kommer att göra sitt yttersta för att samarbeta med er.

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande! Roselyne Lefrançois och Martine Roure har gjort ett enormt arbete med sina betänkanden, och jag har också haft nöjet att samarbeta med dem under detta arbete. Vi har uppnått mycket och också gjort en stor skillnad. Jag beklagar att Martine Roures betänkande fortfarande hålls kvar i rådet, trots att vi har sett över det. I detta avseende anser jag att det saknas något i det som Jean-Pierre Jouyet talade om, nämligen att vi tar tag i ämnen och förklarar dem vara prioriterade. Vi hörde även detta upprepade gånger och senast av det tyska rådets ordförandeskap. Tyvärr har det helt enkelt inte omvandlats till handling. Parlamentet kan inte nöja sig med tomma ord i längden.

När det gäller Roselyne Lefrançois betänkande: det finns definitivt något anmärkningsvärt i detta betänkande som ingen av er har tagit upp än. Det innebär att vi här har ett av de sällsynta fall då vi harmoniserar konkret straffrätt – helt klart bortom miljöområdet. Detta är något som sträcker sig långt bortom det som Europeiska unionen hittills har gjort. Inom civilrätten har vi sett det i gränsöverskridande ärenden. Men att harmonisera

konkret straffrätt är mycket mer djupgående än vad som har framkommit här. Kommissionen förstår då kanske varför vi för en sådan intensiv diskussion om offentlig uppmaning eller anstiftan. "Anstiftan" är en vanlig rättslig term i alla medlemsstater. Medlemsstaterna i Europarådet fastställde termen "uppmaning" som en kompromiss. Detta inbegriper även länder som Ryssland.

Jag anser inte att vi måste diskutera om vi alla har en rättslig grund som överensstämmer med detta. Jag måste också fortsatt klargöra i diskussioner med Roselyne Lefrançois att jag, sett ur enbart mitt nationella perspektiv, har ett problem med termen "anstiftan", vilket också har framförts här, eftersom det faktum att en anstiftan kan bestraffas utan att det finns ett avsiktligt olagligt påstått brott är främmande för vårt system. Eftersom anstiftan eller uppmaning tillåts i klausulen är båda dessa termer i värsta fall till och med en bluff. De misslyckas båda med att påvisa uppsåt från gärningsmannens sida. Man är helt hänvisad till tredje parter uppfattning när det gäller huruvida det som någon har sagt skulle kunna vara en allvarlig uppmaning till att begå ett terroristbrott eller inte. För tillfället undrar jag var ni drar linjen mellan terroristen och den rasande medborgaren runt stamgästernas bord som anmäls av sin granne.

I detta avseende måste vi också ta upp de befintliga rättssystemen. Jag vet att det i vissa hänseenden är annorlunda i Spanien, men detta är för att landet ska kunna bekämpa inhemsk terrorism. Tro mig, jag är tacksam att jag är ung nog för att inte ha levt under de dåliga RAF-tiderna i Tyskland, men även då diskuterades lämpliga lagar. Länder måste naturligtvis agera på ett exceptionellt sätt i bestämda fall, men under de senaste sju åren har vi också sett att mycket av det som inledningsvis beslutas i ett utbrott av ursinne nu måste dras tillbaka. I detta avseende gläder det mig också att vi har inriktat oss på människor och grundläggande rättigheter över partilinjerna i detta betänkande.

När det gäller Rourebetänkandet är det mycket viktigare att rådet vidtar åtgärder. Vi får inte lura oss själva när det gäller Lissabonfördraget. Vi vill alla att det ska bli kvar fram till Europavalet 2009, men vi vet också att man aldrig får det man vill ha. Nu måste vi försöka fläta in detta betänkande i dessa diskussioner – särskilt när det gäller de samtal som kommissionen för närvarande för med Förenta staterna om ett avtal om uppgiftsskydd mellan EU och USA. De två kan faktiskt inte tillåtas existera oberoende av varandra. Jag skulle därför vilja att vi inte bara fångade den politiska viljan utan till sist också fattade ett politiskt beslut, att äntligen låta rambeslutet om uppgiftsskydd träda i kraft.

Kommissionen och rådet strävar, med ett otroligt arbete, efter att vidta åtgärder på området ekonomiskt skydd av personuppgifter. När vi ser vad som sker i Storbritannien, Tyskland och andra medlemsstater, där det förekommer fall av förlust eller stöld av personuppgifter som förvaltas av offentliga myndigheter, har vi ett lika brådskande behov av åtgärder här. Detta är i slutändan mer än någonsin medborgarnas rättigheter, eftersom de inte har möjlighet att hindra sina regeringar från att handla på detta sätt. När det gäller företag kan medborgarna i alla fall välja ett annat om de tvivlar.

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka rådets ordförande och kommissionens vice ordförande samt föredragandena för vad jag anser vara mycket viktiga betänkanden.

När vi diskuterar frågor om terrorism och uppgiftsskydd – och ibland när man granskar innehållet i debatten i parlamentet – verkar det råda en konflikt mellan de som vill ge mer skydd till de enskildas rättigheter och friheter och mer skydd rent generellt till allmänheten gentemot risker för och hot om våld eller till och med anstiftan till våld, som en av mina kolleger redan har sagt. I detta avseende, när vi utvecklar dessa förslag, bör vi vara säkra på att den lagstiftning som vi föreslår, som vi ändrar i parlamentet, verkligen har en rättslig grund, så att den inte riskerar protester och tillrättavisningar när den träder i kraft. En av de svårigheter som vi står inför, på grund av detta rambeslut, med anledning av den rättsliga grunden – eller bristen på rättslig grund – är att vi, när det gäller vissa aspekter av detta rambeslut, skulle kunna utsätta oss för anklagelsen att vara skenheliga och bara ge sken av att agera utan att verkligen vidta några beslutsamma åtgärder.

Om man ser tillbaka på samarbetet inom de rättsliga och polisiära frågor som vi har undersökt här i parlamentet har 90 procent av det grundat sig på ömsesidigt förtroende mellan olika myndigheter på nationell nivå. Detta har varit det enda effektiva sättet att finna en mekanism för att gå vidare, för även om ni möjligen ingår avtal eller fattar beslut kan det inte förekomma något verkligt meningsfullt samarbete eller tas några framsteg om inte myndigheterna i varje medlemsstat är villiga att samarbeta med varandra och utbyta denna information.

Vi måste vara försiktiga när det gäller frågan om uppgiftsskydd och personuppgifter som samlas in, eftersom många av oss vet att det i vår egen medlemsstat finns otaliga byråer, både på nationell och på lokal nivå, som förvaltar uppgifter om var och en. Just nu är det största hotet i Storbritannien frågan om identitetsstöld, och det råder stor oro på grund av borttappade datorer som innehåller uppgifter från statliga byråer – oavsett

om det gäller myndigheter inom socialtjänsten, försvaret eller polisen – personuppgifter, uppgifter som man aldrig egenhändigt skulle lämna ut till någon. Ändå verkar det inte finnas skydd för dessa uppgifter.

Det är därför som vi måste vara försiktiga på denna nivå – på europeisk nivå – så att vi inte skapar ett europeiskt rambeslut som möjliggör samarbete mellan medlemsstater, men inte inför dessa kontroller på nationella medlemsstater. Anledningen till att jag säger detta är att det finns ett mer omfattande skydd tillgängligt för enskilda som ska protestera mot nationella myndigheter när de missbrukar, utnyttjar eller förlorar deras uppgifter än vad detta rambeslut skulle ge, och vi kommer att underminera de rättigheter som redan finns på många sätt om vi tvingar fram att detta rambeslut om skydd av personuppgifter ska gälla för nationella uppgifter också. Eftersom vi rör oss framåt med en ny plan på europeisk nivå finns det visst spelrum för ett något mer obestämt svar på de svårigheter som vi står inför när det gäller uppgiftsskydd. Men för att vara säker på att denna lagstiftning blir effektiv ska den inte bara vara tydlig och slutgiltig när det gäller den funktion som vi vill att den ska fylla, utan den måste också ha folkets förtroende för att den kommer att skydda och inte utnyttja dem.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag är övertygad om att rådet verkligen vill förbättra säkerheten för medborgarna och även sätter stort värde på civila rättigheter. Man kan mycket väl välkomna de aktuella betänkandena med entusiasm, men om man har läst dem noggrant noterar man att de slutsatser som vi drar helt skiljer sig från era. Vi anser i själva verket att de förslag som ni har antagit är rent ut olämpliga, och att de hotar att kränka de medborgerliga rättigheterna.

Hur kommer det sig att vi bedömer saker olika? För det första riktar parlament traditionellt mer uppmärksamhet mot civila rättigheter än regeringar, något som är ett problem för beslutsfattandet. Parlamentet vill dock i synnerhet se hur dessa beslut påverkar samhället på längre sikt. Om man ser på förhållandet mellan regering och medborgare ur ett historiskt perspektiv ser vi att regeringen har monopol på bruket av våld, och medborgare har grundläggande rättigheter som inte får kränkas av regeringen om det inte är nödvändigt, effektivt och proportionerligt. Även om medborgarna alltför ofta varken ser regeringens åtgärder som nödvändiga eller rättfärdigade kommer deras förtroende för, och följaktligen samarbete med, denna regering att minska, och då kommer vi verkligen att få ett omfattande säkerhetsproblem på lång sikt. Det är svårt att vinna ett förtroende, men lätt att förlora det.

Enligt min mening erbjuder inte förslaget om uppgiftsskydd det avsedda skyddet, och rådet är ute på hal is när det vill utvidga rambeslutet.

Om vi börjar med Martine Roures betänkande skulle jag vilja tacka föredraganden varmt för alla de år som hon har lagt ned på att lotsa detta betänkande genom parlamentet. Jag skulle särskilt vilja ställa en rad frågor till rådet. I förslaget hänvisas det till polisiärt och rättsligt samarbete inom EU, det vill säga till tjänster som har med säkerhet att göra. Men – och rådets ordförande kanske motsäger mig på denna punkt – jag förstår att det nu har angetts att rådet inte anser sig vara bundet av dessa förslag om grundläggande nationella säkerhetsintressen står på spel. Vilka intressen talar vi om här, och kan ni ge ett exempel på en fråga som skulle få er att helt enkelt kasta detta rambeslut i soptunnan?

En annan punkt, som Martine Roure redan har tagit upp, är den om känsliga uppgifter. Det finns vissa uppgifter som jag kan förstå att rådet vill ha. Men kan rådet förklara för mig vid vilket tillfälle det skulle ha nytta av att veta om en person var fackföreningsmedlem? Jag skulle vilja att ni gav mig ett exempel på ett tillfälle då det skulle vara användbart att veta om en person var medlem i fackförbundet *Federatie Nederlandse Vakbeweging* (FNV) i Nederländerna. Skulle detta tyda på motsträvt beteende? Under vilka omständigheter skulle detta vara relevant, för Guds skull? Folks sexliv? Om vi talar om aktiv pedofili, så är det inte mer än rätt: det är ett brott och kan naturligtvis registreras. Men vad vill ni egentligen ha mer information om?

När det gäller överföring av uppgifter till tredjeländer minns jag fortfarande ett lustigt ögonblick under det tyska ordförandeskapet, då en företrädare för rådet hävdade att det ibland faktiskt var nödvändigt att snabbt överföra uppgifter till Iran. Han fick hela kammaren att gapa. Han kunde väl inte ha menat detta – överföra uppgifter till Iran?! Jag ställer därför frågan nu. Kommer rådets ledamöter att garantera att känsliga uppgifter inte under några omständigheter kommer att överföras till Iran? Skulle ni kanske också kunna ge mig numret på den artikel som ni grundar denna garanti på?

Även om jag anser att skyddsnivån är otillräcklig välkomnar jag målet: ett bättre samarbete mellan polisiära och rättsliga myndigheter på EU-nivå (detta har varit känt för att fungera dåligt till och med på nationell nivå). Ett nyckelord när det gäller att förbättra detta samarbete är "förtroende" – även här handlar det om förtroende. Jag anklagar rådet för att inte arbeta hårt nog för att öka detta förtroende och således inte heller samarbetet. När allt kommer omkring måste förtroende byggas på något, som till exempel ett omfattande

uppgiftsskydd eller rättigheter för misstänkta som det anstår vår rättsstatsprincip – men ni lyckas inte hålla ert ord. Ni har nu arbetat med rättssäkerhetsgarantierna för misstänkta under hela min mandatperiod, och inget har ännu dykt upp. Dessutom misslyckas ni med att driva samarbetet framåt på de områden där ni verkligen skulle ha kunnat vara till hjälp. I stället lägger ni fram det oslipade rambeslutet om bekämpandet av terrorism.

Roselyne Lefrançois har framställt ett passande betänkande om detta, och jag skulle även vilja tacka henne. Min fråga är fortfarande: vilket problem försöker egentligen rådet lösa här? Anstiftan till våld är förbjudet i alla medlemsstater, och det är rätt så – men nu kriminaliseras uppmaning också. Vad innebär "uppmaning"? Någon som skriver att Förenta staterna är en förbrytarstat, en onskans axel, som måste bekämpas? Om denna person också skriver: "de som inte är med oss är emot oss", är detta en uppmaning? Om en västerländsk man avsiktligt gör en film som kritiserar islam i syfte att kränka människor, uppmanar han då till en attack? Framför jag en uppmaning nu?

Otydlig lagstiftning är dålig lagstiftning. Ni har mitt stöd för kriminalisering av anstiftan till våld på EU-nivå, men inte på detta sätt. Om man jämför alla språkversioner är det inte ens klart om det är "uppmaning" eller "anstiftan" som diskuteras. En kvinna kan klä sig provocativt, men det inte bär inte att hon anstiftar våldtäkt. Artikel 1.1 är oroande i detta avseende, eftersom det däri uppges att en person kan dömas till terroristbrott om han eller hon direkt förespråkar sådana brott. För vår grupp är detta verkligen att gå för långt.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Sylvia-Yvonne Kaufmann, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande! På grund av den korta tid som jag har till förfogande skulle jag bara vilja diskutera betänkandet av Martine Roure. När vi talar om behandling av personuppgifter inom ramen för polisiärt och rättsligt samarbete i brottmål, skulle jag mycket tydligt vilja klargöra att jag anser att vi måste göra de europeiska bestämmelserna enhetliga.

Under de senaste åren har flera projekt för behandling av dessa uppgifter inletts, särskilt den andra generationen av Schengens informationssystem och informationssystemet för viseringar (VIS). Men dessa uppgifter är också relevanta i förhållande till förslaget att utbyta belastningsregister mellan medlemsstater och till och med införa ett europeiskt system för PNR-uppgifter. En hög uppgiftsskyddsnivå ligger i alla medborgares intresse, och enligt min mening kan det bara garanteras genom enhetliga bestämmelser på EU-nivå.

Rådsordföranden har sagt att det sittande rådets beslut var den bästa lösning som skulle kunna nås. Herr rådsordförande! Jag måste säga er att jag är besviken på rådets nya förslag, för parlamentets nyckelkrav har inte beaktats, och jag anser att det ger en nivå för uppgiftsskydd som i vissa avseende fortfarande ligger under nivån i Europarådets konvention 108. För övrigt delas kritiken av det förslaget av alla grupper över deras skiljelinjer, och jag anser att detta tydliga budskap borde ge rådet en tankeställare.

Vi bör i synnerhet se till att rambeslutet också tillämpas i nationell uppgiftsbehandling. Annars blir meningen med hela förslaget ifrågasatt.

Jag skulle också vilja betona det som vår föredragande, Martine Roure, har sagt, nämligen att särskilt känsliga uppgiftskategorier – det vill säga uppgifter som avslöjar en persons etniska ursprung, politiska åsikt eller religiösa övertygelse – inte bör behandlas. Om vi ska tillåta några undantag från denna princip är det nödvändigt att ett behörigt rättsligt organ godkänner detta på förhand till exempel. Denna uppgiftskategori bör inte behandlas rent mekaniskt.

Rådet har länge lovat parlamentet att det ska anta detta rambeslut. Jag anser att det nu är hög tid att rådet äntligen infriar sitt löfte, och detta med ett rambeslut värt det papper som det skrivs på.

Jag stöder alla de ändringsförslag som parlamentet föreslår i betänkandet eftersom jag anser att vi behöver högsta möjliga nivå av uppgiftsskydd, och detta har ännu inte garanterats i rådets nu existerande rambeslut.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Dessa beslut av rådet är en del av processen för att harmonisera våra nationella rättssystem så att de blir ett gemensamt EU-system. En EU-medborgare kan redan i nuläget utlämnas med minimala skyddsåtgärder från en medlemsstat till en annan med hjälp av en europeisk arresteringsorder. Inte ens vid vetskapen inom ett nationellt rättssystem eller en nationell regering om att det rör sig om en stor orättvisa kan man förhindra detta.

Inom ramen för de nya bestämmelserna om rättegångar som hålls i den åtalades frånvaro kan vi nu åtalas och dömas i en annan EU-stat utan att ens vara medvetna om att det har skett, och därefter utlämnas och fängslas. Vi kan bötfällas eller få vår egendom beslagtagen utan att detta kan förhindras, eller vi kan skyddas, av vårt eget nationella rättssystem eller vår regering.

En europeisk åklagarmyndighet planeras – med bistånd från Europol, vars tjänstemän åtnjuter immunitet från åtal för allt de kan tänkas göra eller säga under sin tjänstgöring – inom ramen för Lissabonfördraget, med omfattande maktbefogenheter för att utreda och lagföra personer som anklagats för brott mot unionens intressen. Och så har vi naturligtvis Europeiska unionens egen paramilitära poliskår, den europeiska gendarmeristyrkan, som upprättades i Vicenza och som kommer att ha befogenhet att passera gränser för att dämpa oroligheter bland civilbefolkningen i EU:s medlemsstater.

Det påstås att allt detta görs för att vi ska skyddas mot terrorism, men vad det egentligen är frågan om är naturligtvis Europeiska unionens ständiga uppdrag, som går ut på att öka och befästa sin egen makt och dominans på varje område i vår nationella tillvaro. Terrorismen är verkligen ett stort hot, vars största enskilda källa i världen i dag är ideologin inom det fundamentalistiska, bokstavliga och extremistiska islam. Men terrorism bör bekämpas av nationella regeringar som samarbetar med varandra, inte användas som en ursäkt för att öka Europeiska unionens makt.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Herr talman! Man hör ofta från olika håll att kampen mot terrorism utgör ett hot mot våra friheter – men detta är en felaktig dikotomi. Yttrandefriheten, tryckfriheten och rätten till privatliv är verkligen grundläggande särdrag för det västerländska samhället, men, som föregående talare just sa, är det dessa öppna samhällen som för närvarande hotas av en islamistisk extremism som uppmanar till terroristdåd mot dessa värderingar. Åtgärderna i detta betänkande innebär ett steg – men bara ett – i rätt riktning. Länder har inte bara uppgiften att skydda sina medborgare mot terrorism, utan måste också kunna vidta alla nödvändiga åtgärder för att garantera den allmänna ordningen.

Jag vill dock framföra en randanmärkning i detta sammanhang, eftersom många talare i anslutning till dagens debatt har hänvisat till Italien. Den italienska regeringen har ändå rätt att bekämpa illegal invandring och brottslighet på de sätt som man anser vara nödvändiga, förutsatt att dessa rättfärdigas av objektiva och legitima faktorer. Dessutom var den skamliga utfrågningen i Rom i förra veckan, där några parlamentsledamöter på yttersta vänsterkanten anklagade italienska karabinjärer för att tortera romska barn, en förolämpning av det italienska folket som inte gynnade Europaparlamentet. Därför hoppas jag att Europaparlamentets talman kommer att be den italienska regeringen om ursäkt på allas våra vägnar.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag bad att få ordet i detta läge eftersom jag olyckligtvis måste ge mig i väg för att delta i en interinstitutionell dialog. Jag ber parlamentet och föredragandena om ursäkt för detta. Jag vill bara svara gruppordförandena med att först och främst säga, beträffande betänkandet av Roselyne Lefrançois och särskilt efter talen om skillnaden mellan "anstiftan" och "uppmaning", att rådets text är en kopia av artikel 5 i Europarådets konvention, för att skillnader i tillämpning ska undvikas. Vi anser att vi bör överlåta åt domare att tillämpa denna kriminalisering på ett skäligt sätt och – som Luis de Grandes Pascual med rätta sa – ta vederbörlig hänsyn till sammanhanget, i synnerhet vad gäller spansk terrorism. Avslutningsvis vill jag påpeka att man i rådets text i stort beaktar å ena sidan klausulen om yttrandefrihet i artikel 2 och å andra sidan proportionalitetsklausulen i artikel 14.

Vad gäller betänkandet av Martine Roure vill jag säga att jag också håller med Kathalijne Maria Buitenweg och Alexander Alvaro: det är verkligen ett framsteg att man med lagstiftning inom den tredje pelaren öppnar för rätten till prövning. Jag har också lyssnat till alla era krav i samband med räckvidd, i synnerhet kraven från Sylvia-Yvonne Kaufmann. Frankrike ansåg samma sak som kommissionen, men vi måste vara realistiska. Vi skulle kunna anta en annan text enhälligt. Vi hade velat gå längre – vilket också kommissionsledamot Jacques Barrot sa – men bara om räckvidden utvidgades, vilket skulle vara mycket positivt. Jag tror inte att vi skulle kunna göra sådana framsteg på kort sikt.

Vi måste nå en kompromiss, etablera en balans. Jag instämmer med Roure om att detta inte är helt tillfredsställande. Men det är fortfarande ett framsteg, och vi måste godta det för vad det är. Så har vi också, som jag sa tidigare, bedömningsklausulen. Jag uppmanar kommissionen och kommissionens vice ordförande att på bästa sätt utnyttja denna bedömningsklausul och de bestämmelser om insamling av uppgifter som tyder på att vi också kommer att ha akter inom ramen för nationell suveränitet i åtanke, och det vet jag att han kommer att göra. Ni nämnde inkludandet av vissa uppgifter som finns med i beslutet. Personligen skulle jag också bli glad om inkludandet av uppgifter av religiös och sexuell art granskades, eller om det åtminstone fick en bättre formulering än vad som är fallet i nuläget.

Som svar till Koenraad Dillen i fråga om romerna: EU-toppmötet om romer den 16 september visade, som han vet, det franska ordförandeskapets och kommissionens engagemang i frågan om romer. Vice ordföranden var där, och vi utvärderade de åtgärder som vidtagits tidigare och som medlemsstaterna kan engagera sig i i framtiden för att uppmuntra en integrering av romerna i våra samhällen. Detta är en fråga som också dyker upp frekvent på kommissionsledamot Vladimír Špidlas sociala dagordning.

Det var allt jag hade att säga som svar på de anföranden som gjordes som en del av denna mycket spännande debatt.

Manfred Weber (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, herr rådsordförande! Först och främst vill jag berömma det franska ordförandeskapet för att vi diskuterar dessa frågor tillsammans, eftersom de illustrerar balansen av utmaningen: att övervinna en stor utmaning – terrorism – å ena sidan och dataskydd å andra sidan. Det är synd att rådsordföranden inte kan närvara under hela debatten. Det skulle ha gjort stor nytta.

För det första har vi, i fråga om dataskydd, redan hört många ordförandeskap berätta för oss om stora och betydande framsteg. Jag vill, för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, påpeka att vår föredragande, Martine Roure, har hela parlamentets fulla stöd i denna fråga, eftersom det krävs framsteg på detta område.

Tre frågor är av extra stor betydelse för oss. Jag vill särskilt betona att vi måste fortsätta att betona att vi stöder utbyte av uppgifter. Vi vet från Schengens informationssystem att vi kan spåra många kriminella genom att utbyta uppgifter, och att utbyte av uppgifter garanterar framgång och säkerhet. Men det finns andra aspekter som är viktiga: rätten till tillgång för medborgarna är av särskilt stor betydelse för mig – eftersom det förstärker medborgarnas rättigheter – och räckvidden, som redan har diskuterats upprepade gånger. Kommissionens vice ordförande Jacques Barrot har påpekat att dessa beslut är viktiga som stöd för honom, framför allt under förhandlingarna med Förenta staterna. Jag vill dock tillägga att om Förenta staterna motsätter sig att denna rättsliga ram olyckligtvis bara tillämpas på europeiska frågor, och inte på inomeuropeisk nivå i samband med situationen i medlemsstaterna, kommer man att ha ett argument mot oss, eftersom vi inte ens vågar genomföra denna rättsliga ram i sin helhet i Europeiska unionen.

När det gäller kampen mot terrorism anser jag att det är skamligt att den inte kommer någon vart i fråga om ett praktiskt genomförande av många operativa åtgärder, trots att rådet ständigt inleder nya strategier på detta område. Vi minns alla att det tog över ett år att utse den nya europeiska samordnaren för kampen mot terrorism, Gilles de Kerchove, att vi agerade snabbt i fråga om bevarande av uppgifter men att genomförandet tyvärr har försenats, och att vi fortfarande inte har någon arbetsgrupp inom Europol, en avdelning som ägnar sig åt denna sektor. Vi måste arbeta och kämpa med ett större engagemang i detta avseende, och vi borde göra operativa framsteg snarare än bara argumentera om ordalydelse.

Framför allt i fråga om islamistisk terrorism förväntar vi oss att de största problemen ska orsakas av personer som konverterat – människor som växer upp i vårt samhälle, blir vuxna och sedan konverterar till den islamiska tron. Vi måste fråga oss vad det är som går fel i våra samhällen och vad som går fel i den islamiska miljön för att dessa personer ska bli radikaliserade. Vi måste ta hänsyn till detta.

I Europa kan vi också leva i säkerhet för att vi har en engagerad polisstyrka, som vi måste vara tacksamma mot i detta avseende.

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Första och främst vill jag gratulera föredragandena till deras utmärkta betänkanden, men jag ska huvudsakligen diskutera Lefrançoisbetänkandet.

Vi fortsätter steg för steg att ta in på terrorismen, alltid med hjälp av lagstiftning. Med rambeslutet från 2002 kunde vi fastställa en gemensam definition och en rättslig ram för terroristbrott.

De förändringar som har lagts fram i dag omfattar införandet av tre nya överträdelser som vi måste skydda oss från, som svar på gamla och nya terroristhot och terroristers ökande användning av informationsteknik, inklusive cyberterrorism. Det finns en lång kedja av terroristdåd, alltifrån indoktrinering och väckande av fanatism hos barn till mord.

Denna föreslagna ändring är begränsad till offentlig uppmaning till terroristbrott samt rekrytering och utbildning av terrorister, som nu täcker traditionella och moderna metoder för att sprida terror.

Vi skiljer emellertid inte mellan metoderna, men vi måste vara oerhört försiktiga i fråga om att dra en gräns mellan vad som är oacceptabelt, och som därför måste bestraffas, och yttrandefrihet som en grundläggande rättighet.

Denna gräns är otydligare i fråga om offentlig uppmaning. Därför är uppsåt och manifesterad fara nödvändiga krav för att något ska kunna beskrivas som en överträdelse. Allt annat är yttrandefrihet, och den skyddas av själva ramdirektivet, artikel 6 i EU-fördraget, stadgan om de grundläggande rättigheterna och Europarådets konvention om förebyggande av terrorism.

Vad som brister i fråga om konventionen är att många medlemsstater ännu inte har ratificerat den, vilket inte bidrar till att stödja kampen mot terrorism eller skyddet av friheter.

Varken det ursprungliga rambeslutet eller den befintliga ändrade versionen ersätter konventionen. En ratificering skulle snarare stärka den europeiska lagstiftningen, och tillföra extra mervärde och en mer fullständig rättslig ram.

Precis som i Prümfördraget och i många andra texter skiljer man i den europeiska lagstiftningen inte mellan olika typer av terrorister. Den gäller i lika hög grad inom unionen som för internationell terrorism.

Förra året registrerade Europol totalt 583 terroristdåd, 24 procent mer än året före, av vilka 517 utfördes av separatistgrupper som verkar i Spanien och Frankrike. 201 personer var misstänkta för islamistiska terroristdåd.

Jag vill gratulera polisstyrkorna till deras lovvärda arbete och till deras ansträngningar för att sätta stopp för terrorism och gripa terrorister.

Mitt land figurerar olyckligtvis återigen på nyheterna. Vi har en lång och eländig tradition av terrorism. Vi vet att det inte finns rum för några terrorister i en demokrati, men det finns inte heller rum för personer som uppmuntrar, ger skydd åt eller hjälper terrorister. Därför anser jag att ett annat rättsligt koncept skulle komplettera vår lagstiftning: en kriminalisering av yttringar som misskrediterar eller förnedrar offren för terrorism eller deras familjer. Detta kan vara bra att lägga på minnet inför kommande förändringar.

Avslutningsvis beklagar jag att vi inte kan tillämpa protokoll 10 i Lissabonfördraget för att skynda på överföringen av behörighet i dessa frågor till gemenskapen, eftersom de är så betydelsefulla och brådskande för medborgarna.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag som en ordningsfråga be presidiet att skriva till det franska ordförandeskapet och tillkännage att vi anser att det är oacceptabelt att det franska ordförandeskapet inte är tillgängligt under hela denna viktiga debatt.

(NL) Herr talman! Terrorismen uppstod inte den 11 september 2001; den har alltid funnits. Dessutom står det, som den föregående talaren just påpekade, verkligen i Europols *EU Terrorism Situation and Trend Report* [rapport om situationen och trenderna i fråga om terrorism i Europeiska unionen] att flertalet attacker inte begås av islamistiska extremister utan av separatister, av styrkor från extremhögern och extremvänstern.

Vad som är nytt sedan 2001 är dock att regeringar över hela världen har utnyttjat kampen mot terrorism för att inskränka civila rättigheter och friheter. Jag är helt för ett samarbete i kampen mot kriminalitet, och jag instämmer helt i det som Manfred Weber sa, men åtgärder har väldigt ofta vidtagits, som t.ex. insamling av personuppgifter, för att uppnå syften som absolut inte har något att göra med terrorism. Passageraruppgifterna används exempelvis för kontroll av invandrare och i kampen mot "vanliga" brott. Detta är helt legitimt i sig självt, men låt oss i sådana fall nämna saker vid deras rätta namn.

De högtidliga förklaringarna från rådets sida om civila rättigheter och skydd av personuppgifter låter tämligen ihåliga när rådet inte ens är här och, framför allt, inte är berett att införliva Europaparlamentets rekommendationer, som de fastställs i Rourebetänkandet. Då kanske rådet ska sluta gråta krokodiltårar över Irlands "nej".

Avslutningsvis har jag två specifika frågor. Jag vill be kommissionen – eftersom rådet inte är här – om information om kontaktgruppen på hög nivå. Efter två års förhandlingar bakom lyckta dörrar och utan mandat uppmanar den amerikanska ministern för inre säkerhet, Michael Chertoff, kommissionsledamot Jacques Barrot att underteckna ett avtal i december. Jag skulle vilja veta om kommissionsledamot Barrot kommer att säga "nej" på våra vägnar.

Den andra frågan lyder som följer. Det hålls förhandlingar på EU:s vägnar om ett system i vilket tullen – i Europa, och utan några utläggningar eller begränsningar – tillåts söka igenom och beslagta bärbara datorer vid gränsen. Jag skulle vilja få mer information om detta.

Talmannen. – Jag anser att det är viktigt att informera er om att det franska ordförandeskapet helt korrekt framförde sina ursäkter före inledningen av debatten och meddelade oss att Rachida Dati inte kunde delta i debatten, eftersom hon var förhindrad av oundvikliga skäl, och att Jean-Pierre Jouyet, som ersatte henne, inte kunde stanna.

Er invändning är ändå viktig, och vi kommer att framföra den, men jag vill betona att det franska ordförandeskapets ursäkter framfördes i förväg.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! Terrorism är ett av de största hoten i modern tid. Attackerna den 11 september gjorde oss på ett tydligt sätt medvetna om detta. Terrorism baseras både på psykologiska och sociala effekter och medieeffekter. Det är förklaringen till det problem som uppstått med den oändliga lista över frågor om hur hot av detta slag ska kunna avledas som har antagit en global dimension. Spridande av rädsla, terror och attacker mot det civila samhället – det är terrorism.

EU måste kunna ge sina medborgare en hög säkerhetsnivå. Särskild uppmärksamhet måste fästas vid terroristernas användning av IT och kommunikationsteknik, i synnerhet Internet, som bidrar till att sprida propagandasändningar och utbildningsmanualer. Detta är vad vi verkligen måste motverka. Att bekämpa terrorism måste bli en prioritering för oss i EU, framför allt att bekämpa dess mest hotfulla form, den islamistiska terrorismen, vars mål är att helt ödelägga den västerländska civilisationen. Vad kan vi göra? Det är ett enkelt val: endera tillintetgör vi terrorismen, eller så kommer terrorismen att uppenbara sig för världen.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi kan föra denna debatt utifrån grundläggande principer – vi måste föra den – men inte utan att diskutera ett visst instrument. Jag talar om det man hänvisar till som listan över terroristorganisationer. Efter EG-domstolens domslut av den 3 september vet vi att den rättsliga bedömningen är klar och tydlig. Både EU:s och FN:s system med listor över terroristorganisationer utgör ett brott mot medborgarnas grundläggande fri- och rättigheter och måste därför reformeras.

Vad är det som har hänt? EU:s lista över terroristorganisationer fungerar i en fullständig gråzon utan parlamentarisk kontroll. Det är verkligen bisarrt att vi i egenskap av parlament får höra att man vid ett möte för rådet (jordbruk och fiske) den 15 juli – där politiker samlats som specialiserar sig på jordbruk, skogsbruk och utveckling av landsbygden – antog en ny europeisk lista över terroristorganisationer utan debatt och utan att veta vad som stod på den. Vi vet att komplikationer på det utrikespolitiska området resulterar i en fullständig gråzon när internationell rätt trampas under fötterna. Vi vill förändra detta, och jag ber om ert stöd i detta avseende. Stort tack!

Giusto Catania (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är också besviken över att den franska ministern har gått, för han kunde bland annat ha fått reda på att den information som han gett oss är felaktig. Bárbara Dührkop har rätt när hon säger att flertalet terroristattacker som utförs i Europeiska unionen har en oberoende grund och inte har någon anknytning till al-Qaida, tvärtemot Jean-Pierre Jouyets uttalande.

I sådana fall hade vi kunnat avlägsna den suggestiva ekvation mellan islam och terrorism som så ofta framhålls för oss. Det händer ofta, och det finns olyckligtvis också anhängare av detta i parlamentet. Jag tänker på den inställning som Mario Borghezio intog vid aktionen i Köln nyligen, och om detta rambeslut hade gällt skulle han tveklöst ha anklagats för uppmaning till terrorism. Jag skulle definiera Borghezios agerande som uppmanande, och jag vill på gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänsters vägnar göra en formell begäran hos parlamentets talman att utfärda en officiell varning till Borghezio.

Enligt min uppfattning har den strategi som antagits i kampen mot terrorism under de senaste åren varit en förlustbringande strategi och alltför underordnad amerikanska intressen i krigen i Irak och Afghanistan, i utformandet av listor över terroristorganisationer och i de restriktioner som tillförts rättsstatsprincipen. Det har förekommit alltför många fall av inkorrekt hantering av personuppgifter, och jag anser att vi alla måste samarbeta – och jag håller på att avrunda nu – för att se till att vi inte begränsar den individuella friheten, för att utöka de demokratiska områdena och för att se till att vi inte bidrar till att uppnå just de mål som terroristorganisationerna har, i säkerhetens namn och i kampen mot terrorismen.

Nils Lundgren (IND/DEM). - Herr talman! Mme Lefrançois föreslår viktiga förändringar för att värna integritet, yttrandefrihet och rättssäkerhet. Det som ska ses som brottsligt är anstiftan, inte uppmaning till terroristbrott. Privatlivets skydd ska gälla även e-post och annan elektronisk korrespondens och de grundläggande principerna för all vår lagstiftning lyfts fram: proportionalitet, nödvändighet och icke-diskriminering.

Utmärkt. Men, för det finns ett stort "men": Var tog subsidiaritetsfrågan vägen? Vilken typ av terrorism ska hanteras på EU-nivå? I Spanien begicks ett vidrigt terroristbrott under den gångna helgen och vi känner alla med det spanska folket, men brottet är ingen EU-fråga. Liksom inte heller den terrorism som pågick under årtionden i Nordirland. Det är uppenbart att rädslan för terrorism används medvetet för att på medlemsländernas bekostnad flytta fram EU:s positioner på rättsliga och polisiära områden. Subsidiaritetsfrågan lever i festtalen men inte i lagstiftningen.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Mina damer och herrar! I helgen föll Tjeckiens ambassadör i Pakistan offer för en bombattack i det landet. I går skadades tre tjeckiska militärer i en raketattack i Afghanistan. I nuläget påverkar terrorismen också livet för medborgarna i mitt land direkt. Det råder ingen tvekan om att detta är ett av de lömskaste och farligaste fenomen som finns för civilisationen och att vi inte kan ge efter för detta fega och ondskefulla gissel, utan måste bekämpa det. Kriget mot terrorismen får emellertid inte bli en allomfattande besvärjelse. Trots terrorismens alla blodiga följder får inte daglig misstanke och rädsla i samband med den egna säkerheten prioriteras framför frihet. Därför förkastar jag Europeiska kommissionens förslag om att anstiftan till terroristbrott borde utgöra ett brott. Förslaget syftar till att bestraffa muntliga och skriftliga anföranden och utgör följaktligen ett tydligt hot mot yttrandefriheten och grundläggande mänskliga rättigheter. För mig, i egenskap av demokratisk politiker, är detta oacceptabelt.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag vill börja med betänkandet av Martine Roure, som jag återigen stöder p.g.a. att det syftar till att nå en politisk överenskommelse om förslaget till rambeslut om skydd av personuppgifter inom ramen för den tredje pelaren, som inte baseras på minsta gemensamma nämnare, en miniminivå av dataskydd och allvarliga brister. Jag skulle återigen vilja framföra min ståndpunkt, som jag har klargjort vid ett flertal tillfällen tidigare: det är nödvändigt och angeläget att ett rättsligt instrument antas som garanterar skydd av uppgifter inom ramen för den tredje pelaren och en nivå för skydd av personuppgifter som åtminstone är likvärdigt med den nivå som garanteras inom ramen för den första pelaren enligt direktiv 95/46/EG.

Jag tyckte att det var mycket intressant att höra vice kommissionsordförande Jacques Barrots uttalanden. Han är lyhörd för parlamentets oro, men jag anser att det är beklagligt att rådets tomma stol är ett levande exempel på den politiska dövhets som har trängt igenom varje ordförandeskap. Jag känner ingen optimism alls i fråga om rådets svar.

Vad gäller Lefrançoisbetänkandet: år 2002 antog vi ett rambeslut i vilket vi harmoniserade definitionen av "terrorism" och de tillämpliga straffen. Ett flertal talare har redan hänvisat till Internet, den nya informationstekniken, och de fördelar som dessa innebär, men också till den nytta som brottslingar har av användningen av Internet. Det har redan nämnts att det finns omkring 5 000 webbplatser för terroristpropaganda som är verktyg för radikaliserings och rekrytering och som tjänar som informationskälla när det gäller terroristernas medel och metoder. Det är anledningen till att vi måste ändra 2002 års direktiv för att skapa de instrument som krävs för att ta itu med denna form av cyberterrorism. Jag stöder Roselyne Lefrançois' förslag, som kombinerar den brådskande karaktären hos denna kamp med den oundgängliga respekten för yttrandefrihet och organisationsfrihet.

Avslutningsvis är det mycket viktigt att medlemsstaterna ratificerar Europarådets konvention om förebyggande av terrorism från 2005, så att ett parallellt genomförande av båda instrumenten garanteras, tillsammans med ett grundligare och mer heltäckande rättsligt system.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Herr talman! Under de senaste åren har diskussionen om terrorism i Europeiska kommissionen och rådet nästan uteslutande uppstått ur ett självklart godtagande av skyddet av de grundläggande rättigheterna. De nästan lika oundvikliga följderna är märkliga lagstiftningsförslag som utgör en överträdelse av just dessa rättigheter.

Ett typiskt exempel är det förslag som vi diskuterar i dag, om bekämpande av terrorism på Internet. Det grundas på erkännandet av att vissa terrorister använder Internet för att uppmana till terrorism, och att vi måste stoppa dem.

Förslaget avslutas hur som helst med följande extrema åtgärd: för att bekämpa terrorism på Internet bör vi fängsla alla medborgare som skriver någonting som skulle kunna tolkas av polisen som avsett att *uppmuntra* terrorism – märk väl inte ens "uppmåna till" det. Dessutom är alla som direkt eller indirekt stöder terroristbrott skyldiga. Alla som vågar uttrycka, muntligt eller skriftligt, en politisk åsikt som skulle kunna tolkas som ett stöd för terrorism riskerar med andra ord att arresteras. På ett annat ställe i förslaget står det att människor kan åtalas även om de inte har någon avsikt att uppmuntra till terrorism med sina skrivelser, bara på grund av att deras ord, enligt polisens uppfattning, har haft en sådan verkan. En av de grundläggande principerna för brottmålsförfaranden upphävs med andra ord fullständigt.

Lyckligtvis kan de självklara värderingarna i ett demokratiskt samhälle återställas i detta galna rambeslut tack vare Lefrançoisbetänkandet. I detta betänkande skyddas tryckfriheten och innehållet i våra e-postmeddelanden från föregripande spioneri från myndigheternas sida, och det anges uttryckligen att kriminalisering av alla slag inte ska "inskränka eller hindra ... uttryck för radikala, polemiska eller kontroversiella åsikter som framförs i den offentliga debatten i känsliga politiska frågor, inbegripet frågan om terrorism". Jag hoppas att rådet kommer att acceptera dessa självklara ändringar.

Det finns ingen här i kammaren som underskattar behovet av att bekämpa terrorismen, men när kampen mot den ger upphov till åtgärder som i slutändan lägger munkavle på demokratin så är Europaparlamentet, med rätta, skyldigt att inte stödja dem.

Anledningen till är att – återigen en av dessa självklara sanningar som riskerar att inte längre kunna tas för givna i dagens Europa – det är absurt att hävda att vi bekämpar terrorismen för att "skydda vår demokrati" medan vi föreslår åtgärder som går emot demokratin grundläggande principer. Demokratin moraliska överlägsenhet ligger i det faktum att det finns många sätt att besvara och skydda den, men till dessa hör sannligen inte föregripande övervakning av medborgarnas tankar och ord, för att inte tala om föregripande nedtystande eller kriminalisering av uttryckande av egna tankar av dem som motsätter sig det som är självklart för majoriteten.

Jag uppmanar er att stödja Lefrançois- och Rourebetänkandena. Rådet uppmanar jag i dess frånvaro att lyssna på detta.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Det finns grundläggande brister i det sätt på vilket EU för närvarande agerar när det gäller rättsliga och inrikes frågor, i synnerhet avsaknaden av en helt öppen och demokratisk lagstiftning i frånvaro av Lissabonfördraget (också jag beklagar att Jean-Pierre Jouyet visade sin likgiltighet för våra åsikter genom att gå härifrån, oavsett om han ursäktade sig eller inte) och, för det andra, avsaknaden av balans och respekt för grundläggande rättigheter. Båda dessa framhävs olyckligtvis i detta avseende i de två åtgärder som diskuteras.

Kriminalisering av "offentlig uppmaning till terroristbrott" – en vag benämning – riskerar att få en skrämmande effekt på yttrandefriheten när den straffbara gärningen anstiftan, som redan existerar, är fullständigt adekvat.

Den andra åtgärden ger bara ett svagt skydd av personuppgifter som skenbart utbyts för att upprätthålla lagen, och har enorma kryphål. Jag kan upplysa parlamentet om att man i Storbritannien använder direktivet om lagring av uppgifter – det brittiska ordförändringskaps epokgörande prestation för tre år sedan – för att ge hundratals icke brottsbekämpande myndigheter tillgång till personliga kontaktuppgifter. På kommunal nivå används de för att kontrollera om föräldrar har ljugit om att de bor i upptagningsområdet för en populär skola – vilket kanske är dumt gjort, men inget grovt brott.

Det är skandalöst hur ministrar för inrikes frågor har lämnat utrymme för eurofober som t.ex. UK Independence Party (UKIP) och de brittiska konservativa att skarpt kritisera samtliga EU:s ansträngningar i fråga om gränsöverskridande brottslighet. Vi vet att en stor majoritet av den europeiska allmänheten, inklusive den i Storbritannien, stöder EU:s agerande för att gripa brottslingar och terrorister, t.ex. med hjälp av den europeiska arresteringsordern. UKIP och Torypartiet, som hävdar att man prioriterar lag och ordning högt, vinkar glatt adjö till alla brottslingar som tar sig undan över Engelska kanalen. Vi borde inte låta dem komma undan med sin propaganda, i synnerhet inte eftersom ministrarna för inrikes frågor gör sitt allra bästa för att undergräva allmänhetens stöd för ett polisiärt samarbete med sin trångsynta strategi, som inte uppmärksammar medborgerliga friheter i tillräcklig grad, oavsett om det rör sig om skydd mot inkräktande i privatliv eller rättigheter för tilltalade i brottmål.

EU:s regeringar har korkat nog låtit Gerard Batten och hans likar att hetsa upp sig över erkännande av utevarodomar på grund av deras misslyckande, som leds av den brittiska regeringen, med att stärka rätten att försvara sig. Tala om en ond allians mellan eurofober och en ryggradslös Labourregering.

Slutligen vill jag fråga var justitieministrarna befinner sig i hela denna övning. De måste få kontroll över cirkusen kring ministrarna för inrikes frågor och börja bygga ett verkligt europeiskt område för frihet, säkerhet och rättvisa. Vi måste se till att Lissabonfördraget införlivar öppenhet och demokrati i detta projekt, och detta snabbt, före valet till Europaparlamentet.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Det finns stunder när jag lyssnar till denna debatt då jag får intrycket att vi glömmer bort att rambeslutet riktas till demokratiska stater, medlemsstater i EU, med en demokrati som baseras på stabila grunder. Därför finns det ingen brådskanie anledning, inget akut behov av, att hämma följderna av rambeslutet genom att införa koncept som "anstiftan" och "verkligt terroristhot". Detta är det odlande av misstänksamhet som Giovanni Fava talade om. Misstänksamhet gentemot staten. Vem kan bedöma hur verkligt hotet faktiskt har blivit? Måste det flyta blod på gatorna i en eller annan europeisk stad för att vi ska vara 100 procent säkra på att det hot som är knutet till utbildning, till anstiftan eller till uppmaning har blivit verkligt?

Dessa och andra skyddsklausuler kan tolkas med illvilja, exempelvis på domstolarnas nivå. De kan i slutändan tolkas som ett uttryck för en ideologi, en falsk uppskattning av mänskliga rättigheter, som i detta avseende skulle undergräva effektiviteten hos kampen mot terrorism. Jag ber medlemsstaterna att visa större tillit, att inte försvaga rambeslutet, och att upprätthålla konvergensen i rambeslutet med den konvention mot terrorism som utarbetats inom Europarådets familj av nationer.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Terrorism är en handling som måste fördömas av alla ledamöter som är närvarande här i kammaren. Detta bör emellertid inte leda till att vi försvårar skyddet av vår verkliga säkerhet. I verkligheten innebär de val som gjorts av EU för att undanröja dessa avskyvärda brott att vi är splittrade och mycket osäkra.

Antagandet av alltmer reaktionära strategier bekräftar att vi gjorde rätt i att ända från början invända mot grundtanken i hela detta företag, och att vi gör rätt i att nu känna oro över det verkliga skyddet av medborgarnas friheter. I de reformförslag som lagts fram krävs en ännu större investering i åtgärder och politik som kan leda till att oskyldiga personer förhörts och fälls. Den grundläggande rättsliga principen om oskyldighetspresumtion störtas till följd av bara en misstanke.

Hur kan en offentlig anstiftan eller uppmaning vara ett brott när den inte får några följder eller leder till någon handling? Hur långsökt får definitionen av uppmaning vara? När kan den betraktas som offentlig? När är den genuint farlig och följaktligen straffbar?

Den förklarande naturen hos vissa av bestämmelserna om skyddet för yttrandefriheten är inte tillräcklig: det som bestämmer genomförandet av förslaget är tanken bakom definitionerna. Dessa innebär ett brott mot artikel 10 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och skulle kunna leda till kriminalisering av demonstrationer, anföranden osv.

Enligt vår uppfattning gör EU återigen ett val grundat på ett politiskt egenintresse snarare än försöker skydda medborgarnas faktiska friheter. Man försöker fördriva vår oro med förkunnande klausuler som inte kan garantera skyddet av dem som vissa vill se som potentiella terrorister.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Vilken sorg, vilket lidande, vilken smärta och vilket hat terrorism innebär! Lyckligtvis har vi lärt oss att gömma oss, att skydda oss själva och att hata, för det är våra grundläggande rättigheter, och detta är vad de har reducerats till. Det är dock en grundläggande förpliktelse som vi inte har lärt oss: att inte provocera fram terrorism. Terrorism är inte en synd. Det är kanske en brottslig handling som begås i protest eller som hämnd, och det är otvivelaktigt ett förfärligt brott: men det är inte en synd. Jag har inte sett terrorister som är fördärvade och som dör tillsammans med sina offer. Terrorism blir framprovocerad. Försåvitt den framkallas av dem som provocerar fram och utnyttjar den så leder terrorismen till död.

Vi i parlamentet måste skydda européerna, men vi måste också skydda dem som dödas i Islamabad, i Sharm el-Sheikh och, nu senast, i Algeriet. Det är parlamentets skyldighet att skydda dem som inte kan klandras.

(Talmannen avbröt talaren.)

Ashley Mote (NI). – (EN) Herr talman! För två veckor sedan talade ordföranden för det muslimska rådet i Storbritannien inför ett möte i denna byggnad och förkastade då kategoriskt reciprocitet mellan religioner, och krävde att lokalbefolkningarna skulle ha skyldighet att välkomna nykomlingar och att dessa nykomlingar hade rätt att hålla sig avskilda från resten av befolkningen. Han hänvisade över huvud taget inte till någon

utrensning av de islamistiska fundamentalisterna i hans eget samhälle, trots att han måste veta att det är muslimer, och bara muslimer, som har kunskapen att finna och stoppa fanatikerna bland dem.

Det var inte skotska rugbyspelare som sprängde tunnelbanetågen i London, och det var inte walesiska jordbrukare, eller ens engelska kricketspelare. Det var en grupp hjärntvättade muslimska ungdomar som var på jakt efter 72 kyska oskulder i paradiset, med uppfattningen att de hade en rätt given av Gud att slakta icke-troende. Vi bekämpar inte terrorism. Vi kämpar i ett religionskrig, och det är på tiden att vi inser denna skillnad.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Många kolleger har kommit med kloka kommentarer om hur vi ska kunna finna en balans mellan att förebygga terroristdåd och att garantera våra medborgarliga friheter, i synnerhet i fråga om lagring och insamling av uppgifter.

Jag skulle vilja ta upp frågan om vad det är för sorts uppgifter som samlas in om våra medborgare, och hur de lagras och nås. Låt mig bara ge ett exempel på insamling av uppgifter som förmodligen påverkar de flesta av mina kolleger i denna plenisal. Vi reser regelbundet med flyg och handlar i butiker på flygplatserna, och alla inköp som vi gör kräver att vi visar ett boardingcard. Om vi bortser från att detta kanske kan berättigas med de olika skattesatserna på parfym, alkohol och tobak, har ni någonsin funderat över varför ni måste visa boardingcard när ni köper en tidning?

Vem behöver veta om ni köper den högerorienterade *Daily Telegraph* eller den vänsterorienterade *Libération*? Varför skulle man kontrollera boardingcard om det inte tjänade något syfte?

För det andra måste vi öka garantierna för lagring av och tillgång till uppgifter. Hur i all sin dar ska vi kunna övertyga våra medborgare om att de uppoffringar som de ombes göra i fråga om sin personliga frihet är berättigade när regeringsorgan i medlemsstaterna förlägger enorma databaser, vilket skedde i Storbritannien, eller till och med offentliggör dem på Internet, vilket skedde med skatteuppgifter i Italien?

Det är tillräckligt med dessa exempel för att visa varför kommissionen och rådet borde lyssna på utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, som – bland annat – begär att hantering av uppgifter som avslöjar politiska åsikter bör förbjudas och att rambeslutet också borde gälla för nationell hantering av uppgifter.

Det är bara med dessa och ytterligare garantier som parlamentet föreslår som medborgarna kommer att acceptera insamling av uppgifter. Utan detta kommer vi att få en europeisk höstack med information, med delar av den flygande i vinden och utan hopp om att kunna finna den ordspråksmässiga nålen, den nål som utgör den nyckeldel av information som bidrar till att förhindra illdåd av terrorister.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det råder ingen som helst tvekan om att vi måste fortsätta kampen mot terrorism med största beslutsamhet. Därför välkomnar jag särskilt det faktum att vi fortsätter att utveckla de instrument som krävs och anpassar dem till de kunskaper som vi fått. En sak måste dock vara tydlig: vi kan bara vinna denna strid utifrån rättsstatsprincipen. Att överge lagar och moral stärker bara terrorismen, det försvagar den inte. Detta har Bushadministrationens agerande tydligt visat oss. I detta avseende kan Europa föregå med gott exempel.

Allmänhetens säkerhet och frihet är dock alltid knuten till individens frihet. Det är bara att titta på exempelvis regionen Baskien. Människorna där lever i skräck eftersom det kan få ödesdigra följder att promenera på gatorna eller besöka fel bar. Det är vårt jobb att skydda våra medborgare från sådana hot. Restriktioner på annan personlig frihet kan krävas emellanåt för att detta ska lyckas. Men våra medborgare måste också kunna förlita sig på att dessa restriktioner är skäliga, och att deras uppgifter inte sprids över världen via underrättelsetjänster. Kort sagt: våra medborgare borde inte behöva öppna ögonen en dag och upptäcka att Orwells visioner inte längre är en utopi. Det är just vad detta handlar om: att garantera säkerhet för liv och lem utan att ödelägga skyddet för privatlivet.

I detta läge vill jag tacka mina båda kolleger som har lagt fram två utmärkta betänkanden. Båda klargör att vi kräver större ansträngningar från rådets sida för att skydda de grundläggande rättigheterna och att vi vill se större varsamhet och bättre skydd när det gäller hantering av personuppgifter. Vi kommer att ge rådet vårt fulla stöd för alla meningsfulla och skäliga åtgärder för att bekämpa terrorism.

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet kommer alltid att se till att alla medborgare kan känna sig säkra, både på gatorna, på större evenemang och i hemmet. Friheten är alltför värdefull för att få ödeläggas, oavsett vilken sida som gör det. Det är vi alltför medvetna om med Europas smärtsamma historia i minnet.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Herr talman! Mycket har redan sagts, så jag ska inte prata så länge om detta ämne. Jag vill bara fästa er uppmärksamhet på de nya förhållanden som råder: terrorismen har medfört något i vårt samhälle som inte existerade tidigare. Terrorismen har låtit regeringar och lärt stater att hysa misstänksamhet, inte bara gentemot en extern angripare, utan gentemot alla sina medborgare, och det är här svårigheten i styrandet ligger.

Det finns ingen svårare uppgift än att garantera säkerhet och respekt för rättigheter. Utifrån den synpunkten vill jag säga att betänkandena av Rosalyne Lefrançois och Martine Roure tillhandahåller en extremt balanserad sammanställning av de framsteg som krävs för att skyddet av medborgarna och av deras frihet ska kunna garanteras.

Regeringarna vet inte hur man ska göra för att kombinera dessa två nödvändigheter. De är inte vana vid det, och det är något som de nu lär sig att göra steg för steg. Det är verkligen en ära för Europaparlamentet och för denna kammare att vara de som sätter balansens prägel på strävan efter framsteg på dessa två områden: medborgarnas säkerhet och garantin för deras frihet.

Som saker och ting ser ut verkar det som att rambeslutet, ändrat genom de två betänkandena av Roure och Lefrançois, är resultatet av flera års arbete och följaktligen mycket värdefullt. Detta är dock bara ett steg på vägen: regeringarna måste lära sig hur man strävar efter en balans mellan att styra medborgarna och att skydda deras liv. I detta avseende kan vi spela en betydelsefull roll när det gäller att hjälpa dem att fatta de beslut som krävs, vilket de enligt min uppfattning inte kan göra själva och vilka de inte kan tillämpa inom sina nationella gränser.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Herr talman! Terroristattacker som den senaste i Islamabad visar tydligt att terrorism faktiskt är en skrämmande realitet. Därför måste vi välkomna alla förslag om ett effektivt bekämpande av terrorism, med andra ord om att ge Europas nationer säkerhet på ett tillfredsställande sätt.

Å ena sidan angrips dessa mål i det betänkande som diskuteras här, genom ett försök till hårdare tag mot fenomenet terrorism på stadiet för anstiftan, medan det å andra sidan hänvisas till det förkastade Lissabonfördraget. De mål som anges i betänkandet och motiveringen utesluter varandra. Vi kan inte bekämpa terrorism effektivt utan att skära ned på eller begränsa vissa medborgerliga rättigheter. Detta är, tyvärr, ett pris som vi måste betala.

Europeiska unionen har än så länge inte gjort något för att samordna internationella åtgärder, och man simulerar en kamp mot terrorism i en kombinerad virtuell och verbal sfär. På initiativ av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet upprättades ett "utskott för CIA-frågor" i Europaparlamentet, som inte har lyckats fastställa någonting och som bara har undergrävt kampen mot terrorism. Vi måste hysa hopp om att vi denna gång inte kommer att sträva i samma riktning under förevändningen att vi ska skydda de grundläggande rättigheterna.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Rådets och kommissionens förslag, som man i betänkandet i stort instämmer i, är en ytterst reaktionär attack på till och med de mest grundläggande medborgerliga demokratiska rättigheterna och friheterna. Det syftar till att stärka den institutionella ramen för undertryckande, så att den kan användas för att krossa folkets kamp.

Genom införande av en ny terminologi för "våldsytringar" som kulminerar i "extrema ideologier" kriminaliseras på ett godtyckligt sätt varje form av yttrande, åsikt, standpunkt och ideologisk uppfattning som ifrågasätter det exploaterande kapitalistiska systemet i förslaget.

Därutöver tillfogas tre nya brott i ett ändringsförslag till den europeiska antiterroristlagen, som alla är relaterade till användning av Internet. Inom ramen för denna medeltida institutionella ram tillåts repressiva mekanismer som förbjuder och bestraffar spridningen av idéer under förevändningen att de gynnar eller sporrar till terroristdåd. Samtidigt betraktas enligt samma filosofi olika former av kamp och bekämpning som ifrågasätter EU:s politik och syftar till att störta den som terroristdåd.

Folket måste besvara detta med olydnad och oregerlighet i stället för att acceptera dessa reaktionära lagar.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Herr talman! I dag talar vi om utformningen av rådets rambeslut i fråga om skydd av personuppgifter som hanteras som en del av samarbetet mellan polis och domstolar i brottmålsprocesser. Detta är en mycket viktig fråga som kräver en grundlig analys. Alldeles i början av betänkandet förekommer dock en hänvisning till Lissabonfördraget och de förändringar som dess ikraftträdande kommer att medföra. Jag vill påminna er om att detta fördrag säkerligen inte längre är gällande

efter den irländska folkomröstningen, och att det inte är rätt att försöka förvränga saker på detta sätt. De ändringsförslag från parlamentet som presenteras i betänkandet kommer att leda till en ännu större harmonisering än kommissionen föreslår. Jag anser att vi borde överlåta åt medlemsstaterna att fastställa mer detaljerade definitioner på nationell nivå och inte bestämma allt i Bryssel, och detta gäller också för skydd av personuppgifter.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera de två kolleger som utarbetat de betänkanden som vi diskuterar i dag. Att bekämpa terrorismen är otvivelaktigt det gemensamma, självklara målet för oss alla. Lagstiftningsstrukturen kräver dock att individuella rättigheter och personuppgifter skyddas.

Jag motsätter mig alltså fullständigt att rådet ska gå emot individuella rättigheter. Jag ska dock fokusera på något annat. Det stora antalet läckor av stora mängder personuppgifter i en rad medlemsstater har hittills övertygat mig om att skyddet av sådana uppgifter är ineffektivt.

Behöver jag påminna er om händelserna i Storbritannien som tvingade ingen annan än premiärminister Gordon Brown att be sina medborgare om ursäkt? Måste jag påminna er om att hälften av Storbritanniens befolkning enligt en rapport riskerar att drabbas av urkundsförfalskning eller bankbedrägeri? Behöver jag påminna er om att det redan har förekommit fall också i Tyskland som tvingar regeringen att vidta stränga åtgärder? Jag är säker på att det också i andra länder har skett liknande saker som jag inte känner till.

Mot bakgrund av sådana händelser ställer jag mig alltså mycket tveksam till att acceptera överföring av personuppgifter från ett land till ett annat. Jag är rädd att det enda resultatet av detta förfarande blir precis det som terroristerna strävar efter: ett minskat förtroende för staten från medborgarnas sida. Detta måste undvikas.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Terrorism definieras inte i lagen, men vi vet ändå alla vad detta fenomen grundas på. Tusentals européer har själva erfarenhet av de grymheter som terrorister har gjort sig skyldiga till. Vi vill leva i ett samhälle som är fritt från det mentala gift som terror utgör. Därför måste vi rusta oss. Vi måste rusta oss mot detta fenomen, men vi måste göra det på ett klokt och effektivt sätt. Vi måste bekämpa terrorismen, men inte enligt den vedergällande, om än bibliska, principen ”öga för öga, tand för tand”. Vi är ett demokratiskt samhälle, och vi har inskrivna värderingar om EU-standarder som vi tror starkt på – dessa är grundläggande rättigheter, respekt för mänsklig värdighet och skydd av privatliv, vilket omfattar personuppgifter. Jag tackar därför föredragandena för deras arbete.

Det gläder mig att se förslaget till ändringar av kommissionens slutsatser, men jag vill samtidigt be om effektiva och harmoniserade åtgärder som erbjuder alla skydd mot terroristpropaganda och -agitation, framför allt våra barn och ungdomar. Dessa individer, som är mest mottagliga eftersom de är unga, öppna och tillitsfulla, måste skyddas från de farliga texter som sprids via Internet och andra medier, ofta specifikt under parollen yttrandefrihet.

Anstiften är ett bra ord för att definiera en sådan handling, men det räcker inte att skriva in det i rambeslutet. Vi måste upprätta mekanismer, vi måste skapa ett effektivt europeiskt system och bra förfaranden som gör det möjligt att på ett klokt sätt tygla det som vi i dag kallar ett brott. Utan sådana verktyg och utan en gemensam politik på detta område kommer vi inte att nå den framgång som vi önskar.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Debatten om vad vi ska göra åt terrorismen blir alltmer angelägen, framför allt mot bakgrund av de tragiska händelserna i Pakistan och Spanien nyligen. Europeiska unionen, som har valt att sträva efter att ge medborgarna en hög nivå av säkerhet och rättvisa, står i nuläget inför nya utmaningar och hot till följd av utvecklingen av informations- och kommunikationstekniken, inklusive Internet. Förekomsten av nya metoder som används av terrorister, som exempelvis skapandet av tusentals webbplatser för terroristpropaganda, kräver ett kraftfullt svar från Europeiska unionen.

Jag stöder den ståndpunkt som föredraganden, Roselyne Lefrançois, intar, nämligen att det som är mest angeläget är att upprätta en lämplig rättslig ram beträffande Internetterrorism med ett samtidigt skydd av EU-medborgarnas grundläggande fri- och rättigheter, vilket garanteras enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Enligt min uppfattning är det också nödvändigt att alla medlemsstater ratificerar Europarådets konvention om förebyggande av terrorism.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet försvarar yttrandefriheten över hela Europa – inklusive i Köln, eftersom Köln hör till Europa – för alla som vill yttra sig mot fundamentalism och islamistisk totalitarism, vars ideologiska grund inte är islam utan terrorismens fundamentalistiska islam.

Ingen mer censurering alltså – låt oss försvara denna rättighet!

Här görs försök till lömska uppgörelser och till att försvara rätten till frihet genom att ge alla som vill möjligheten att tala för terrorism i en moské. Om de tar med några ord mot rasism och främlingsfientlighet kan vi inte längre censurera dem, och vi kan inte hindra dem från att sprida sin propaganda. Vi har hindrats från att tala, och därför sätter jag munkavle på mig själv!

Talmannen. – Tack, herr Borghesio. Jag antar, eller drar snarare slutsatsen av ert beslut att sätta munkavle på er själv, att ert anförande är avslutat.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Betänkandena utgör som vanligt ett försök att kombinera skydd av uppgifter med förebyggande av terrorism. Vi vill naturligtvis alla trappa upp kampen och vinna kriget mot terrorism, men jag undrar ärligt talat om, eftersom vi har båda dessa mål, det som vi diskuterar kommer att sluta med ett modererande av initiativens räckvidd – i likhet med alla kompromisser. Polisamarbete och skydd av enskilda personers rättigheter är emellertid inte sällan motsatser, men här lyckas de finna en rimlig balans.

Vad som är säkert är dock att EU:s medborgare plågas av ständiga, för att inte säga kvävande, restriktioner av privatlivet, och det står också klart att detta inte bidrar till att skydda oss mot terrorister. Trots den globala kontrollen av personers kommunikation och förflyttning fortsätter faktiskt terrorister att omvända människor och att så död. Olyckligtvis når våra initiativ inte så långt som en viss islamisk radikalisms kriminella hand, och därför borde vi kanske lägga upp en annorlunda strategi för att bekämpa den.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt min uppfattning gjorde den föregående talaren en felaktig anknytning. Det som hände i Köln handlade inte om att förbjuda yttranden mot fundamentalism eller yttranden av demokrater, utan om det överhängande hotet mot medborgarna. Det rörde sig om högerorienterade extremister, och deras offentliga agerande äventyrade den allmänna säkerheten. Detta är någonting helt annat, och det går inte att missta sig på – inte ens för effektens skull här i parlamentet – jag tycker att detta är oerhört irriterande.

För det andra är det faktum att vi har enats här i parlamentet om att vidta åtgärder mot terrorism klokt, rätt och mycket angeläget. Eftersom detta alltid är svårt att balansera med skydd av uppgifter är varje enskilt beslut otroligt svårt för varje enskild person här i parlamentet. Men det stämmer naturligtvis att vi inte har något annat val när vi ser saker som händelserna på Marriott Hotel i Islamabad och det som hände nu i Spanien igen, när vi ständigt konfronteras med våld av det här slaget – och vi vet alla att det som dessa mördare planerar planeras via moderna informationskanaler och därefter behandlas i medier, med hjälp av modern informations- och kommunikationsteknik. Kommissionen gjorde rätt i att föreslå att vi ska försöka nå Europaomfattande överenskommelser om detta.

Det är en svår balansakt, och det kommer det att fortsätta vara. Först och främst har vi dock i uppgift att skydda människoliv. För att tala klarspråk, vad är det för nytta med skydd av personuppgifter om människor sedan dör? Därför skulle vi göra rätt i att helt enkelt ta en ordentlig titt på den moderna informationstekniken i förhållande till rekrytering, finansiering och genomförande av attacker och förhärlikande av attacker, och sedan nå överenskommelser om hur vi ska bekämpa dem över hela Europa, och också komplettera nationella förordningar om detta med europeiska arrangemang och avtal. Detta är en nödvändig skyldighet. Vi måste vidta åtgärder på detta område. Det är i slutändan också positiv reklam för Europa att vi befinner oss i en ställning där vi kan lösa sådana här viktiga frågor, även om de individuella besluten inte på något sätt är lätta att fatta.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill först och främst ta tillfället i akt att varmt gratulera föredragandena, Roselyne Lefrançois och Martine Roure, till att ha uppnått något i sina betänkanden som, enligt min uppfattning, har en mycket stor betydelse. När det gäller terrorism måste vi vara mycket försiktiga så att vi inte tjänar terroristernas syften med den lagstiftning som vi antar, framför allt i fråga om att införliva dessa instrument i vårt samhälle, som baseras på jämlikhet, frihet och rättsstatsprincipen, eftersom detta förmodligen skulle innebära att de faktiskt uppnått sitt syfte, vilket ingen av oss vill.

Därför är det oerhört viktigt för mig att det kommer att finnas betydande restriktioner för överföring av uppgifter, att känsliga uppgifter bara får vidarebefordras i mycket strängt reglerade undantagsfall och att det kan införas mycket stränga begränsningar för överföring av uppgifter till tredjeländer.

Dessutom anser jag inte att ordet "uppmaning" är rätt. Det är inte lämpligt för vårt konstitutionella system, och termen "anstiftan" hade otvivelaktigt varit bättre. Det är också viktigt att se till att det finns tryckfrihet, yttrandefrihet, sekretess för korrespondens och kommunikationshemlighet.

Allt jag kan göra nu är att be om att allt detta ska ske. Om vi hade haft Lissabonfördraget skulle jag inte ha behövt be om detta, eftersom vi skulle ha tillämpat medbeslutandeförfarandet. Men det är skönt att se att detta har avslöjat ledamöterna långt bak på yttersta högern som har förbannat Lissabonfördraget. De vill ha färre rättigheter för medborgarna, mindre skydd av uppgifter, mindre frihet och ett svagare parlament. Jag är övertygad om att väljarna kommer att ha upptäckt detta till nästa gång.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag stöder naturligtvis betänkandena, men jag anser att det är ganska märkligt att diskutera Europeiska unionens kamp mot terrorism i detta läge eftersom ordförandeskapet på ett allvarligt sätt har undergrävt denna kamp genom att föra upp Iranska folkets mujahedin på EU:s svarta lista över terroristorganisationer, stick i stäv med EG-domstolens avgörande, EG:s förstainstansrätt och brittiska *Proscribed Organisations Appeal Commission* [kommission som prövar överklaganden beträffande förbjudna organisationer].

Det har framkommit att det tidigare beslutet att svartlista Iranska folkets mujahedin enligt vad som påstås var en följd av suspekta diplomatiska förhandlingar som framkallats av småaktiga nationella intressen.

Europeiska unionen kan inte fortsätta att frångå rättsstatsprincipen, och därför uppmanar jag mina kolleger att ansluta sig till den nyligen upprättade *European committee for justice* [Europeiska kommittén för rättvisa] under ledning av vice talman Alejo Vidal-Quadras som kräver ett omedelbart avlägsnande av Iranska folkets mujahedin från svarta listan.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Våra öppna demokratiska samhällen är en styrka, men just deras öppenhet kan utnyttjas och bli en svaghet. Det är den aspekten vi diskuterar i dag. Säkerhet är givetvis inte bara en teknisk process. Säkerhet och frihet är inbördes kompletterande, och vårt starkaste skydd är ett enat, sammanhållet samhälle i var och en av våra nationer, grundat på gemensamma demokratiska värden och ömsesidig tilltro.

På senare år har dock våra institutioner och traditionella värden utsatts för ständiga angrepp både inifrån och utifrån. Samtidigt har vi sett subkulturer växa fram inom våra egna samhällen, som föraktar våra liberala värden, som avsiktligt försöker upprätta alternativa politiska och rättsliga strukturer, ibland genom att använda våld, och som tar skydd bakom våra komplexa och generösa rättssystem och vår liberala syn på mänskliga rättigheter.

EU har i många fall inte varit till någon hjälp. Unionen ser tyvärr varje kris som ett tillfälle att utöka sina egna befogenheter och frågar sig sällan om dess åtgärder på ett område får skadliga effekter på ett annat. Jag ifrågasätter t.ex. politiken med öppna gränser, den lättsinniga inställningen till asyl och invandring och försöken att införa stadgan om de grundläggande rättigheterna i lagboken.

Jag är övertygad om att vi alla vill finna sätt att bekämpa terrorhotet, men jag förstår inte alls varför EU ser det som nödvändigt att med sitt rambeslut upprepa åtgärder som redan vidtagits i Europarådet.

Alla EU:s medlemsstater tillhör det organet, tillsammans med 19 andra stater, och de har antagligen redan lagstiftat tillräckligt. Det finns dock ett område som omfattas av Europarådets behörighet där en översyn vore lämplig, nämligen Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Denna konvention upprättades under helt andra omständigheter, för mer än 50 år sedan. Den rättsliga tolkningen av den skapar ofta hinder mot utvisning av terrorister från våra länder. Om vi vill göra nytta kanske vi skulle kunna enas om att det vore lämpligt att se över konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Mina damer och herrar! Personuppgifter är känslig information som måste hanteras oerhört försiktigt. Det får inte finnas några luckor i dataskyddet, utan det måste fungera korrekt. Det är just det som är syftet med föredragandens ändringsförslag till förslaget till rådets rambeslut om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete. Jag vill också gratulera föredraganden till hans arbete.

Rambeslutet kommer att få stor betydelse för en av EU-medborgarnas grundläggande rättigheter: rätten till personlig integritet. Europaparlamentet har alltid eftertryckligen stött ett starkt, skyddande rambeslut som möjliggör en hög dataskyddsnivå, och rådet bör därför allvarligt överväga parlamentets ändringsförslag. Utbytet av personuppgifter bör regleras genom en lättförståelig standardiserad uppförandekod, vars roll måste vara att ge ett tillförlitligt skydd som garanterar respekt för människors grundläggande rättigheter.

Största vikt måste läggas vid hur personuppgifterna i själva verket ska användas. Behandling av personuppgifter som avslöjar en persons ras eller etniska bakgrund, politiska åsikter, religiösa eller filosofiska övertygelser, medlemskap i yrkesorganisationer samt uppgifter som rör hälsa och sexualliv måste regleras lika strikt som apoteksverksamhet. Det räcker inte med en begränsningsklausul som säger att det är tillåtet när det är absolut nödvändigt och att tillräckliga skyddsåtgärder garanteras – det är alltför allmänt; undantagen måste anges klart och tydligt. Tillgång till personuppgifter och utlämning av sådana uppgifter måste ske inom lagens ramar, och säkerheten måste garanteras till fullo. Vi behöver därför ett vattentätt, specifikt, skyddande rambeslut och ett kontrollsystem. Vår roll är att skydda medborgarnas grundläggande rättigheter och samtidigt förhindra terrorism. Låt oss göra bådaderna med största omsorg.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Herr kommissionsledamot! Ett tack till föredragandena för ett utmärkt arbete som förbättrat kommissionens förslag väsentligt. Jag haft tidigare haft svårt att stödja betänkanden som behandlat terrorism, detta trots att jag verkligen på allvar ser terrorism som ett av det viktigaste testet av vår unions trovärdighet och förmåga till solidaritet och medansvar. Med all respekt för de kolleger som kommer från medlemsländer som drabbas av terrorismens vansinne vill jag säga att vårt främsta ansvar är att se till att demokratin aldrig försvaras med odemokratiska medel. Rättssamhället måste upprätthållas, liksom respekten för medborgarnas integritet.

Kommissionens luddiga skrivningar om att kriminalisera offentlig uppmaning är, i likhet med andra förslag om att införa ursäktande av terrorism, tillräckligt vida och öppna för tolkningar för att syftet med lagstiftningen, att uppnå en gemensam skyddsnivå inom unionen, riskerar att allvarligt komma på skam. Kampen mot terrorismen måste föras gemensamt men med respekt för unionens olika juridiska traditioner och förutsättningar och inte minst med respekt för demokratiska traditioner och värderingar.

Jas Gawronski (PPE-DE). - (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Många har denna förmiddag talat om kriget mot terrorismen och sedan sagt att det är svårt att föra krig mot något som inte är en konkret enhet och varken har någon armé eller något territorium utan bara är en taktik.

Detta märkliga krig har inte vunnits, och det kommer definitivt att bli svårt att vinna det, men vi har sett en del positiva resultat, t.ex. det faktum att Förenta staterna inte har utsatts för några fler attacker sedan den 11 september. Dessa framsteg har dock haft ett pris, och jag är i likhet med Roselyne Lefrançois bekymrad för att skiljelinjen mellan yttrandefrihet och lagbrott ibland är något otydlig. Det finns en risk för att insatser för att öka EU-medborgarnas säkerhet i praktiken resulterar i restriktioner för dessa medborgares rättigheter och friheter.

Det är mycket svårt att finna en jämvikt mellan dessa två krav, delvis därför att vi befinner oss på okänt territorium. Terrorism är en alltför ny företeelse för att vi ska kunna utgå från tidigare fall eller dra lärdom av tidigare erfarenheter. Det råder ingen tvekan om att olagliga handlingar har begåtts med kriget mot terrorismen som förevändning, främst av det land som gjort mest för att bekämpa terrorism, även i vårt intresse – Förenta staterna. Det beror på att det finns ett pris för att hålla terrorismen under kontroll, och det är en begränsning av de medborgerliga rättigheterna.

Å andra sidan är det lätt att undvika misstag om man gör mycket lite eller ingenting alls. Om vi i EU vill se till att vi får en säkrare framtid måste vi alltså göra mer. Vi måste förbättra samordningen av medlemsstaternas insatser och av de initiativ som tas av underrättelsetjänsterna, och vi får i synnerhet inte låta Förenta staterna bära hela ansvaret. Om vi kan åstadkomma det kommer vi kanske att kunna genomdriva våra principer och vår syn på den där otydliga linjen mellan medborgarnas säkerhet och brott mot mänskliga rättigheter.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). - (RO) Samarbetet mellan EU-institutionerna i kampen mot terrorismen måste fungera felfritt, särskilt som denna företeelse har intensifierats. Terrorismen har blivit den största fienden mot stabilitet och världsfred. Händelserna den 11 september och de som ägde rum i Madrid och London för några år sedan är sinnebilder för terror, skräck och lidande.

För att skydda medborgarnas säkerhet måste vi vidta skyndsamma åtgärder i kampen mot terrorismen, i nära samarbete med lokala och regionala myndigheter. Inget inslag i rambeslutet kan tolkas som en inskränkning eller begränsning av grundläggande rättigheter och friheter som yttrande-, förenings- eller

mötesfrihet. Uttryck för radikala, polemiska eller kontroversiella åsikter i känsliga politiska frågor, även terrorism, ligger utanför rambeslutets räckvidd. Så länge vi upprätthåller balansen mellan respekt för friheter och skydd av medborgarnas säkerhet bör alla initiativ välkomnas.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) De två betänkandena om rambesluten utgör ytterligare två bitar i pusslet av en mängd förordningar, direktiv och andra dokument som gäller kampen mot terrorismen. Jag stöder båda betänkandena eftersom jag anser att vi behöver båda rambesluten och eftersom man har funnit en lämplig balans mellan åtgärder för att trygga individens säkerhet och frihet. I framtiden anser jag att kommissionen och rådet bör ägna mer uppmärksamhet åt följande frågor.

För det första, de allt fler antiterroristlagarna och införande av större öppenhet i dessa lagar. Även här har vi onödiga och oanvändbara lagar eller lagbestämmelser som måste omarbetas eller upphävas efter utvärdering.

För det andra är inte lagarnas tillämplighet och därmed en effektiv kamp mot terrorismen enbart avhängig av bra lagstiftning utan även av ett effektivt samarbete mellan medlemsstaterna och deras polisväsenden och säkerhetstjänster. Här har vi ännu inte åstadkommit det samarbete som krävs.

Vi måste granska och jämföra de kontrollmekanismer som står till EU:s och medlemsstaternas förfogande. Vi måste ägna särskild uppmärksamhet åt fall där uppgifter går förlorade eller databaser missbrukas, och det bör också finnas ett ömsesidigt informationsutbyte mellan medlemsstaterna i denna fråga.

Slutligen måste vi göra mer för att öka allmänhetens medvetenhet, så att det blir lättare för människor att förstå varför vissa åtgärder är nödvändiga.

Jag vill gratulera till båda betänkandena.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Den senaste utvecklingen i Pakistan kommer tyvärr som ytterligare ett oemotsägligt bevis för hur angelägen dagens diskussion är. Diskussionen måste ge ett klart och bestämt svar på två principiella frågor: för det första, om vi verkligen har gjort tillräckligt med det föreslagna dokumentet för att bidra till kampen mot brottslighet, och för det andra, om vi i det sammanhanget har respekterat mänskliga rättigheter och tillhandahållit ett tillräckligt skydd för våra medborgares personuppgifter. Under detta dokumentets långa historia har det rätt stor oenighet om det, och det har genomgått många förändringar. Jag vill särskilt berömma föredragandena för det goda arbete de utfört för att till slut komma fram till en samstämmig och balanserad text.

Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt de ändringsförslag som läggs fram i Martine Roures betänkande, om krav på insamling av personuppgifter för lagliga ändamål och iakttagande av konvention 108, och krav på att den registrerade personen informeras om syftet till behandlingen av hans personuppgifter. Vissa bestämmelser som rådet föreslår ger dock anledning till oro. Jag stöder helt Martine Roures förslag om att stryka artikel 1.1 i rådets förslag, som i praktiken undantar ärenden som gäller nationell säkerhet från tillämpning av rambeslutet. Om denna bestämmelse blir kvar är jag övertygad om att det lagstiftningsbeslut som vi om några timmar ska rösta om kommer att göra det möjligt att kringgå lagen och till och med missbruka den, eftersom "nationell säkerhet" är ett alldeles för generellt begrepp som möjliggör olika tolkningar. Nyligen hade vi t.ex. ett fall i Bulgarien där det gjordes ett försök att obehörigen inhämta uppgifter, personuppgifter, från den nationella försäkringskassan. Detta försök avväjades endast tack vare de snabba åtgärder som vidtogs av kassans ledning.

Kontrollfunktionerna och befogenheterna för de nationella tillsynsmyndigheterna och för Europeiska datatillsynsmannen måste stärkas. Tyvärr visar analysen att dessa myndigheter i stället ofta bara har till uppgift att se till att specifika bestämmelser i lagstiftningen iakttas men i själva verket inte har några möjligheter att utdöma påföljder eller göra utredningar. Medlemsstaterna och EU måste rekommenderas att stärka dessa funktioner.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill till att börja med diskutera det andra betänkandet, dvs. rambeslutet om bekämpande av terrorism. Vi vet att insatser för att bekämpa terrorism är nödvändiga, eftersom det faktiskt finns över 300 al-Qaidainitiativ i EU och mer än 500 tillgängliga webbplatser, som till och med innehåller instruktioner för bombtillverkning. Detta står klart, och jag anser att vi måste försöka upprätthålla en balans – skydda grundläggande friheter men också, å andra sidan, vidta alla tänkbara åtgärder för att förhindra dödlig terroristverksamhet.

Här vill jag framhålla en sak. Jag anser att Europaparlamentet skulle göra ett allvarligt misstag om man skulle ändra begreppen och ersätta "offentlig uppmaning till terroristbrott" till "anstiftan". Orsaken är mycket enkel: bevis för anstiftan kan inte läggas fram förrän människor redan har dött – men då är det för sent. Ingen skulle

kunna förstå eller godta detta. Om denna rättsakt däremot innefattar offentlig uppmaning går det att ingripa mot uppmaningar till allmän lagöverträdelse eller till straffbara handlingar med anknytning till terroristverksamhet

Detta innebär att vi har möjlighet att rädda liv innan en terroristhandling begås. Det vore därför synd om parlamentet slog in på fel väg här och ändrade dessa begrepp – även därför att Europarådet har fastställt att begreppet ”offentlig uppmaning” bör finnas. Om jag har förstått det rätt är rådet och kommissionen av samma mening, och den bör vi ansluta oss till. Jag vill därför vädja till er alla att låta begreppet ”offentlig uppmaning” vara kvar, eftersom det gör det möjligt att rädda liv innan terroristverksamhet äger rum.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka Martine Roure för betänkandet om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete.

Det råder ingen tvekan om att ett snabbt antagande av ett rambeslut om skydd av personuppgifter inom ramen för tredje pelaren kommer att bidra till skyddet av personuppgifter, privatliv och grundläggande rättigheter för alla medborgare i medlemsstaterna. Detta är en prioriterad fråga för oss socialister, inte bara för att de befintliga juridiska lösningarna på det här området är otillräckliga utan främst därför att frågan har så stor betydelse för alla som lever i EU.

Jag anser att den rättsakt som tidigare utarbetats av rådet innehöll för många luckor. Den garanterade bara ett minimiskydd, vilket definitivt inte var tillräckligt. Jag stöder därför till fullo föredragandens förslag till ändring av rådets förslag, som vi inte var nöjda med, särskilt de som gäller skydd av uppgifter med anknytning till medborgares DNA, hälsa eller sexuella läggning. Alla uppgifter om personliga och känsliga delar av livet, t.ex. ras och etniskt ursprung, religiös övertygelse eller världsåskådning, kräver särskilt skydd, och behandling av sådana uppgifter bör vara tillåten endast i undantagsfall som tydligt definieras i lagen, och med en domstols medgivande.

Det är också av oerhört stor betydelse att föredraganden har gjort sig mödan att ta upp problemet med dataskydd när uppgifterna behandlas ytterligare eller överförs till tredjeländer eller privata organ, för det är just i sådana sammanhang som missbruk är vanligast.

Vad vi behöver är ett tydligt rambeslut som ger ett dataskydd som åtminstone ligger på samma nivå som det som garanteras inom första pelaren genom 1995 års direktiv och konvention 108.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Ibland är jag rädd att det faktum att parlamentet så ofta debatterar terrorism speglar en oroväckande brist på samförstånd när det gäller hur vi ska hantera den. De illdåd som i årtionden begåtts av terrorister världen över, t.ex. bombattacken i Islamabad nyligen, borde väl ha gjort oss medvetna om terrorismens sanna, onda natur och behovet av att inta en fast och entydig hållning mot det existentiella hot den utgör mot västvärldens demokrati och livsstil.

Jag välkomnar därför samarbete mellan EU-länderna för att identifiera dem som ligger bakom terrorism och utdöma hårda straffpåföljder för dem. Jag minns demonstrationerna i London, som sammanföll med publiceringen av karikatyren av profeten Muhammed i Danmark. Vi i Europa är givetvis stolta över vår yttrandefrihet, och demonstranter med plakater som kräver halshuggning av dem som förolämpar islam överskred helt klart gränsen mellan yttrandefrihet och våldsförhärskande hatpropaganda.

I Storbritannien har vi på senare tid debatterat gränserna för häktning utan åtal vid misstanke om inblandning i terrorism. Personligen anser jag att vi måste ge polisen och säkerhetstjänsten de resurser de behöver för att kunna skydda våra medborgare, givetvis med förbehåll för stränga juridiska skyddsåtgärder.

Enligt opinionsundersökningar är det definitivt vad de flesta människor i mitt land och övriga Europa vill. När det sedan gäller lagring av uppgifter förfaras jag ofta över hur parlamentet intar en så absolutistisk snarare än balanserad hållning till medborgerliga rättigheter. Förutsatt att det finns tydliga skyddsbestämmelser för utbytet av uppgifter måste vi även här stödja våra brottsbekämpande myndigheter.

Slutligen bör EU lägga till Hizbollah på listan över förbjudna terroristorganisationer. Att så inte skett tidigare trots att det funnits prima facie-bevis tyder på en bristande beslutsamhet i EU som innebär att vi underlättar för dem som vill förstöra vår demokratiska livsstil.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Informationsutbytet mellan polisstyrkorna i våra medlemsstater är avgörande för att terroristhot ska kunna avvärjas och brott förhindras. Många illdåd har förhindrats tack vare sådant utbyte på min egen ö Irland.

Irland och Storbritannien var länge ovilliga att göra detta på grund av en djupt rotad misstro. Det fick fasansfulla konsekvenser. Det är väl därför inte särskilt överraskande att jag i hög grad stöder informationsutbyte. Jag är dock, i likhet med mina kolleger, bekymrad över att rådets ändrade förslag inte ger ett tillräckligt skydd för personuppgifter, som antyds i Martine Roures betänkande. Vi kan inte besegra organisationer som ETA och IRA och andra som föraktar demokrati och mänskliga rättigheter genom att själva undergräva våra demokratiska normer.

Jag vädjar därför till kommissionen och rådet att ta oron hos oss som direktvalda politiker på allvar. Det är av avgörande betydelse att EU:s utveckling inte blockeras och att vi undviker att ge intryck av att EU kan agera utanför medlemsstaternas lagar. Jag hade hoppats att vi skulle kunna hantera dessa frågor genom Lissabonfördragets nya medbeslutandeförfaranden. Tyvärr är det inte möjligt just nu, men vi måste fortsätta att arbeta för att stärka parlamentets och EU:s legitimitet. Det kan vi inte göra om vi undergräver individens rättigheter.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar detta betänkande. Jag vill redan från början säga att jag starkt stöder kampen mot terrorism, och jag har ägnat hela mitt politiska liv åt motstånd mot IRA och regeringstrogen terrorism på Irland, så var snälla och ta mig på orden.

Vi måste dock se till att vi har tillräckliga motvikt för att skydda medborgarna mot statsterrorism eller missbruk av uppgifter från statens eller EU:s sida, eller av journalister, organisationer, enskilda eller myndigheter för den delen – de som stjälar eller på annat sätt kommer över uppgifter som är privata och konfidentiella.

Botemedlet får inte bli värre än sjukdomen. Lagring och utplåning av sådana uppgifter är grundläggande inslag i detta skydd. Alla försök att besvåra enskilda och alla försök till utpressning – politisk, ekonomisk eller annan – bör betraktas som ett särskilt brott och kraftigt fördömas av alla rättänkande människor.

Utplåningen av dessa uppgifter överläts ofta åt den privata sektorn när en viss tid har gått. Jag för min del är inte övertygad om att den privata sektorn – eller den offentliga sektorn, för den delen – har infört tillräckliga skyddsåtgärder för förstörelse av data som inte längre behövs i kampen mot terrorism. Jag anser att mycket stränga straff bör tillämpas för dem som inte skyddar privata uppgifter utan lämnar öppet för missbruk och misstolkning, oavsett om det handlar om personer i den offentliga eller den privata sektorn, och jag uppmanar kommissionen att ta detta i beaktande. Vårt arbete som parlamentsledamöter är att se till att demokratin kan överleva. Vi måste därför försäkra oss om att vi har alla de verktyg vi behöver för att kämpa mot terrorismen med näbbar och klor, men det betyder inte att vi får vara oaktsamma med våra medborgares anseende, konfidentialitet eller personliga integritet, och jag uppmanar kommissionen att ta det i beaktande.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Mina damer och herrar! Terrorismen är ett av de allvarligaste hoten mot demokrati och ekonomisk och social utveckling i Europa och världen. Modern informations- och kommunikationsteknik har tyvärr stor betydelse för terroristhotets utbredning. Internet, som är billigt, snabbt, lättåtkomligt och globalt tillgängligt, missbrukas ofta av terrorister för att sprida terroristinformation och rekrytera nya medlemmar och anhängare. Jag välkomnar därför rådets rambeslut om ändring av rambeslut 2002/475/RIF om bekämpande av terrorism, bl.a. därför att det innehåller bestämmelser om kriminalisering av anstiftan till terroristbrott samt rekrytering och utbildning för terroristsyften. Jag välkomnar detta ändringsförslag eftersom jag är övertygad om att det är av avgörande betydelse att komma fram till ett internationellt gensvar på det internationella terroristhotet. Ingen enskild EU-medlemsstat kan hantera detta problem på egen hand. Det krävs samordnade insatser av alla medlemsstater. I en demokrati, i den demokratiska unionen av europeiska stater, måste dock kampen mot terrorism föras inom ramen för demokratiska rättstatsprinciper, med hänsyn till mänskliga och medborgerliga rättigheter. Jag stöder därför ändringsförslagen från våra två föredragande om stärkande av just dessa inslag. Avslutningsvis vill jag uppmana alla inblandade – rådet, kommissionen och parlamentet – att snarast anta kompromissförslaget.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) I det tredje årtusendet hotas det globala samhällets skönhet av global terrorism. Eftersom enskilda länder på grund av subsidiaritetsprincipen bara kan kontrollera 10–15 procent av cyberrymden och resten styrs av privata organ och familjer, anser vi att det för första gången är nödvändigt med en global ansats, och reaktionen på global terrorism bör vara ett nytt koncept, "Global omsorg om det globala samhället". Med en sådan ansats och en strategi för att skydda den globala cyberrymden kommer EU att visa sitt engagemang för både den globala och den egna säkerheten.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Herr talman! Trots sina fasansfulla konsekvenser är den internationella terrorismen fortfarande, sorgligt nog, ett kontroversiellt ämne. Vi vill ha skydd, men vi protesterar mot kostnaden och vandan när myndigheterna föreslår åtgärder i det syftet. Vi beklagar terroristattacker, men

vi protesterar mot inskränkningarna i det fulla utövandet av våra rättigheter, trots att vi mycket väl vet att förövarna missbrukar våra demokratiska system.

Helst skulle varje begränsning av våra rättigheter kompenseras med motsvarande ökning av vår säkerhet mot terroristattacker. Vi motsätter oss också gärna harmonisering av lagstiftning mot terrorism, trots att vi vet att konsekvenserna är lika förödande. Dessutom kan attackerna bli fler när straffen är mildare.

För att få ett effektivt skydd mot terrorism bör vi kanske därför komma fram till vad vi vill och till att börja med försöka förena dessa motstridiga synsätt.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! Det går knappt en dag utan en terroristhandling. Terrorismen är en explosiv infektion i samhällskroppen. Som alla infektioner kommer den, om ingen behandling sätts in, att fortsätta sprida sig tills den förlamar eller till och med dödar patienten.

Det krävs drastiska åtgärder. Vissa av dessa åtgärder är kontroversiella och innebär utan tvekan vissa intrång i individens friheter, men på det hela taget är de nödvändiga. I en idealvärld är ett strikt skydd av personuppgifter överordnat allt annat, men i en terroristsjuk värld är det tyvärr nödvändigt med eftergifter. Exceptionella omständigheter kräver exceptionella åtgärder.

Jag menar att det är i denna anda vi måste överväga beslut om bekämpning av terrorism. Om vi absolut måste välja mellan en del smärre kompromisser i fråga om individens friheter och ett mycket effektivare sätt att bekämpa terrorism, anser jag att vi bör välja det senare. Jag vill avsluta med följande fråga: Om anstiftan till vissa förfärliga brott som pedofili på Internet är brottsligt – och det med rätta – varför bör inte detsamma vara fallet för anstiftan till terrorism?

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För pensionärernas räkning och för det pensionärsparti som skickade mig hit till Europaparlamentet vill jag ge vår syn på hur terrorism bör bekämpas: Europaparlamentets och EU:s ekonomiska medel bör i större utsträckning användas för att minska lidandet för de människor som ger terroristerna det största stödet. Dessa medel måste kontrolleras, så att de används till förmån för folket och inte för vissa korrupta ledares illegitima intressen. Jag anser därför att de bör användas för den "Marshallplan" som Silvio Berlusconi, Italiens premiärminister, föreslagit till stöd för det palestinska folket.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Jag vill tala om Martine Roures betänkande. Rätten till skydd av personuppgifter är en grundläggande rättighet. De medborgare vars uppgifter behandlas har rättigheter som måste respekteras både på nationell nivå och på EU-nivå. Det finns många EU-förordningar och direktiv som innehåller bestämmelser om informationsutbyte om brott som begås av EU-medborgare i en annan medlemsstat än den där de är bosatta. Vi har exempelvis förordningen om tillträde till vägtransportnäringen och direktivet om gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser. Alla dessa EU-bestämmelser kräver att det inrättas informationssystem som gör det möjligt att vidarebefordra underrättelser och information mellan medlemsstaterna.

Alla relevanta IT-system måste ha både en offentlig del och en säker del som innehåller uppgifter om brott begångna i medlemsstater. Den delen bör vara tillgänglig endast för behöriga institutioner, och endast i överensstämmelse med bestämmelser om skydd av personuppgifter.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Efter att den senaste tiden ha bevittnat ny hänsynslös terrorism i Pakistan, Spanien och Jerusalem, och flera nya terrorförsök av IRA i mitt eget land, kan ingen av oss vara likgiltig inför det avskyvärda gissel som terrorismen utgör. Det är dock naivt att tro att det finns en alleuropeisk patentlösning. Visst behöver vi effektiv utlämning och effektivt samarbete, men lagstiftning som harmoniseras till den grad att den reduceras till minsta gemensamma nämnare är mer till hinder än till nytta.

Dessa frågor är först och främst föremål för nationellt beslutsfattande. Storbritannien, exempelvis, försöker införa 42 dagars kvarhållande i häkte, vilket är mer än jag tycker är nödvändigt, men det är London, inte Bryssel, som har rätt att fatta det beslutet.

Med den metod som beskrivs i dessa förslag skulle vi snart ta ifrån medlemsstaterna den bestämmanderätten. Det kanske skulle överensstämma med EU:s expansionistiska agenda, men det är inte så vi besegrar terrorismen.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) Som företrädare för de rumänska medborgarna anser jag att det är oerhört viktigt att Europaparlamentet deltar i beslutsprocessen gällande skyddet av personuppgifter som samlas in i samband med brottsbekämpning. Vi måste komma ihåg att EU-medborgarnas rätt till dataskydd

är grundläggande, men samtidigt måste de institutioner som deltar i kampen mot terrorism och brottslighet ha tillgång till sådana uppgifter.

Detta betänkande spelar en särskild roll i upprättandet av den rättsliga ramen för personuppgifters beskaffenhet, definition av sådana uppgifter och deras egenskaper samt överföring av uppgifterna till tredjeländer eller tredje man. Jag vill lovorda bestämmelsen om att uppgifter inte får lagras längre än nödvändigt, och medlemsstaterna uppmanas att genomföra de procedurmässiga och tekniska åtgärder som syftar till att upprätthålla dessa begränsningar.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill gratulera mina kolleger Roselyne Lefrançois och Martine Roure till deras betänkanden men också ta tillfället i akt att berätta att den franska polisen just har gripit en betydelsefull terrorist, och jag vill därför gratulera den franska regeringen och den franska polisen. Jag anser att de politiska myndigheterna i alla länder bör samarbeta med vår polis, vårt rättsväsende och våra regeringar.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill till att börja med gratulera Europaparlamentet som helhet till den höga nivån på denna debatt. Europaparlamentet väntar rätteligen på att Lissabonfördraget ska ratificeras, men det har visat sin mognad denna förmiddag genom att få till stånd en mycket stor majoritet till stöd för de två betänkandena av Roselyne Lefrançois respektive Martine Roure. I dessa två betänkanden eftersträvas den rätta balansen mellan kollektivt skydd mot terrorism, som vi måste garantera våra medborgare, och individuellt skydd av våra friheter. Jag anser att det är där, i denna dubbla balans, som vi måste söka efter de rätta lösningarna.

Jag ska mycket kort sammanfatta diskussionen. Först vill jag återvända till Roselyne Lefrançois betänkande om bekämpande av terrorism. Jag vill bara säga att även om yttrandefrihet, inklusive rätten att framföra kritik, är en av de grundpelare på vilka Europeiska unionen är uppbyggd kan inte anstiftan till rashat anses som godtagbart med yttrandefriheten som förevändning. Rasistiska uttalanden är ett missbruk av yttrandefriheten och kan inte tolereras.

Sedan vill jag påminna er om att kommissionens förslag utarbetats med utgångspunkt i en ingående konsekvensbedömning. Många samråd har hållits, och kommissionens förslag bygger också på Europarådets konvention om förebyggande av terrorism. Vi har försökt följa konventionens balanserade definition av brott.

Om Roselyne Lefrançois och de många parlamentsledamöter som uttryckt sitt stöd för begreppet "anstiftan" tillåter, skulle jag vilja ägna ett par minuter åt att försvara begreppet "uppmaning". Fördelen med begreppet "uppmaning" är att det är nytt. Det är därför Europarådet har använt det. Eftersom det är nytt kan det få en gemensam och exakt definition i EU. Uppmaning är inte ett begrepp som är öppet för tolkning. Jag anser att det kan ges en korrekt definition genom rättspraxis. Det stämmer att vi vill undvika att en terroristattack av något slag faktiskt äger rum samtidigt som vi kriminaliserar dem som, främst genom sina yttranden, har uppmanat till en sådan attack, även om den inte ägde rum, och det är det som är problemet. Jag tänker dock låta den kloka dialogen mellan rådet och parlamentet leda fram till en lösning.

Jag vill också påpeka att artikel 1.2 i det gällande rambeslutets text innehåller en klausul om skydd för mänskliga rättigheter som avser hela rambeslutet – det tror jag Roselyne Lefrançois håller med om.

Till sist vill jag understryka värdet av att låta denna åtgärd för att bekämpa terrorism ingå i EU:s integrerade institutionella ram. Genom att infoga denna text i EU:s lagstiftning garanterar vi dess effektivitet. Vi får en enhetlig rättslig ram för specifika handlingar när det gäller de straffrättsliga påföljdernas typ och nivå samt jurisdiktionsregler. Det kommer följaktligen att vara möjligt att tillämpa EU:s samarbetsmekanismer enligt 2002 års rambeslut.

Sammanfattningsvis vill jag återigen tacka föredraganden och parlamentet för allt arbete man lagt ned i denna viktiga fråga under de senaste två åren, och jag hoppas att ett beslut nu snabbt kan fattas mot bakgrund av allt det arbete som utförts och behovet – som många av er har framhållit – av att effektivt bekämpa terrorism.

Jag kommer nu till den andra texten, som hänger nära samman med den första, och jag tycker att det var en god idé av parlamentet att koppla samman dem och kräva dataskydd och skydd av individens frihet på samma gång. Jag vill givetvis tacka Martine Roure, som har försvarat denna balans, och dataskyddet, med så stor energi. Det var verkligen mycket viktigt att denna text kom samtidigt som texten om bekämpande av terrorism, så att ordningsmaktens företrädare inom kort får uttryckliga regler om dataskydd. Som jag

sagt, och jag vill inte framhärda i detta, ville kommissionen i likhet med parlamentet givetvis gå längre i fråga om dataskydd. Minister Jean-Pierre Jouyet nämnde att det franska ordförandeskapet måste ta hänsyn till huruvida en kompromiss kunde nås, även om man ville samma sak. Jag kan alltså bara säga att kommissionen kommer att försöka utnyttja utvärderingsklausulen och skäl 6a på bästa sätt. Vi lyssnar därför på utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och kommer att försöka tillgodose er önskan om en noggrann översyn av rambeslutet för att utvärdera utvidgningen av dess tillämpningsområde. Det är i varje fall vad kommissionen kan göra och vad jag personligen kommer att försöka göra. Jag vet att Europaparlamentet vill att denna översyn sker ganska snart. Jag hoppas bara att rådet samtycker till en översyn inom ett tidsperspektiv som gör det möjligt att mycket snart få till stånd en balanserad EU-bestämmelse.

Det var allt jag ville säga. Jag vill också klargöra för samtliga talare att jag uppskattat den höga nivån på debatten om en så viktig fråga, där EU måste föregå med gott exempel både genom att garantera ett effektivt kollektivt skydd mot terrorisshot och även, naturligtvis, genom att behålla sitt stora engagemang för skyddet av individens friheter och den personliga integriteten. Jag anser att parlamentet återigen tydligt har visat sin mognad och sin förmåga att i framtiden delta i beslutsfattandet på detta område.

Roselyne Lefrançois, *föredragande*. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först och främst tacka alla mina kolleger i parlamentet som talat denna förmiddag för den höga nivån på deras anföranden. Deras antal är i sig ett tydligt bevis för det stora intresset för denna fråga. Utan att gå in i detalj på varje anförande skulle jag bara vilja ta upp tre eller fyra av dem.

Claudio Fava visade tydligt hur svår denna fråga är. Vi måste undvika ett klimat av misstänksamhet och misstro, men samtidigt måste vi ha situationen klar för oss och garantera både medborgarnas säkerhet och skyddet av deras friheter.

Luis de Grandes Pascual förklarade tydligt mervärdet i definitionen av terrorism genom att påpeka att den definition vi valt är bättre och även framhålla listan över brott. Eftersom det handlar om att samarbeta för att bekämpa terrorism måste vi sända ett tydligt budskap, samtidigt som vi skyddar individens rättigheter.

Herr Demetriou! Ni nämnde det gissel som terrorismen utgör och som vi måste bekämpa. Men ni använde termen "offentlig anstiftan" och sa att det var ett begrepp som bättre förstås i alla medlemsstater. Sarah Ludford är av samma mening. Hon ansåg också att den termen var lämpligare, eftersom vi verkligen måste skydda grundläggande rättigheter.

Betänkandet är en produkt av en lång och besvärlig förhandlingsprocess. Jag anser dock att vi kan vara nöjda med resultatet, särskilt när det gäller balansen mellan bekämpning av terrorism och respekt för grundläggande friheter.

Betänkandet av min kollega Martine Roure ingår tydligt i denna andra kategori, eftersom skyddet av personuppgifter är ett av dess främsta inslag. Det är bara en sak jag beklagar, och jag vet att många i parlamentet gör det, särskilt mina kolleger i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen. Det handlar om att genomförandet av en text med så stora konsekvenser för EU-medborgarnas friheter inte underkastas fullständig rättslig kontroll av EG-domstolen.

För att åstadkomma detta hade det varit nödvändigt att anta rambeslutet enligt den ordning som införs genom Lissabonfördraget. Redan innan fördraget underkändes i den irländska folkomröstningen och det uppstod frågetecken kring det nya fördragets ikraftträdande den 1 januari 2009 hade rådet en tydlig önskan att agera så snabbt som möjligt för att undvika övergången till medbeslutande. Vi i utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor försökte dock att arbeta så samvetsgrant och noggrant som möjligt, och samtidigt hålla den hastighet som rådet bestämt.

Vid omröstningen i utskottet den 15 juli antogs mitt förslag till betänkande med 35 röster för, 4 mot och 1 nedlagd röst, och jag hoppas att det ska få en stabil majoritet även i plenum.

Martine Roure, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Jag vill till att börja med tacka alla mina kolleger i parlamentet, för denna debatt har visat att Europaparlamentet står enat i en mycket besvärlig fråga, och vi är Europaparlamentets företrädare, folkets företrädare. Det förtjänar att påpekas.

I dag vänder jag mig i synnerhet till det franska ordförandeskapet. Vi ber rådet att fullgöra åtaganden som ingåtts för länge sedan av flera ordförandeskap efter varandra. Det är absolut nödvändigt att detta rambeslut antas snabbt och att hänsyn tas till Europaparlamentets ändringsförslag. Rådet måste stå vid sitt ord. Vi måste

till varje pris arbeta i en anda av tillit. Det är grundläggande. Jag hoppas att detta budskap förs vidare till Rachida Dati, som tyvärr inte närvarar vid denna prioriterade debatt, vilket vi är mycket besvikna över.

Jag vill också särskilt tacka kommissionsledamot Jacques Barrot för hans stöd, som är mycket värdefullt för oss.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Titus Corlăţean (PSE), skriftlig. – (RO) Upprättandet av en rättslig ram för skydd av personuppgifter inom tredje pelaren har varit en angelägenhet för alla EU-ordförandeskap de senaste åren. Det rambeslut som antogs 2006 var emellertid något av en kompromiss, som gick ut på att fastställa minsta gemensamma nämnare i skyddet av personuppgifter. Därför kan vi bara välkomna ett nytt samråd med Europaparlamentet om utvidgningen av rambeslutets tillämpningsområde och om analys av dess konsekvenser för grundläggande rättigheter. Det främsta syftet med ändringarna bör vara att garantera samma nivå på dataskyddet som inom första pelaren. I det avseendet beklagar jag att kommissionens ursprungliga förslag ändrats av rådet. Lika beklagligt är att bestämmelsen om arbetsgruppen för nationella dataskyddsmyndigheter strukits av rådet, vilket är ett bakslag i processen för att skapa ett effektivt system för skydd av personuppgifter.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ett effektivt skydd av personuppgifter är fortfarande ett naturligt krav i en modern demokrati. Om detta skydd under vissa förhållanden kräver att EU:s databaser ändras för att undvika att vissa personliga eller sakliga uppgifter kopplas till identifierbara personer, bör vi vara medvetna om att förvaltningen av detta globala system för lagring och behandling av information kräver ett toppmodernt säkerhetssystem. Eftersom verklig säkerhet inte kan garanteras endast genom att vi skriver under på ett antal gemensamma principer, anser jag att vi måste göra en pragmatisk analys av riskerna genom samarbete mellan de brottsbekämpande myndigheterna och rättsväsendet i länder med olika kunskapsnivå på området.

För tydlighetens skull vill jag på nytt nämna behovet i nya medlemsstater av en snabb överföring av expertkunskaper på området, för att förhindra att systemets övergripande säkerhet äventyras.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Mot bakgrund av terrorismens framväxt och dess intåg i cyberrymden, möjligheten att snabbare manipulera massorna och de begränsade möjligheterna att identifiera terrorister tillräckligt snabbt, anser jag att detta beslut är välkommet med avseende på skyddet av varje medborgares medborgerliga rättigheter och friheter generellt sett, och när det gäller att skapa gynnsamma förhållanden för snabb identifiering och bekämpning av brott, särskilt brott mot säkerheten för personer, länder och nationell infrastruktur.

Jag välkomnar beslutet att betrakta målen i rambeslutet som mål av övergripande europeiskt intresse, särskilt när det gäller gemensamma bestämmelser om skydd av personuppgifter, som kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att tillämpa samma regler och principer. Dessutom anser jag att vi behöver en rekommendation när det gäller klassificering av information med hänvisning till internationella klassifikationer, för att undanröja alla olikheter mellan medlemsstaterna och andra stater i fråga om genomförandet av säkerhetsåtgärder.

Det finns två grundläggande strategier som bör beaktas i samband med dataskydd och säkerhetssystem: "det som inte uttryckligen är förbjudet är tillåtet" och "det som inte uttryckligen är tillåtet är förbjudet".

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Frågan om det ökade terrorishotet mot Europa är en av de största utmaningarna för vår kontinents säkerhet. Vi hotas i dag av politisk terror som styrs av stater som säger sig samarbeta med oss, och av kriminella grupper, men det största hot vi står inför tycks komma från islamisk fundamentalism.

Det förbluffar mig att Europas ledare är så obekymrade. Vår totala öppenhet mot ett obegränsat antal nykomlingar från islamiska länder, som socialisterna och liberalerna förespråkar, kommer att leda till en våg av tragedier för EU:s befolkning i framtiden. En obegränsad islamisering av Europa går inte för sig!

Låt oss hjälpa fattiga länder, men låt oss inte göra vår kontinent till en plats där gränserna för människors tolerans sätts på prov. Nykomlingar kräver i dag allt större rättigheter, och Europas traditionella folk måste finna sig i allt detta, samtidigt som traditioner som funnits i århundraden går förlorade. Det är farligt. Ett

exempel på vad det kan leda till är Nordirland, och de grupper som bekämpar varandra där är bara människor som utövar olika kristna religioner.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Attackerna den 11 september 2001 förändrade världen i grunden. Terroristattackerna den dagen har inte bara förändrat amerikanernas sätt att se och förstå världen utan har också gett demokratiska samhällen världen över ett nytt perspektiv på den moderna världen, där terroristers hot om attacker som de som skakade Madrid (i mars 2004) och London (i juli 2005) är en skrämmande utmaning som vi ofta ställs inför.

I dag använder terroristerna moderna kommunikationsmedel som Internet för utbildning, rekrytering och planering av attacker. Användningen av denna teknik utgör ett unikt hot mot EU, och vi bör alla samarbeta för att bekämpa terrorism med alla de medel som står till vårt förfogande.

För att vårt demokratiska samhälle effektivt ska kunna bekämpa dessa hot måste dock kampen mot terrorism åtföljas av en förstärkning av våra grundläggande rättigheter och friheter. Hanteringen av terrorhotet kräver gemensamma bestämmelser i EU, och vi bör göra de nödvändiga ändringarna av den gällande lagstiftningen.

Den moderna terrorismen fungerar på ett nytt sätt, men EU måste bekämpa den med samma kraft och beslutsamhet som demonstrerades i kampen mot den traditionella terrorismen.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Jag talar med stöd av artikel 145 för att bemöta Sarah Ludfords yttranden och kommentarer om mig i sitt inlägg i debatten.

Hon sa många saker, men framför allt sa hon att jag var en "eurofob" och att jag när det gäller utlämning skulle "vinka glatt adjö till alla brottslingar som tar sig undan över Engelska kanalen".

Jag skulle vilja rätta henne när det gäller fakta. Jag är inte någon eurofob. Jag älskar vår europeiska kontinent, dess historia, dess kultur och dess landvinningar lika mycket som någon annan, men jag är EU-fob. Jag hatar Europeiska unionen, som är antidemokratisk och odemokratisk. När det gäller den europeiska arresteringsordern och rättegångar som hålls i den åtalades frånvaro vill jag att en engelsk eller skotsk domstol ska kunna överväga prima facie-bevis mot en misstänkt innan utlämning medges, och även ha makten att stoppa utlämning. De måste kunna fastställa att en rättegång är motiverad och att den kommer att bli rättvis.

Detta gör jag för att skydda brittiska medborgares intressen, och som exempel kan jag nämna fallet med Andrew Symeou, en 19-årig man från London som står anklagad för dråp och som ska utlämnas till Grekland den 30 september. Bevisningen mot honom är oerhört tvivelaktig, och ingen hänsyn kan tas till att det uppges ha förekommit tortyr av vittnen för att få dem att tala.

Jag förstår att denna fråga är känslig för Sarah Ludford eftersom hennes parti, liberaldemokraterna, uppenbarligen har satsat på fel häst och hon – med rätta – är rädd för konsekvenserna vid valet 2009.

Talmannen. – Innan jag avbryter sammanträdet vill jag lugna säkerhetstjänsten, eftersom ett rykte spridit sig om att en person med övertäckt ansikte kommit in i kammaren. Det var bara Mario Borghezio, som satt munkavle på sig själv som en protest, så det föreligger ingen säkerhetsrisk för parlamentet. Jag ville bara lugna säkerhetstjänsten.

(Sammanträdet avbröts kl. 12.00 i väntan på omröstningen och återupptogs kl. 12.05.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

5.1. Gemenskapsstatistik över utrikeshandeln med tredjeländer (A6-0267/2008, Helmuth Markov) (omröstning)

5.2. Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll - Skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem (A6-0314/2008, Miroslav Ouzký) (omröstning)

5.3. Statistikrapportering om varutransporter på väg, med avseende på kommissionens genomförandebefogenheter (A6-0258/2008, Georg Jarzembowski) (omröstning)

5.4. Europeiska året för kreativitet och innovation (2009) (A6-0319/2008, Katerina Batzeli) (omröstning)

5.5. Grupper av tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna som ska omfattas av bestämmelserna i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna (A6-0339/2008, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (omröstning)

5.6. Förslag till ändringsbudget nr 6/2008: genomförandeorgan (A6-0353/2008, Kyösti Virrankoski) (omröstning)

5.7. Uppföljning av Monterreykonferensen 2002 om utvecklingsfinansiering (A6-0310/2008, Thijs Berman) (omröstning)

5.8. Resultattavlan för den inre marknaden (A6-0272/2008, Charlotte Cederschiöld) (omröstning)

5.9. Bättre utbildning för lärare (A6-0304/2008, Maria Badia i Cutchet) (omröstning)

5.10. Bolognaprocessen och studentrörligheten (A6-0302/2008, Doris Pack) (omröstning)

5.11. Anpassning av rättsakter till det nya kommittébeslutet (A6-0345/2008, József Szájer) (omröstning)

5.12. Hedgefonder och private equity (A6-0338/2008, Poul Nyrup Rasmussen) (omröstning)

- Före omröstningen:

Jonathan Evans (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag talar med stöd av artiklarna 9, 93 och 94, som handlar om öppenhet, och vill förklara att jag har ett intresse i anslutning till de frågor som omröstningen gäller och därför inte kommer att delta i denna omröstning. På samma sätt redovisade jag ett intresse när vi behandlade frågan i utskottet och deltog inte i diskussionen eller omröstningen vid det tillfället.

5.13. Transparens när det gäller institutionella investerare (A6-0296/2008, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

5.14. Ändring av förordning (EG) nr 999/2001 med avseende på kommissionens genomförandebefogenheter (A6-0279/2008, Gyula Hegyi) (omröstning)

5.15. Avfallsstatistik (A6-0282/2008, Johannes Blokland) (omröstning)

5.16. Anpassning av vissa rättsakter till det föreskrivande förfarandet med kontroll, "omnibusförordningen", del 2 (A6-0100/2008, József Szájer) (omröstning)

5.17. Utvinning och saluförande av naturliga mineralvatten (omarbetning) (A6-0298/2008, József Szájer) (omröstning)

5.18. Färgämnen för läkemedel (omarbetning) (A6-0280/2008, József Szájer) (omröstning)

5.19. Specialdestinerade livsmedel (omarbetning) (A6-0295/2008, József Szájer) (omröstning)

5.20. Provning av motorfordons och tillhörande släpfordons trafiksäkerhet (omarbetning) (A6-0299/2008, József Szájer) (omröstning)

5.21. Extraktionsmedel vid framställning av livsmedel och livsmedelsingredienser (omarbetning) (A6-0284/2008, József Szájer) (omröstning)

5.22. Kampen mot terrorismen (A6-0323/2008, Roselyne Lefrançois) (omröstning)

5.23. Skydd av personuppgifter (A6-0322/2008, Martine Roure) (omröstning)

5.24. Överläggningarna i utskottet för framställningar år 2007 (A6-0336/2008, David Hammerstein) (omröstning)

- Angående punkt 31:

David Hammerstein, föredragande. - (ES) Med hänsyn till rättsliga beslut som fattats den senaste tiden lägger jag fram detta muntliga ändringsförslag, som jag kommer att läsa upp på engelska:

(EN) "tullmyndigheterna i Grekland fortsätter att beslagta, enbart som en extraordinär åtgärd, bilar med utländska registreringsskyltar som tillhör grekiska medborgare" – jag lägger till "som är tillfälligt", och jag lägger till den sista meningen: "Parlamentet noterar EG-domstolens avgörande i mål C-156/04 av den 7 juni 2007, som fastslår att de flesta av de förklaringar som tillhandahållits av de grekiska myndigheterna är tillfredsställande i detta fall. Parlamentet välkomnar genomförandet av den nya lagstiftning som Grekland antagit för att komma tillrätta med de brister som konstaterades i det ovannämnda avgörandet."

Talmannen. – Jag ser inga invändningar mot det muntliga ändringsförslaget.

- Efter omröstningen:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (EN) Fru talman! I samband med vår effektiva omröstning vill jag göra en kort men befogad anmärkning. För alla som kan läsa resultaten på skärmen och också gör det vill jag uttrycka min tacksamhet för ert effektiva sätt att göra det. Jag hoppas att övriga talmän – även Hans-Gert Pöttering, som är mycket skicklig – kommer att följa ert exempel.

Talmannen. – Tack. Vi gör vårt bästa!

5.25. Situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner (A6-0327/2008, Michl Ebner) (omröstning)

6. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkande: Batzeli (A6-0319/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Detta betänkande ger mig tillfälle att nämna staden Liverpool, som ligger i min valkrets. Den har haft förmånen att vara kulturhuvudstad och har gjort oerhört bra ifrån sig i den rollen, och Liverpools invånare har levt upp till rollen på ett fantastiskt sätt. Många av syftena med Europeiska året enligt detta betänkande är visserligen berömvärda, men vi måste överväga de budgetkonsekvenser det medför.

Orimlig byråkrati och fokus på statligt styrda insatser för att främja vad som kallas "kreativitet och innovation" är inget vi välkomnar. Vi skulle använda skattebetalarnas pengar mycket bättre om vi avskaffade marknadsföringsåtgärder av det här slaget och helt enkelt koncentrerade oss på att ge människor ett verkligt fritt val.

– Betänkande: Berman (A6-0310/2008)

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Fru talman! Är det underligt att en del medlemsstater uppvisar biståndströtthet – för att ordagrant citera detta betänkande? Jag tycker inte det. Allt fler medlemsstater och andra givare har tröttnat på att pumpa in medel i alla slags korrupta regimer som verkligen struntar blankt i god förvaltning eller de egna medborgarnas välbefinnande.

För ungefär ett år sedan fick vi veta från en oförvitlig källa, hjälporganet Oxfam, att kriget i Afrika redan kostat ungefär lika mycket som de hundratals miljarder euro i utvecklingsbistånd som Afrika mottagit de senaste åren. Det är dags för Afrika att vidta meningsfulla åtgärder när det gäller demokrati, god förvaltning och, först och främst, korruptionsbekämpning. Först då kan vi tala om utvecklingsbistånd med höga målsättningar. Att bara förespråka en villkorslös ökning av utvecklingsmedlen och lägga fram alla möjliga procentsatser som dogm är fullständigt oansvarigt, och jag röstade därför mot detta betänkande.

– Betänkande: Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Visst är det en klyscha, men ungdomarna är vår framtid, och jag är därför den förste att erkänna att lärarnas och lärarutbildningens kvalitet är av oerhörd betydelse. Frågan är naturligtvis om det är Europaparlamentets sak att läxa upp medlemsstaterna på det här området. Är det parlamentets sak att uttala sig om lärarkårens sammansättning på alla utbildningsstadier i medlemsstaterna? Måste utbildningen i medlemsstaterna vara strikt förenlig med det "mångkulturella samhället" – vi vet vad som avses med det – och måste utbildningen i medlemsstaterna anpassas efter "jämförbarhetsaspekten", vad nu det är?

Måste allt detta göras obligatoriskt i lärarutbildningen för att EU säger det? För min del kan parlamentet tycka vad det vill, men det har absolut ingen behörighet på det här området. Utbildning omfattas av medlemsstaternas behörighet, och så bör det förbli enligt min mening. Detta är känt som subsidiaritetsprincipen och måste respekteras.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Fru talman! Jag vill säga några ord om det här betänkandet av Maria Badia i Cutchet om bättre utbildning för lärare, som jag tycker är utmärkt.

Det stämmer att lärarutbildningen till mycket stor del omfattas av de nationella regeringarnas behörighet, och så bör det också vara. Men eftersom vi har det gemensamma målet att främja EU-omfattande kompetens, kunskap och innovation och att utveckla Europeiska ekonomiska samarbetsområdet måste vi ha vissa gemensamma regler.

Därför behöver vi också ett mer omfattande samarbete när det gäller utbyte av bästa praxis i fråga om lärarutbildning, för i dag råder som vi alla vet helt enkelt alldeles för stora skillnader mellan kursnivåerna för lärare i medlemsstaterna, enligt OECD:s PISA-undersökning. Denna klyfta måste minskas, och vi behöver en mekanism, ett öppet samordningssystem på EU-nivå, så att alla barn och ungdomar kan få en tillräcklig grundutbildning.

I det hänseendet är betänkandet utmärkt. Jag vill uppmana er alla att läsa Maria Badia i Cutchets lysande betänkande, om ni ännu inte gjort det. Tack.

– Betänkande: Pack (A6-0302/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag vill först och främst tacka föredraganden för betänkandet om Bologna-processen och dess effekt för studentrörligheten. Harmonisering av trestegssystemet för högre

utbildning i EU-länderna, kvalitetssäkring och, framför allt, erkännande av kvalifikationer är grundläggande målsättningar för detta mellanstatliga initiativ.

I dagens omröstning gav jag mitt entydiga stöd till Doris Packs betänkande, där föredraganden betonar partnerskapsmetoden och samarbete vid beslutsfattande och vid genomförande av Bolognaprocessen. Detta initiativ är ett exempel på dynamiskt samarbete inte bara mellan EU-länder utan även utanför EU. Jag håller också med om att ömsesidigt erkännande av kvalifikationer bör underlättas ytterligare och att Bolognaprocessen bör bli mer enhetlig på nationell nivå i medlemsstaterna. Stöd för studentrörlighet är en grundläggande förutsättning för skapandet av ett europeiskt område för högre utbildning.

– Betänkande: Nyrup Rasmussen (A6-0338/2008)

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Rasmussenbetänkandet har titeln "hedgefonder och private equity". Om vi tittar närmare på betänkandets innehåll har det i princip ingenting att göra med hedgefonder och private equity längre, utan handlar nu med rätta om finansiella institut och finansiella aktörer över huvud taget. Det är viktigt. Vi har föreslagit ett antal punkter i syfte att reglera finansmarknaderna och åtgärda kaoset på de marknaderna. Det gläder mig att Poul Nyrup Rasmussen i stor utsträckning anammat vår ståndpunkt i förhandlingarna med oss.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru talman! Europeiska unionen är en lösning som behöver ett problem. Vilken frågan än är så är svaret alltid mer reglering, och den senaste utvecklingen på finansmarknaderna har man alltså som väntat kastat sig över som en motivering för ytterligare regler från Bryssel.

Det påminner mig om situationen efter attackerna den 11 september 2001, när ett antal förslag om harmonisering av rättsliga och inrikes frågor, som hade diskuterats fram och tillbaka i årtal, förpackades om som åtgärder mot terrorism. I den febrila stämning som rådde efter dessa förfärliga attacker ville ingen ertappas med att rösta mot dem.

På samma sätt tar man nu ett antal bestämmelser som det faktiskt inte finns något rimligt behov av för att åtgärda problemet och förpackar om dem som en åtgärd för finansiell stabilitet. Man måste vara modig som parlamentsledamot för att riskera att ses som spekulantvän, vilket resultatet av dagens omröstning visar.

Med tanke på de underliggande orsakerna till den senaste tidens finansiella problem måste jag säga att det verkar som om "för mycket reglering" var problemet, inte lösningen. Räntorna hölls för låga under alltför lång tid, och det var ett problem i Europa, i Förenta staterna och i Japan. Om för mycket reglering var problemet är det svårt att förstå hur vi ska kunna lösa det med hjälp av ytterligare reglering från Bryssels sida.

– Betänkande: Lehne (A6-0296/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! I många avseenden vill jag säga detsamma som min gode vän och kollega Daniel Hannan när det gäller Lehnebetänkandet, för på många sätt är Lehnebetänkandet ännu ett försök att införa lagstiftning och reglering på marknaderna. Vi bör inte dra förhastade slutsatser här.

Inte heller bör vi dra förhastade slutsatser om reglering och lagstiftning för de europeiska marknaderna som helhet. Marknaderna är per definition olika. Marknaderna i Europa, i de olika länderna, är olika, och därför bör vi inte försöka införa generell lagstiftning som ska tillämpas på dem alla.

Det grundläggande som Europa och EU alltid måste minnas på detta område är att vi befinner oss i en global omgivning. Europa och dess enskilda nationer konkurrerar med hela världen, och om vi reser hinder mot oss själva kommer vi att skada våra egna intressen och intressena hos de människor vi företräder.

– Betänkande: Lefrançois (A6-0323/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag talar här också för Österrikiska folkpartiets delegation. Vi röstade för detta betänkande, helt enkelt därför att vi måste göra allt vi kan för att bekämpa terrorism i god tid.

Jag vill dock fästa uppmärksamheten på en punkt som vi invänder kraftfullt mot, för jag anser att parlamentet har begått ett misstag. Vi bör inte ersätta brottet "offentlig uppmaning till terroristbrott" med "anstiftan till terroristbrott", helt enkelt därför att anstiftan inte kan bevisas förrän gärningen redan ägt rum och människor kanske redan dött. Vi stöder möjligheten att ingripa i tid innan en terroristhandling ännu begåtts – dvs. i förväg – så att liv kan räddas.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Jag är givetvis för effektiv bekämpning av terrorism, och jag anser att just detta område – kampen mot terrorism – kräver ett mycket intensivt gränsöverskridande samarbete i Europa.

För en gång skull är jag därför mindre enig – man skulle rentav kunna säga oenig – med de mer EU-skeptiska rösterna. Jag anser att de på det här området överdriver vikten av nationell suveränitet.

Samtidigt bör vi ha modet att tala klarspråk i större utsträckning – även exempelvis i detta betänkande. Terrorism i Europa har sitt ursprung i extremvänstern och/eller islam. Detsamma gäller anstiftan till terrorism, och detta sker inte minst i vissa av de moskéer som just nu växer upp som svampar i Europa, och som inte är ansvariga inför något eller någon. Det är problemets kärna i 2000-talets Europa. Islam är oförenligt med våra västerländska värden och friheter, och jag är rädd att vi allvarligt kommer att få ångra vår politik med öppna dörrar och öppna gränser.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det här är en viktig fråga. Förmodligen är det en av de allra viktigaste frågor vi står inför i väst i dag – hotet från internationell terrorism. Här avviker jag kanske lite från mitt eget partis linje. Om skyddet av våra medborgares verkliga frihet – dvs. deras hälsa, säkerhet och välmående – har ett pris i form av medborgerlig frihet, anser jag nämligen att vi måste betala det priset.

Under andra världskriget vidtog i mitt land åtgärder som inte var förenliga med medborgerliga rättigheter, för att skydda folket från det yttre hotet. Människor godtog detta. I Europa och den civiliserade världen står vi i dag inför ett hot från dem som inte är civiliserade och inte ser mänskligt liv som heligt och något som ska helgas. Om vi behöver lagar för att hindra dem från att utträta sitt onda värv måste vi därför få de lagarna, och det snabbt.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Attackerna mot World Trade Center 2001 gjorde hela världen medveten om vilket enormt hot de organiserade terroriströrelserna utgör. Med hjälp av modern teknik har dessa grupper fått tillgång till tidigare oåtkomliga kommunikationsmedel, som tillsammans med svarta vapenmarknader gör dem till den demokratiska världens främsta fiende i dag. Trots beslutsamma åtgärder har EU inte lyckats skydda sig mot sådana händelser. Jag inser det särskilda behovet av att handla för att garantera EU-medborgarnas säkerhet och vill påpeka att det bästa sättet att bekämpa organiserade terroristgrupper är överstatligt samarbete mellan de säkerhetsansvariga institutionerna. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har lagt en god grund för detta, och det ligger i vårt gemensamma intresse att utveckla den.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Jag röstade för Lefrançoisbetänkandet. Det är givetvis inte fulländat, men det tar åtminstone upp problemet med islamister som främjar våld och uppmanar muslimer till jihad. Vi vet alla att det finns oräknliga moskéer som är grogrunder för fundamentalism, där unga människor rekryteras till terroristorganisationer och där de rättrogna dagligen uppmanas till ett heligt krig mot våra europeiska värden.

Det är hög tid att sätta stopp för detta en gång för alla och även vidta hårda åtgärder mot terroristernas medbrottslingar.

– Betänkande: Roure (A6-0322/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag röstade för detta betänkande, helt enkelt därför att vi måste göra allt för att se till att det gränsöverskridande polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet organiseras på ett effektivt sätt. För att göra det måste vi utbyta information, men vi måste se till att det finns enhetliga standarder i hela Europa för detta.

Något som oroade mig – och som jag skulle ha velat rösta mot, men det hölls ingen separat omröstning – var ändringsförslag 10. Här ville inte Martine Roure att rambeslutet skulle vara utan påverkan på grundläggande och mycket specifika nationella säkerhetsintressen. Jag skulle däremot vilja att även rambeslut i sig själva var utan påverkan på mycket specifika nationella säkerhetsintressen, som gäller ett lands inre säkerhet, och lämnade utrymme för självständiga åtgärder. Det ser jag som absolut avgörande för enskilda medlemsstaters intresse.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Parlamentet har just med stor majoritet, och sedan samma sak skett i utskottet, beslutat att ras, etniskt ursprung och ett antal andra parametrar inte under några omständigheter får beaktas vid behandling av personuppgifter.

Enligt min mening var den ursprungliga artikel 7 i rådets förslag förständig och balanserad, men parlamentet – vars politiska korrekthet givetvis är legendarisk – ändrade den. Parlamentet är fel ute här. Inte bara kampen mot brottslighet utan all sund hantering av offentliga angelägenheter kräver korrekt grundläggande information – och en persons etniska eller nationella ursprung kan i det avseendet vara särskilt betydelsefull. Det har ingenting med rasism eller diskriminering att göra.

Jag upphör aldrig att förvånas över hur samma parlamentsledamöter som i stalinistisk anda kräver förbud mot att yttra sig offentligt, eller till och med fängelsestraff eller indragen parlamentarisk immunitet för högerorienterade oliktankande, får kalla fötter när det handlar om helt vanlig databehandling – i samband med kampen mot terrorism, märk väl.

– Betänkande: Hammerstein (A6-0336/2008)

Victor Boştinaru (PSE). - (EN) Fru talman! Dagens omröstning var ett viktigt ögonblick för medborgare som slåss för sina rättigheter, sina europeiska rättigheter. Nationella regeringar överger ibland sina medborgare och avvisar deras legitima anspråk. Genom framställningar kan EU-medborgare protestera och hålla sin regering ansvarig. I slutändan kan de få den rättvisa de förtjänar. Men detta är inte bara ett viktigt ögonblick för Europas folk; det är en avgörande stund även för Europaparlamentet.

Genom att rösta för Hammersteinbetänkandet visar Europaparlamentet i dag sitt engagemang för försvaret och skyddet av EU-medborgarna. I dag har Europaparlamentet möjlighet att återvinna åtminstone en del av det förtroende och den tillit som somliga i Europa har tappat. Många av våra medborgare har arbetat hårt för EU-medlemskapet, men det handlar inte bara om skyldigheter utan också om rättigheter. Vi är här i dag för att visa vårt engagemang för det EU som våra medborgare förväntar sig av oss.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har just utnyttjat omröstningen om Hammersteinbetänkandet för att i smyg – i hemlighet, faktiskt – hålla en omröstning om Europaparlamentets säte, trots att det i själva verket inte har något med betänkandet som sådant att göra.

Jag vill klargöra att jag röstade för detta ändringsförslag från De gröna, eftersom jag håller med om att det resande teatersällskap som Europaparlamentet utgör redan slösar bort tillräckligt med skattepengar utan den månatliga flytten från Bryssel till Strasbourg. Därför förespråkar även jag ett enda säte och en arbetsort i Europa – och det återspeglas också i min röst. För tydlighetens skull vill jag bara tillägga att jag anser att det sedan skulle behöva hållas en öppen debatt, och att detta enda säte inte enligt min mening nödvändigtvis måste vara Bryssel. EU-institutionernas närvaro i den här staden och regionen medför också sociala, politiska och mänskliga kostnader som måste diskuteras och absolut inte får underskattas.

– Betänkande: Ebner (A6-0327/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Bergsområden är viktiga för den biologiska mångfalden, hem för många djur och växtplats för många unika växtarter. De kallas dessutom ofta vattentorn, eftersom de utgör källor för floder. Deras landskap och miljöfördelar uppskattas av turister över hela världen. Det är dock långt ifrån enkelt att leva och bedriva jordbruksverksamhet i dessa områden.

I de flesta av EU:s bergsregioner ser vi hur befolkningen minskar, hur de människor som stannar kvar där blir allt mindre aktiva och hur jordbruket överges. Detta gäller framför allt i de landsbygdsområden som är mindre attraktiva för turister och som glömts bort. Bland svårigheterna finns det stora avståndet till städerna, hårda klimatförhållanden, kommunikationssvårigheter, höga produktionskostnader och otillräcklig tillgång till alla slags tjänster, även utbildning och hälso- och sjukvård. De regionala skillnaderna mellan bergsområden och lågland är mycket tydliga.

Det finns därför ett trängande behov av särskilt stöd till dem som kallas bergsjordbrukare, som inte bara odlar traditionellt miljövänliga produkter, hälsosamma livsmedel, utan även tar hand om miljön och ser till att grödor och traditioner lever kvar. Inom den gemensamma jordbrukspolitiken bör mer göras för att stödja dessa regioner och de människor som lever där i deras kamp mot de utmaningar de möter.

– Betänkanden: Nystrup Rasmussen (A6-0338/2008), Lehne (A6-0296/2008)

Peter Skinner (PSE). - (EN) Fru talman! Ingen är så blind som den som inget ser. Jag ser att Daniel Hannan och David Sumberg tyvärr lämnat kammaren nu, men den som menar att det inte finns någon finansiell oro kan bara plocka upp en tidning och läsa, eller se på tv. Att tro att Rasmussenbetänkandet och Lehnebetänkandet hade något annat syfte än att på ett lämpligt sätt försöka förmedla vårt behov av att kunna

agera på kollektiv lagstiftningsnivå är att blunda för sanningen och verkligheten i en global världsekonomi. För att tala klarspråk – att luta sig tillbaka i lilla England kan kanske lindra vissa människors samvete, men det hjälper inte folk att klara sina bostadsräntor, det kommer inte att hjälpa folk att behålla sina hem, och det kommer inte att hålla människor kvar inom tjänstesektorn och industrin. Det är bara genom EU och genom lagstiftning, vilket vi är mycket duktiga på, som vi kan göra något åt saken.

Det är sant att marknaderna förväntar sig att vi ska gå försiktigt fram, men de förväntar sig inte heller en reflexartad reaktion. Faktum är dock att om vi inte gör något utan bara förblir överksamma kommer vi i själva verket att anklagas för feghet i tider av förvirring och kris.

– Betänkande: Lefrançois (A6-0323/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag stöder till fullo syftet med Lefrançoisbetänkandet, men eftersom jag stött det utan att ha kunnat tala om det vill jag bara i detta sammanhang utnyttja min röstförklaring till att uppmana kommissionsledamot Antonio Tajani att påskynda de aktuella bilaterala överenskommelserna med flygplatsmyndigheter i tredjeländer när det gäller flygplatssäkerhet, där reglerna blivit hårdare på grund av terrorincidenterna. Framför allt handlar det om bilaterala överenskommelser som gäller hela frågan om köp av tullfria vätskor. Det kanske är en väldigt liten fråga i förhållande till de stora utmaningar som vi står inför i dag globalt sett, men vi i EU måste vinna medborgarnas hjärtan och själar i det vi gör. I somras hände det igen: människor som besökte släktingar utomlands eller släktingar från Australien och USA och andra länder som kom på besök till Irland, Storbritannien, Tyskland och Frankrike blev fråntagna alla sina tullfria vätskor – som de trodde de köpt lagligen – vid transitering till slutdestinationen via Europas stora navflygplatser. Detta är en liten fråga – de av oss som reser varje vecka står ut med dumheterna att bli fråntagna vårt läppstift, och det bidrar säkert i enorm utsträckning till att bekämpa terrorism. Det är inte min avsikt att bagatellisera ett mycket allvarligt problem, utan jag vill bara tillföra lite sunt förnuft, logiskt tänkande och bilateralt samarbete till den här frågan, så att våra medborgare – våra väljare – förstår vad vi gör och varför vi gör det.

– Betänkande: Hammerstein (A6-0336/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! När det gäller Hammersteinbetänkandet följde jag PPE-DE:s linje och röstade mot ändringsförslaget från De gröna om parlamentets två säten. Jag vill förklara varför. Det är inte för att jag samtycker till att resa till Strasbourg en och ibland två gånger i månaden. Jag förstår historiskt sett varför vi har hamnat där vi är. Jag inser att tolv besök i Strasbourg per år ingår i fördraget, och det har vi gått med på, men på ett rationellt och lugnt sätt. De av oss som ser med stor oro på den bristande tillgängligheten, svårigheterna att bedriva arbete, behovet av att transportera alla våra dokument, vår personal, utskottens, parlamentets och gruppernas personal till Strasbourg för fyra dagar tolv gånger om året anser att det inte längre kan försvaras med tanke på den enorma kostnaden.

Det är en vacker byggnad, och när problemen väl har lösts tror jag att vi kan finna ett annat mycket passande sätt att använda den. Strasbourg och Frankrike förtjänar inget mindre – en viktig institution måste härbärgas i den byggnaden. Vi kan dock inte längre förväntas arbeta effektivt med avseende på mänskliga resurser och kostnader så länge denna pilgrimsfärd till Strasbourg pågår, så efter att ha röstat som jag gjorde stöder jag dem som vill ha ett säte för plenarsammanträdena, men låt oss hålla en rationell debatt i stället för en polariserad politisk debatt i frågan.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Markov (A6-0267/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. - (FR) Jag röstade för betänkandet av min tyske kollega Helmut Markov för utskottet för internationell handel om ändring av förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemenskapens statistik rörande utrikeshandel med tredjeländer och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1172/95.

Jag välkomnar kommissionens beslut att göra lagstiftningen tydligare, enklare och öppnare; att anpassa systemet för statistik om handeln utanför gemenskapen till de ändringar som kommer att införas i tulldeklarationsförfarandena; att förbättra utrikeshandelsstatistikens relevans, noggrannhet, aktualitet och jämförbarhet och införa ett system för kvalitetsbedömning; att stödja kopplingen mellan handelsstatistiken och affärsstatistiken; att tillgodose användarnas behov genom att sammanställa handelsstatistik med hjälp av tillgängliga uppgifter i tulldeklarationerna och slutligen att, i överensstämmelse med uppförandekoden för europeisk statistik, kontrollera den positiva särbehandlingen när det gäller tillgång till känsliga uppgifter

om utrikeshandeln. Jag stöder de ändringsförslag som syftar till en ökad tillämpning av kommittéförfarandet med kontroll.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom förslaget till förordning utgör den rättsliga ram som krävs för att förbättra kvaliteten och öppenheten hos Extrastat (statistiken rörande utrikeshandel mellan medlemsstaterna och tredjeländer), genom att införa en enda tulldeklaration i tullförfarandena för att underlätta rapporteringen av uppgifter. Ett korrekt genomförande av denna förordning kommer att öka möjligheterna att jämföra utrikeshandelsstatistik och förbättra kontrollen över tillgången till insideinformation om känsliga frågor med anknytning till utrikeshandel.

– Betänkande: Batzeli (A6-0319/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Vi har ofta frågat oss om det är värt att ägna ett år åt en viss fråga. Hela tanken är att ge ämnet i sig ökad synlighet. Det är ett sätt att attrahera uppmärksamhet och ge extra fokus åt en viss fråga. Det kan inte vara något fel i det.

Idén har blivit så populär att vi måste vara omdömesgilla när vi väljer ämnet. Det handlar ofta om prioriteringar.

Kreativitet och innovation är ett idealiskt ämne eftersom det rör själva grunden i det som EU står för och den riktning som EU måste välja.

Kreativitet och innovation kan inte bedömas i ett vakuum. De måste ses utifrån det bidrag de kan ge. De har i första hand sin betydelse inom tillverkningssektorn. Vikten av kreativitet och innovation måste också belysas inom tjänstesektorn.

Det är bara med hjälp av kreativa och innovativa idéer som EU kan behålla sin konkurrenskraft. Vissa sektorer kan överleva endast om de ligger steget före. EU har i viss mån insett behovet av att investera mer i forskning och utveckling, och det ligger i linje med det aktuella ämnet kreativa och innovativa idéer.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min grekiska kollega Katerina Batzeli, om godkännande av förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om Europeiska året för kreativitet och innovation (2009).

Jag stöder de ändringsförslag som främst syftar till att klargöra målsättningarna med förslaget och göra dem mer kortfattade. När det gäller finansiering stöder jag också strykningen av alla hänvisningar i förslaget till programmet för livslångt lärande, så att även program och strategier på andra områden, t.ex. kultur, kommunikation, näringsliv, sammanhållning, landsbygdsutveckling, forskning och informationssamhället, kan utnyttjas där det är lämpligt.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Batzelibetänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om Europeiska året för kreativitet och innovation (2009), eftersom jag anser att kreativitet och innovation är av avgörande betydelse för EU:s konkurrenskraft i en globaliserad värld.

Kreativitet är en central drivkraft för innovation av både ekonomiska och sociala skäl. Europeiska året för kreativitet och innovation kommer att stimulera till politisk debatt, göra allmänheten medveten om vikten av innovation och kreativitet och sprida information om bästa praxis i unionen. Jag anser också att det är viktigt att parlamentet uttalat sig för medbeslutande på detta område, så att det får möjlighet till inflytande i denna viktiga fråga.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har tidigare kritiserat de olika kampanjerna med "Europeiska år" för olika saker som för interkulturell dialog samt för kreativitet och innovation. Dessa "Europeiska år" belastar EU:s budget och därmed skattebetalarna medan de har föga påverkan på verkligheten.

Om det finns en efterfrågan på "Europeiska år" bör de finansieras via privat sponsring och inte av skattebetalarna. Vi har därför valt att rösta nej till det betänkande som förelåg även om det bara handlade om detaljförändringar till kommissionens förslag.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jag röstade för på villkoret att kommissionen förpliktar sig att införa innovation på alla områden. Under året för kreativitet och innovation bör innovation präglade alla organisationer och institutioner, både offentliga och privata, med eller utan vinstsyfte, och alla aspekter av livet. Framför allt bör social innovation och innovation till stöd för miljömässig hållbarhet främjas. Vi bör också beakta icke-statliga organ, som kan spela en nyckelroll på detta område. Dessutom bör en

föreställning om öppen innovation uppmuntras. Det handlar om innovation som både baseras på intern förmåga och inbegriper alla tänkbara källor – användare, leverantörer, nätverk osv. – och som, vid sidan av produkter och teknik, inkluderar de abstrakta och i allmänhet mångfaldiga aspekter som leder till att värde skapas. Slutligen måste vi utöka samarbetskulturen, arbeta i nätverk och använda verktyg och metoder som syftar till att skapa den dynamiska förmåga i nätverken som gör att de kan utvecklas med sin omgivning och generera spjutspetsforskning och synliga resultat i form av konkurrenskraft och skapande av värde för samhället.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Katerina Batzelis betänkande om Europeiska året för kreativitet och innovation (2009).

Jag anser att informations- och pr-kampanjer, evenemang och initiativ på europeisk, nationell och lokal nivå för att främja kreativitet och initiativ är av oerhörd vikt. Kreativitet är också en viktig faktor i utvecklingen av personliga och sociala färdigheter. Syftet med detta marknadsföringsår är att förbättra EU:s kreativitet och innovationsförmåga för att det ska kunna möta vissa utmaningar i samband med globaliseringen.

I betänkandet betonas vikten av kreativitet och innovation. Jag ser detta marknadsföringsår som ett utmärkt tillfälle att sprida information om kreativa processer och olika metoder.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder Katerina Batzelis betänkande om att utse 2009 till Europeiska året för kreativitet och innovation. I betänkandet beskrivs initiativet närmare, och dessutom ägnas tillbörlig uppmärksamhet åt risken för att sådana Europeiska år blir pr-övningar.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I regioner där naturen ställer människor inför svåra grundförutsättningar måste de agera kreativt och innovativt för att överleva. Europas folk kan därför i dag se tillbaka på en historia av banbrytande landvinningar, och specialiserade företag efterfrågas över hela världen för sin idériedom.

Europa ses dock även som en kulturens högborg – och detta bör ägnas särskild uppmärksamhet i samband med Europeiska året för kreativitet och innovation (2009). Tillsammans med Vilnius i Litauen förbereder sig nu Linz för sin roll som Europeisk kulturhuvudstad 2009. Kreativa och innovativa projekt, med medverkan av de omgivande regionerna, kommer att ge en kulturupplevelse av ett särskilt slag.

Om hela stadsdelar tack vare denna prestigefyllda titel skimrar i ny prakt och nya byggnadsarbeten och projekt inleds är det välkommet – förutsatt att hållbarheten inte glöms bort i det sammanhanget. I EU måste tonvikten läggas på att garantera att medel inte slösas bort på engångshändelser, så att strukturer som uppförts inte försvinner i tomma intet omedelbart efter årets slut. Ett kulturhuvudstadsprojekt är framgångsrikt och innovativt bara om kulturen blir kvar permanent i den berörda staden. Större vikt bör läggas vid just denna aspekt i det aktuella betänkandet, och jag lade därför ned min röst.

– Betänkande: Díaz de Mera García Consuegra (A6-0339/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min spanske kollega Agustín Díaz de Mera García Consuegra om godkännande i dess nuvarande form av förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 549/69 om fastställande av de grupper av tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna som ska omfattas av bestämmelserna i artikel 12, artikel 13 andra stycket samt artikel 14 i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna. Rådets beslut om inrättande av Europeiska polisbyrå (Europol), enligt vilket Europol ska finansieras ur gemenskapens budget, kommer att gälla från och med den 1 januari 2010, eller från och med den dag då den föreslagna ändringen av rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 549/69 börjar gälla, om denna dag infaller senare.

För att se till att Europolbeslutet gäller från och med den 1 januari 2010 var det nödvändigt att i god tid ändra rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 549/69, där det klargörs att Europolpersonal som deltar i gemensamma utredningsgrupper som inrättas av minst två medlemsstater på eget initiativ inte åtnjuter immunitet mot rättsliga förfaranden.

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Detta ändringsförslag verkar begränsa Europoltjänstemännens åtalsimmunitet, men det gäller bara dem som ingår i gemensamma utredningsgrupper. Detta är en rökridå för att få det att framstå som om Europoltjänstemännens immunitet kommer att begränsas, när Europolns befogenheter i själva verket kommer att utökas efter 2010 och tjänstemännens immunitet blir ännu mer långtgående. Jag anser inte att Europoltjänstemän bör ha någon åtalsimmunitet över huvud taget, och jag röstade därför mot detta ändringsförslag.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Syftet med Augustín Díaz de Mera García Consuegras betänkande om personalens status i fråga om privilegier och immunitet är att förtydliga gällande riktlinjer i frågan. Jag röstade därför för betänkandet.

– **Betänkande: Virrankoski (A6-0353/2009)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för min finske kollega Kyösti Virrankoskis betänkande med förslag till godkännande av Europeiska unionens ändringsbudget nr 6/2008 för budgetåret 2008, som innefattar följande: ökning med 3,9 miljoner euro av åtagandebemyndiganden för ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation – entreprenörskap och innovation; ökning med 2,24 miljoner euro av åtagandebemyndiganden för att bland annat täcka en del av hyreskostnaderna och kostnader i anslutning därtill för Eurojusts nya ARC-byggnad; anpassning av antalet tjänster vid tre genomförandeorgan; skapande av en budgetstruktur för att täcka kostnaderna för det gemensamma företaget för bränsleceller och vätgas, som är det femte gemensamma företag som ska bildas inom sjunde ramprogrammet, och tilldelning av 30 miljoner euro i åtagandebemyndiganden och 1,9 miljoner euro i betalningsbemyndiganden. Jag delar helt och hållet föredragandens uppfattning att Europaparlamentet enligt artikel 179.3 i budgetförordningen som del av budgetmyndigheten borde ha fått information om byggnadsprojektet för Eurojust, eftersom det har avsevärda ekonomiska konsekvenser för budgeten.

– **Betänkande: Berman (A6-310/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för min nederländske kollega Thijs Bermans initiativbetänkande om uppföljningen av Monterreykonferensen 2002 om finansieringen av utvecklingsinsatser. Vi måste ständigt bekräfta parlamentets åtagande att utrota fattigdomen, att uppnå en hållbar utveckling och att nå millennieutvecklingsmålen som det enda sättet att skapa social rättvisa och förbättrad livskvalitet för de omkring en miljard människor i världen som lever i extrem fattigdom. EU är den största internationella givaren av utvecklingsmedel och står för nästan 60 procent av det offentliga utvecklingsbiståndet (ODA) i världen. Jag stöder förslaget att förbättra småföretagares, särskilt jordbrukares, tillgång till mikrokrediter som ett hjälpmedel för att öka livsmedelsproduktionen och utforma en hållbar lösning på livsmedelskrisen. Jag välkomnar också förslaget att be Europeiska investeringsbanken att inrätta en garantifond till stöd för mikrokreditprogram och riskgarderingsprogram som väl motsvarar de lokala livsmedelsproducenternas behov i fattigare utvecklingsländer, men det förslaget kräver ett mandat från kommissionen för att bli meningsfullt.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), *skriftlig*. – (FR) EU gjorde 2001 ett stort åtagande: att 2015 låta 0,7 procent av sin rikedom gå till utvecklingsbistånd.

År 2007 backade EU från detta åtagande, och dess kollektiva insats minskade drastiskt.

Det handlar om 1,7 miljarder euro som de fattigaste människorna på jorden inte har fått.

1,7 miljarder euro som skulle ha räckt till sjukvård för tusentals barn i en tid när 11 miljoner människor dör varje år på grund av att de inte får vård.

1,7 miljarder euro som skulle ha räckt till grundskoleutbildning för en del av de 114 miljoner barn som inte får det.

EU:s främsta ansvar när det gäller internationell solidaritet är detta: att hålla sina löften.

EU måste emellertid garantera biståndets effektivitet för att det ska leda till någon verklig förbättring av situationen för de allra fattigaste.

Vid Monterreykonferensen 2002 utarbetades en färdplan som framför allt gällde avskaffande av "bundet bistånd", påskyndade skuldavskrivningsinitiativ och införande av innovativa finansieringsformer som "Tobinskatt".

Sex år senare har EU fortfarande långt kvar. Dohakonferensen om några veckor bör ge oss möjlighet att börja gå framåt igen. Halva mänskligheten räknar med det ...

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – FN:s årliga utvärderingsrapport om millennieutvecklingsmålen från 2008 konstaterar att världssamfundet även framöver måste vara berett att ta ett betydande ansvar för de utmaningar som mänskligheten står inför. Extrem fattigdom och hunger, barnadödlighet, bristande mödrahälsa, HIV/AIDS, malaria och andra sjukdomar och avsaknaden av universell

grundläggande utbildning för alla är bara några av de utmaningar som förtjänar uppmärksamhet och erkännande från alla världens länder.

I linje med Junilistans ståndpunkt konstateras det i betänkandet att dessa utmaningar i flera fall kräver internationell samordning. Junilistan menar dock att den typen av samarbete ska ske genom organisationer med bred internationell legitimitet och lång erfarenhet, såsom FN, och inte genom EU. Junilistan motsätter sig därtill de skrivningar i betänkandet som oförblommerat förespråkar en direkt styrning av de enskilda EU-ländernas bilaterala bistånd. Bistånd är och ska förbli en nationell angelägenhet. Därför har Junilistan röstat nej till betänkandet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vid sidan av de många frågor och kommentarer som betänkandets innehåll (och utelämnanden) föranleder, bör också dess kritik mot det offentliga utvecklingsbiståndets (ODA) storlek framhållas:

- "... noterar den oroande minskningen av EU:s bistånd under 2007 från 47,7 miljarder euro 2006 (...) till 46,1 miljarder euro 2007 ..."

- "... påpekar att EU under perioden 2005–2010 kommer att ha gett 75 miljarder euro mindre än utlovat om den aktuella trenden håller i sig."

- "... uttrycker allvarig oro över att en majoritet av medlemsstaterna (18 av 27, framför allt Lettland, Italien, Portugal, Grekland och Tjeckien) inte kan öka nivån på sitt offentliga utvecklingsbistånd 2006–2007 och att det till och med har skett en kraftig minskning med över 10 procent i ett antal länder såsom Belgien, Frankrike och Storbritannien."

- "... konstaterar att minskningarna av de rapporterade biståndsnivåerna 2007 i vissa fall beror på en artificiell ökning av siffrorna för 2006 till följd av att skuldlättnader har räknats med ..."

- "... anser att skillnaden mellan de många utfästelserna om ökat finansiellt bistånd och de avsevärt lägre belopp som verkligen betalas ut är fullständigt oacceptabel ..."

Ord som talar för sig själva ...

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet. Att finansiera utvecklingsbistånd är inte någon enkel uppgift. Det är inte lätt att förklara för de europeiska skattebetalarna varför deras pengar delas ut så långt från sitt "ursprungsland". Önskan att genomföra millennieutvecklingsmålen och de tidigare löften har å andra sidan gett upphov till ett enormt behov av biståndsmedel.

På EU-nivå håller vissa staters inställning på att bli ett särskilt problem. En del medlemsstater, som Frankrike och Storbritannien, har skurit ned på sitt offentliga utvecklingsbistånd (ODA). Det är inte särskilt svårt att föreställa sig vilken avskräckande effekt detta har i mindre rika länder, där man precis bara börjat med utvecklingsbistånd.

Vi måste också titta noga på hur biståndsstatistiken framställs. Varje land vill hänföra så stora utgifter som möjligt till kategorin utvecklingsbistånd. Det leder i praktiken till en del rätt skrattretande situationer. I mitt land Polen offentliggjordes i förra veckan en rapport om biståndet 2007. Det visar sig att den största mottagaren av bistånd från Polen faktiskt var Kina. Det beror inte på att Kina är världens fattigaste land eller på att Kina prioriteras som mottagare av polskt utvecklingsbistånd. Kina har blivit den största mottagaren av utvecklingsbistånd från Polen helt enkelt därför att ett exporthandelsavtal med det landet inkluderats i kategorin utvecklingsbistånd.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Inför Dohakonferensen om utvecklingsfinansiering i slutet av november behövs en gemensam EU-ståndpunkt i fråga om effektivitet, öppenhet och flexibilitet i samband med finansiering av utvecklingsbistånd. Thijs Berman's betänkande bidrar i viss mån till att nå det målet. Jag håller med om att det krävs reformer för att säkra en ökad representation för utvecklingsländerna inom IMF och Världsbanken. Jag stöder också definitivt föredragandens uppmaning till medlemsstaterna att fastställa lämpliga tidsplaner för att nå målet att 0,7 procent av EU:s BNP ska gå till offentligt utvecklingsbistånd 2015. Jag röstade därför för betänkandet.

Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Parlamentsledamöterna från Folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) röstade för Bermanbetänkandet, bland annat därför att det innehåller värdefulla synpunkter på den roll som Europeiska investeringsbanken skulle kunna spela i utvecklingsländer. VVD:s ledamöter tar dock avstånd

från det mål för utvecklingssamarbetet på 0,7 procent som anges i betänkandet. Det är inte kvantiteten utan kvaliteten i utvecklingssamarbetet som räknas.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Den globala finansorn har satt hård press på medlemsstaternas regeringar. Den estniska regeringen, exempelvis, har kämpat i månader för att åstadkomma ett förslag som innebär budgetbalans för 2009.

Även om jag stöder Thijs Bermans betänkande har jag allvarliga betänkligheter när det gäller uppnåendet av målet för det offentliga utvecklingsbiståndet under de närmaste åren. Eftersom EU inte har tillgång till några tvångsmedel när det gäller utvecklingsbistånd skulle det vara naivt att förvänta sig att medlemsstaterna skulle öka sitt bidrag i någon större utsträckning i tider av finansiell osäkerhet.

– Betänkande: Cederschiöld (A6-0272/2008)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) EU:s inre marknad är en av de främsta landvinningarna i den europeiska integrationsprocessen. Endast en välfungerande inre marknad kan garantera konkurrenskraftiga villkor för företagen och bidra till den europeiska ekonomins utveckling. Resultattavlan för den inre marknaden är ett instrument som gör det möjligt att övervaka framstegen i samband med införande och korrekt införlivande och tillämpning av direktiv med anknytning till den inre marknaden.

Analys av uppgifterna i resultattavlan för den inre marknaden ger en del oerhört intressant information om medlemsstaternas arbete med att införa EU-lagstiftning. Det är ett typiskt politiskt instrument som man emellertid inte får ta lätt på, utan det bör tjäna som ett instrument som kan uppmuntra de ansvariga att säkra ett snabbare och mer korrekt införlivande. Det gäller särskilt de nya medlemsstaterna, där underskottet i fråga om införlivandet av lagstiftning ofta är större än den målsättning som angetts av stats- och regeringscheferna. Resultattavlan för den inre marknaden bör också användas oftare i diskussioner om den inre marknadens tillstånd. Det är därför nödvändigt att utarbeta en resultattavla i mer lättillgänglig form, som även kan användas av medborgare med intresse för inre marknadsfrågor.

Föredraganden har fäst uppmärksamhet på att vissa direktiv, t.ex. tjänstedirektivet, är viktigare än andra för en effektivt fungerande inre marknad. Jag delar föredragandens syn på detta och anser därför att Europeiska kommissionen bör intressera sig för indikatorer som bättre speglar direktivens omedelbara betydelse för företag och medborgare.

Marian Złotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Genom att rösta för resultattavlan för den inre marknaden i dag uttrycker jag mitt stöd för verkställighet i rätt tid och korrekt införlivande av inre marknadsdirektiv med nationell lagstiftning. Dessa direktiv är nämligen en förutsättning för en effektivt fungerande inre marknad, och för främjande av konkurrenskraft och social och ekonomisk sammanhållning i EU. De två resultattavlorna, den för den inre marknaden och den för konsumentmarknaden, bidrar tillsammans till att förbättra den inre marknaden, vilket gynnar konsumenterna.

Resultattavlan bör främja ett korrekt införlivande i rätt tid, men samtidigt bör den bli ett verktyg som gör det möjligt för beslutsfattare att identifiera hinder och områden där nya initiativ är nödvändiga. Jag hoppas att resultatet av dagens omröstning leder till en förstärkning av Solvit-nätverket och att medlemsstaterna kommer att stödja detta nätverk till förmån för konsumenterna. Medlemsstaterna måste också se till att Solvit-centren har tillräckligt med personal, så att klagomål kan behandlas och lösas snabbare.

– Betänkande: Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) En prioritering för alla utbildningsministerier måste vara att anta de bästa kandidaterna till läraryrket. Yrket måste vara tillräckligt attraktivt. Lärare måste få en lön som speglar deras betydelse för samhället.

Investeringar i utbildning är aldrig bortkastade. Lärarutbildningen måste få mer resurser. Yrket måste vara meningsfullt och ses som en bra karriär.

Att stödja lärarutbildning genom programmet för livslångt lärande är grundläggande. Program för lärarutbyte mellan skolor i olika länder kan ge en del nya impulser.

Lärarens plats är i klassrummet. Byråkrati i form av ökad administration och mer pappersarbete innebär att lärarna får mindre tid för sina elever.

Ett annat problem är våldet i skolan. Aggressiviteten ökar i skolorna, och det handlar om både elever och deras föräldrar. Allt måste göras för att sätta stopp för våld och aggressivitet i skolorna.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet av min spanska kollega Maria Badia i Cutchet om bättre utbildning för lärare, och jag stöder eftertryckligen slutsatsen att "en kvalitetshöjning av lärarutbildningen leder till kraftigt förbättrade resultat hos eleverna". Jag håller fullständigt med om att lärarutbildning av högre kvalitet och antagande av de bästa kandidaterna till läraryrket bör vara nyckelprioriteringar för alla utbildningsministerier. Det finns ett trängande behov av att uppmuntra rörlighet och undervisning i främmande språk. Vi bör emellertid också främja goda kunskaper i modersmålen, eftersom det ger elever möjlighet att lättare tillägna sig annan kunskap. Allt detta samarbete kommer att vara av stor nytta när det blir dags att anordna utbyten mellan skolor (för elever och lärare), oavsett studienivå, på grundval av den modell som redan används för Erasmusprogrammet för studenter.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Som före detta lärare på en skola i Antwerpen som var känd som en mångkulturell problemskola kan jag bara välkomna den oro som föredraganden ger uttryck för när det gäller undervisningens kvalitet i EU.

Det är dock de enskilda medlemsstaterna och inte EU som måste komma fram till vad som kan göras åt undervisningens kvalitet. Om det finns ett område där subsidiaritetsprincipen och respekten för de olika kulturernas mångfald måste upprätthållas så är det definitivt utbildning. Utbildning behöver inte vara mångkulturell, som det sägs i betänkandet; den behöver bara hålla god kvalitet. Under min tid i Flandern såg jag t.ex. alltför ofta att det är de mångkulturella "koncentrationsskolorna" – de med en stor andel invandrabarn – som drar ned kvaliteten. Det kan inte åtgärdas med hjälp av ideologiska skygglappar.

Jag röstade därför oförbehållsamt mot detta betänkande.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Badia i Cutchet-betänkandet om bättre utbildning för lärare eftersom jag anser att bättre utbildning i EU är av avgörande betydelse för att åstadkomma utbildning av hög kvalitet, vilket i sin tur bidrar till att skapa sysselsättning och förbättra EU:s konkurrenskraft och tillväxt, i enlighet med målen för Lissabonstrategin.

När det gäller frågan om våld i skolorna vill jag upprepa föredragandens rekommendation om behovet av att skapa de verktyg och metoder som krävs för att motverka fenomenet, vilket kräver ett ökat samarbete mellan lärare och föräldrar.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har valt att rösta nej i slutomröstningen om detta betänkande. Denna fråga är en ytterst viktig fråga – så viktig att den måste bibehållas som ett politiskt ansvar för medlemsstaterna eller deras underställda nivåer.

Det är medlemsstaterna som ska ha det exklusiva ansvaret för undervisningens organisation och utbildningssystemens innehåll. Här ser vi återigen ett exempel på hur EU-parlamentets utskott för kultur och utbildning vill gå in på ett område som idag inte faller under unionens ansvar men som man önskar att unionen ska blanda sig i för allas vårt bästa.

Detta initiativbetänkande är bara slöseri med skattebetalarnas pengar som EU-parlamentet inte ska ägna sig åt.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Det finns mycket lovvärt i Badiabetänkandet. Lärarutbildningens kvalitet får direkta och viktiga effekter för våra barns utbildning, och EU-omfattande samarbete för att säkra en hög undervisningsstandard bör uppmuntras. Jag anser dock att beslut om läroplanernas innehåll och skolledning bör fattas med utgångspunkt i den kulturella och politiska situation som präglar olika länders enskilda utbildningssystem. Badiabetänkandet har ibland en tendens att föreskriva lösningar på EU-nivå, och jag lade därför ned min röst i den slutliga omröstningen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder Maria Badia i Cutchets betänkande. För att bevara den höga kvaliteten i våra respektive utbildningssystem måste vi ha välutbildade lärare. Lärarutbildningen måste utvecklas sida vid sida med de krav som ställs i det moderna klassrummet, och det tycker jag framkommer i detta betänkande.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) I Maria Badia i Cutchets betänkande om bättre utbildning för lärare i dag behandlas en del viktiga frågor.

I betänkandet framhålls med rätta behovet av att lärarna får en tillräcklig lön och har tillgång till lämpliga läromedel.

I slutändan är det dock upp till de nationella regeringarna, som finansierar våra utbildningssystem, att sköta utbildningen av våra barn. På Irland sker undervisning än i dag i elementhus i stället för i ordentliga, säkra byggnader. Antalet elever per lärare är fortfarande alltför högt för att våra barn ska kunna få bästa möjliga utbildning. Dessa problem måste först och främst åtgärdas på Irland med hjälp av tillräckliga investeringar på kort och medellång sikt.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Informations- och kommunikationsteknikens utveckling ställer i dag allt högre krav på läraryrket, eftersom undervisningsmiljön blir alltmer komplex och varierad.

Jag röstade för Maria Badia i Cutchets betänkande om kommissionens meddelande med titeln "Bättre utbildning för lärare". Meddelandet innehåller en bedömning av den rådande situationen i EU i fråga om lärarutbildning. I betänkandet behandlas de olika alternativen i EU:s medlemsstater.

Det finns mer än 27 olika utbildningssystem för lärare inom unionen, men de utmaningar som lärarna står inför är i stort sett gemensamma för alla medlemsstater.

För lärare krävs en viss kvalitet i utbildningen, som direkt påverkar elevernas kunskapsnivå och formar deras personlighet, i synnerhet under de första skolåren. Lärare utsätts dessutom för stora psykiska påfrestningar, vilket gör att de ofta saknar energi för egen utbildning.

Läraryrket var tidigare respekterat och högt värderat. I dag är det inte något attraktivt yrke. Lärarna, de flesta kvinnor, får inte samma sociala erkännande, status och, framför allt, lön. I mitt land Slovakien, exempelvis, ligger lärarlönerna långt under det nationella genomsnittet.

Jag tror att betänkandet kommer att dra till sig medlemsstaternas uppmärksamhet och bidra till att läraryrket får den uppskattning det förtjänar.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Vi röstar i dag om två betänkanden som tycks komplettera varandra: Doris Packs betänkande om Bolognaprocessen och Maria Badia i Cutchets betänkande om bättre utbildning för lärare.

Syftet med dessa två initiativ är att förbättra den europeiska utbildningens konkurrenskraft och därmed öka potentialen och konkurrenskraften i EU som helhet.

Att lägga tonvikten på utbildning är en utmärkt väg framåt, men det är lätt att vara försumlig. I många länder handlar det om alla de grundläggande bristerna i systemet för lärarutbildning. De bästa studenterna saknar incitament och motivation att välja läraryrket. Lärarnas status (särskilt på primär- och sekundärnivå) är uppriktigt sagt låg, lärarna har dåligt betalt och det görs inga investeringar i deras utveckling. Sambandet mellan lärarutbildningens kvalitet och undervisningens kvalitet, och därmed elevernas kunskapsnivå, är uppenbart. Försumlighet på det här området kan därför få katastrofala följder, inte bara kulturella utan även ekonomiska.

Rekommendationerna till medlemsstaterna i betänkandet förefaller vara de rätta. Det handlar om anställning av de bästa kandidaterna, bättre status, erkännande och löner, investering i utbildning under en individs hela karriär, utbyte av bästa praxis mellan de 27 olika utbildningssystemen i EU och utökade befogenheter för skolorna.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) En hög nivå på undervisningen är nödvändigt för en högkvalitativ utbildning, vilket bör vara centralt för EU:s långsiktiga konkurrenskraft och dess förmåga att skapa ny sysselsättning.

Kommissionens analys visar att

- utbildning på arbetsplatsen är obligatorisk i endast elva medlemsstater (Österrike, Belgien, Tyskland, Estland, Finland, Ungern, Litauen, Lettland, Rumänien, Malta och Storbritannien),
- där utbildning på arbetsplatsen förekommer handlar det vanligen om mindre än 20 timmar per år och aldrig mer än fem dagar per år,
- endast hälften av EU-länderna erbjuder nya lärare någon form av systematiskt stöd under de första anställningsåren (t.ex. introduktion i arbetet, utbildning, pedagogisk rådgivning).

För att eleverna ska få lämplig förberedelse för livet i EU krävs det att lärarna tillämpar de senaste pedagogiska metoderna. En bättre lärarutbildning kan garantera att EU har de högkvalificerade anställda det behöver för att hantera 2000-talets utmaningar.

– Betänkande: Pack (A6-0302/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet av min förträffliga tyska kollega Doris Pack om Bolognaprocessen och studentrörligheten. Jag anser i likhet med min kollega att ökad studentrörlighet och de olika utbildningssystemens kvalitet bör vara en prioritet för Bolognaprocessen efter 2010, med syftet att upprätta ett europeiskt område för högre utbildning. För att främja studentrörlighet krävs en lång rad åtgärder, eftersom problemet med rörlighet omfattar mer än enbart högre utbildning och berör sociala frågor, ekonomi samt invandrings- och viseringspolitik. Studenter från mindre gynnade samhällsgrupper bör erbjudas särskilt stöd, t.ex. billigt och godtagbart boende. Jag stöder införandet av ett gemensamt europeiskt student-id-kort för att underlätta rörlighet och göra det möjligt för studenter att sänka sina kostnader för boende och uppehälle, kultur och transport.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Syftet med Bolognaprocessen, som lanserades i Bologna i juni 1999, är att skapa ett europeiskt område för högre utbildning senast 2010. Huvudmålen för processen är att reformera systemet för högre utbildning och undanröja kvarvarande hinder för studenters och lärares rörlighet.

Jag röstade för betänkandet eftersom jag håller med om att våra universitet behöver innovativa och metodiska reformer av kursplanerna för att bättre stödja studentrörlighet och överföring av studiemeriter. Jag stöder också föredragandens rekommendation om att ta fram tillförlitlig statistik om studentrörlighet och studenternas socioekonomiska profil.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Tioårsdagen av undertecknandet av Bolognaförklaringen nästa år visar att det är nödvändigt att omformulera målen för processen.

En genomgripande omformulering av dessa mål kommer att kräva en granskning av hur Bolognaprocessen genomförts i medlemsstaterna. Vi måste undersöka om den politik som drivits med Bologna som grund verkligen har lett till den önskade konsolideringen av ett europeiskt område för högre utbildning som kan möta utmaningarna i fråga om internationell konkurrenskraft.

Jag stöder detta initiativ. Det är ett konkret bidrag till identifieringen av å ena sidan problem och utmaningar som uppstått under tio års genomförande och å andra sidan frågor som måste ges fortsatt prioritet. Det gäller studentrörligheten, som utgör en hörnsten i en rikare och mer konkurrenskraftig utbildning och ett väsentligt bidrag till utvecklingen av tanken på ett europeiskt medborgarskap.

Medlemsstaterna måste uppmanas att utvärdera processens effekter när det gäller att se till att unga människor är tillräckligt kvalificerade och förberedda. Som föredraganden påpekar får vi inte förlora processens mål ur sikte eller glömma att studenterna alltid måste komma i första hand i samband med alla utbildningsfrågor.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Packbetänkandet om Bolognaprocessen och studentrörligheten, eftersom jag anser att högkvalitativ, effektiv och innovativ högre utbildning i Europa, som är tillgänglig för alla EU-medborgare, är avgörande för att EU ska förbli konkurrenskraftigt och framgångsrikt när det ställs inför globaliseringens krav.

Mot den bakgrunden anser jag att åtgärder som att främja ömsesidighet i flödet av studenter, fortbildning för lärare inom alla studieområden och utveckling av nya sätt att finansiera studentrörligheten är av stor betydelse för att målen för Bolognaprocessen ska kunna nås.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Föredraganden säger visserligen att hon är särskilt angelägen om studentrörligheten inom EU och anser att medlemsstaterna bör stödjas i sina insatser för att modernisera och genomföra innovativa reformer av sina system för högre utbildning. I själva verket behandlas dock denna fråga genom hela betänkandet med fokus på Bolognaprocessen och vad som ses som absolut nödvändigt för att hantera utmaningarna i samband med globalisering, och det framhålls att processen bör fördjupas. Vi lade därför ned våra röster, eftersom vi inte håller med om denna analys.

Däremot håller vi med om att det är dags att överväga och diskutera Bolognaprocessen, särskilt för att försöka fastställa hur utbildningssystemen har förändrats och hur denna utveckling och förändring har påverkat den högre utbildningens kvalitet i de olika medlemsstaterna.

Tillgång till högre utbildning måste vara möjlig för alla medborgare, oavsett medborgarskap, hemland eller födelseort. Rörlighet kan dessutom ha oerhört positiva effekter, inte bara för den individ som deltar i ett program för rörlighet utan även för lärosätena och för samhället som helhet. Den sociala dimensionen bör inte heller glömmas bort, såsom hittills har skett.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta initiativbetänkande från EU-parlamentets utskott för kultur och utbildning går som vanligt utöver sina befogenheter och kommer med nya idéer om hur EU ska engagera sig mer inom utbildningsområdet. Ett område som idag åligger medlemsstaterna, och så anser vi ska förbli.

I betänkandet föreslås bland annat inrättandet av ett gemensamt student-id-kort i EU. Vi har svårt att tro att dessa förslag i sig ökar rörligheten för studenter, snarare ökar det byråkratins runt studenternas verksamhet. Föredraganden skriver även i sin motivering om behovet av en rättslig ram på EU-nivå för studenterna.

Dessa förslag kringgår det man kommit överens om i EU när det gäller politiskt ansvar på olika nivåer för olika politikområden. Vi har därför röstat nej till detta betänkande.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Tioårsdagen av undertecknandet av Bolognaförklaringen nästa år visar att det är nödvändigt att omformulera målen för processen.

En genomgripande omformulering av dessa mål kommer att kräva en granskning av hur Bolognaprocessen genomförts i medlemsstaterna. Vi måste undersöka om den politik som drivits med Bologna som grund verkligen har lett till den önskade konsolideringen av ett europeiskt område för högre utbildning som kan möta utmaningarna i fråga om internationell konkurrenskraft.

Jag stöder detta initiativ. Det är ett konkret bidrag till identifieringen av å ena sidan problem och utmaningar som uppstått under tio års genomförande och å andra sidan frågor som måste ges fortsatt prioritet. Det gäller studentrörligheten, som utgör en hörnsten i en rikare och mer konkurrenskraftig utbildning och ett väsentligt bidrag till utvecklingen av tanken på ett europeiskt medborgarskap.

Medlemsstaterna måste uppmanas att utvärdera processens effekter när det gäller att se till att unga människor är tillräckligt kvalificerade och förberedda. Som föredraganden påpekar får vi inte förlora processens mål ur sikte eller glömma att studenterna alltid måste komma i första hand i samband med alla utbildningsfrågor.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Syftet med Bolognaprocessen är att upprätta ett europeiskt område för högre utbildning före utgången av 2010. Avsikten är bl.a. att hjälpa studenter att välja ur det rika utbildningsutbud som erbjuds. Införandet av trestegssystemet, kvalitetssäkring av utbildning samt erkännande av kvalifikationer och studieperioder är avgörande för att området ska fungera.

Det europeiska området för högre utbildning kommer givetvis att vara mer attraktivt ju bättre och mer jämnt fördelad utbildningskvaliteten är i de olika medlemsstaterna. Det är därför mycket viktigt att stödja medlemsstaterna i deras insatser för att modernisera och reformera sina system för högre utbildning. Tillgång till högre utbildning måste vara möjlig för alla EU-medborgare, oavsett medborgarskap, hemland eller födelseort.

Ökad studentrörlighet är en av de förväntade vinsterna med Bolognaprocessen. Rörligheten har positiva effekter, inte bara för den rörliga individen utan även för lärosätena. Det ingår ju faktiskt i den akademiska erfarenheten att utbyta åsikter, uppleva heterogena förhållanden och tillägna sig andras erfarenheter. Vi får inte heller glömma den sociala dimensionen: rörlighet gör det möjligt att skaffa ovärderliga och rika erfarenheter på den vetenskapliga, kulturella och sociala mångfaldens område.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Även om jag röstade för det här betänkandet vill jag framhålla två frågor som måste analyseras och regleras noggrant av kommissionen.

Först och främst måste vi titta på den geografiska fördelningen av stipendier som beviljas genom programmet för livslångt lärande. De flesta universitet som drar nytta av studentutbyten är koncentrerade till de gamla medlemsstaterna. Samtidigt är antalet studenter i de nya medlemsstaterna mycket lägre. Kommissionen borde omedelbart vidta åtgärder, så som att godkänna att ett ökat antal universitet får delta i akademiska utbytesprogram och på så sätt göra nya medlemsstater mer attraktiva som mål för studenter från hela Europa. Kommissionen måste även se till att ett proportionellt antal studenter från varje medlemsstat får möjlighet att erhålla ett europeiskt stipendium.

För det andra anser jag att punkt 11 i betänkandet bör gälla alla medlemsstater, trots dess rekommendationsstatus. Den här perioden av akademisk rörlighet, oavsett om det är för en termin eller ett år, kan utgöra ett avsevärt bidrag både till europeiska ungdomars kunskaper och personliga utveckling. Men jag måste tillägga att införlivandet av en sådan bestämmelse bör åtföljas av motsvarande ekonomiskt stöd till medlemsstaterna.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Olika sektorer som är kritiska till Bolognaprocessen anser att förändringen kommer att göra universitetsutbildningen elitisk. I det här betänkandet efterlyses att studenter från mindre gynnade samhällsgrupper erbjuds särskilt stöd, till exempel genom att lägga fram förslag om "billigt och godtagbart" boende och genom att räkna med att extra stöd ofta behövs direkt efter ankomsten. Även om jag lade fram ett ändringsförslag till den här punkten för att utvidga den till alla utgifter, så att stödet med andra ord inte bara är begränsat till boende, anser jag att betänkandet bygger på ett koncept för allmän utbildning som är tillgängligt för hela samhället.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) I omröstningen fick Doris Pack och hennes betänkande om Bolognaprocessen och studentrörligheten mitt stöd. Det här är ett bra, affärsmässigt betänkande. I dagens EU kan vi alltjämt se att satsningarna på vetenskaplig forskning och akademisk utbildning är otillräckliga. Bolognaideén, som redan är nio år gammal (och för närvarande förenar 46 länder), bör leda till att ett europeiskt område för högre utbildning framträder 2010.

De underliggande principerna för den här processen kan reduceras till tre prioriterade åtgärdsområden. Dessa är: utbildningscykeln (som omfattar tre steg: kandidat, magister, doktor), tillhandahållande av högkvalitativ utbildning och erkännande av uppnådda kvalifikationer och studieperioder inom högre utbildning. Det som alltså behövs är mångsidiga och sammanhängande åtgärder i alla medlemsstater, även vid våra universitet.

Utvärderingssystem i form av så kallade ECTS-poäng ska vara tydliga, begripliga och enhetliga. Detta kommer att göra det möjligt för oss att upprätthålla potentialen för flexibel och rörlig utbildning för ungdomar vid många olika slags akademiska center liksom det välbehövliga utbytet av personal på professorsnivå. Även om högre utbildning inte faller inom EU:s kompetensområde måste vi ändå – samtidigt som vi upprätthåller medlemsstaternas självständighet på det här området – sträva efter nära samarbete och samordning. Vi måste också tänka på att ge EU-medborgare lika möjligheter till utbildning på så hög nivå som möjligt, och detta kräver både organisatoriska förändringar inom utbildningssystemet och lämpliga ekonomiska satsningar.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Doris Packs betänkande "Bolognaprocessen och studentrörligheten" är ett konstruktivt bidrag till debatten om studentrörlighet. Möjligheten för studenter i hela EU att kunna röra sig fritt över Europas gränser måste fortsätta att tillhöra de viktigaste aspekterna i Bolognaprocessen. Studenter med olika slags bakgrund bör ha möjlighet att dra nytta av den rikedom på kulturella och intellektuella möjligheter som EU erbjuder. Jag röstade därför för betänkandets rekommendationer.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Målet att göra det lättare för studenter att välja mellan en mängd olika högkvalitativa kurser som en del av Bolognaprocessen ska naturligtvis välkomnas. EU har även lagt stor vikt vid studentrörlighet och vill dessutom förbättra det ömsesidiga erkännandet av utbildning.

Att allt än så länge inte fungerar smidigt i detta avseende är utom allt tvivel. Det finns inte bara allvarliga problem när det gäller erkännandet, utan en del kurser som är omgjorda till kandidat- och magisterprogram är förmodligen så specialiserade att ett byte av studieort – i hemlandet eller utomlands – inte längre är möjligt, vilket går tvärt emot målet med ett europeiskt område för högre utbildning och ökad rörlighet. Kritiker anser också att ECTS (Europeiska systemet för överföring av studiemeriter) administreras på så skilda sätt från land till land att prestationer knappast är jämförbara längre. I det här avseendet är det en fördel att göra en preliminär bedömning, och således röstade även jag för betänkandet.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om "Bolognaprocessen och studentrörligheten" av flera anledningar: Bolognaprocessen var ett av de mest revolutionerande inslagen på världsmarknaden för utbildning. Själva arbetsmarknaden var inte redo för en sådan förändring. Den är fortfarande inte helt mottaglig för trestegssystemet (kandidat, magister, doktor) i strukturen 3-2-3, men innan det nya systemet tillämpades anlidade företag å andra sidan ofta universitetsstudenter.

En annan framgång var studentrörligheten i europeiska skolor och det gemensamma examenssystemet som underlättades genom ECTS. Framgången för dessa mekanismer har bekräftats av tendensen hos stora universitet runt om i världen att flytta studenter till olika geografiska platser, särskilt där de har äldre filialer.

Ett annat revolutionerade förslag är ECVET (det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen), som är avsett för överföring, erkännande och ackumulering av läranderesultat som en enskild person förvärvat i formella, icke-formella och informella sammanhang i syfte att erhålla kvalifikationer, oberoende av den tid som har ägnats åt att förvärva dessa färdigheter och förmågor. Detta är en världsomfattande trend.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Doris Pack förtjänar vårt tack för sitt bidrag till utvecklingen av och den kreativa reflektionen om Bolognaprocessen, ett initiativ som gör det möjligt för studenter i Europa att välja sin egen utbildningsväg och karriär utan hänsyn till statsgränser. I det här initiativet, som stärker det europeiska utbildningssystemets konkurrenskraft, berikar nationerna varandra genom att sprida kultur och vetenskap.

Det är tydligt att frågor om utbildningens innehåll och höjningen av dess kvalitet på varje nivå för närvarande ligger i EU-medlemsstaternas händer. I detta avseende finns det fortfarande mycket att göra. Rörlighet, och dess ökning på europeisk nivå, som är det huvudsakliga motivet i Doris Packs betänkande, sker till exempel i Polen enligt principen att värdefull arbetskraft strömmar ut som ofta inte kan återvinnas. Jag håller med om betänkandets tes att det viktigaste är studentrörlighet, där ett system av stimulansåtgärder och möjligheter skapas, så att ungdomar kan dra fördel av erbjudanden att studera var de vill.

En särskilt viktig fråga torde dock vara att färdigutbildade och utvecklade människor återvänder till sitt land för att använda sin potential i sina ursprungsländer. Det här är definitivt en utmaning för de nya medlemsstaterna, och jag anser att en försiktig fortsättning av Bolognaprocessen är ett steg i denna riktning.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ett enat Europa handlar inte bara om en gemensam valuta, fri rörlighet för människor och en gemensam marknad för varor och tjänster. Det handlar också, eller till och med i första hand, om Europas intellektuella, kulturella och sociala dimension.

Det mellanstatliga initiativ som kallas Bolognaprocessen, och som inleddes för nästan 10 år sedan, har framför allt som mål att göra det lättare för studenter att välja kurser av högsta tänkbara kvalitet. En av de viktigaste aspekterna när det gäller idén att etablera ett europeiskt område för högre utbildning är att öka studentrörligheten och utbildningens kvalitet, eftersom de aspekterna är vad som specifikt ger möjlighet till personlig, social och vetenskaplig utveckling.

Jag anser att det viktiga i strävandet efter att förbättra utbildningens kvalitet och attraktionskraft är att vidta åtgärder på både europeisk nivå (Europaparlamentet behandlar rörlighet som en prioriterad fråga) och på nationell nivå.

Vi måste komma ihåg att i Europeiska unionen hör högre utbildning inte till Europeiska kommissionens uppgifter. Studiernas innehåll och organisation förblir inom de enskilda staternas ansvarsområden, och därför är deras och själva universitetens roll så stor. De bör betona behovet av att skapa europeiska läroplaner för forskarutbildningar och göra en insats för att ge särskilt stöd till studenter från sociala grupper som är i en ogynnsam situation.

En annan viktig aspekt är dialog och ömsesidigt utbyte av erfarenheter mellan företag och universitet, och därför bör institutioner för högre utbildning stärka samarbetet med den privata sektorn i syfte att upptäcka nya och effektiva mekanismer för att medfinansiera studentrörlighet.

– Betänkande: Szájer (A6-0345/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet av min ungerska kollega József Szájer med rekommendationer till Europeiska kommissionen om anpassning av rättsakter till det nya kommittébeslutet. För att förbättra lagstiftningens kvalitet blir det i allt högre grad nödvändigt att till kommissionen delegera utvecklingen av lagstiftningens icke väsentliga och mer tekniska aspekter, liksom den snabba anpassningen av densamma för att ta hänsyn till tekniskt framåtskridande och ekonomiska förändringar. Men delegeringen av befogenheter måste underlättas genom att lagstiftaren ges de institutionella medlen att kontrollera hur dessa befogenheter utövas. Det bör framhållas att den nuvarande anpassningen av regelverket till kommittébeslutet ännu inte är fullbordad, eftersom det fortfarande finns rättsakter som föreskriver genomförandeåtgärder för vilka det nya föreskrivande förfarandet med kontroll bör tillämpas. Eftersom det enligt min mening är väsentligt att europeisk demokrati fungerar väl är jag för att Europaparlamentet avsätter ytterligare resurser för alla kommittéförfaranden som en förberedelse inför ett eventuellt ikraftträdande av Lissabonfördraget, men även under den pågående övergångsperioden, i syfte att säkerställa att alla kommittéförfaranden mellan de tre institutionerna fungerar tillfredsställande.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jag instämmer i betänkandets slutsats om att det för att förbättra lagstiftningens kvalitet i allt högre grad blir nödvändigt att till kommissionen delegera utvecklingen av lagstiftningens icke väsentliga och mer tekniska aspekter, liksom den snabba anpassningen av densamma för att ta hänsyn till tekniskt framåtskridande och ekonomiska förändringar. Men en sådan delegering av befogenheter måste underlättas genom att lagstiftaren ges de institutionella medlen att kontrollera hur sådana befogenheter utövas. Parlamentet bör vara väktaren av denna kontroll, en fråga som trots att den har diskuterats i så många år fortfarande inte har funnit någon fullständig lösning. Det finns fortfarande parlamentsutskott som inte har fått information om beslut som tagits enligt kommittéförfarandet. Parlamentet måste således fortsätta att vara mycket vaksamt.

– Betänkande: Rasmussen (A6-0338/2008)

Johannes Blokland (IND/DEM), skriftlig. – (NL) Det är mycket viktigt att ytterligare undersöka hur tillsynsstrukturerna i Europeiska unionen kan förbättras. Betänkandet av Poul Nyrup Rasmussen gäller rekommendationerna till Europeiska kommissionen om hedgefonder.

Av procedurskäl stöder jag inte ändringsförslagen från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen till skälen. Skälen är inte rätt plats att utveckla värderande bedömningar om den rådande situationen på finansmarknaderna.

Jag röstade i förmiddags mot ändringsförslagen 6–10, inte därför att jag motsätter mig EU-tillsyn av finansmarknaderna, utan därför att detta betänkande inte är rätt plats att lägga fram det initiativet.

Jag förespråkar att utskottet för ekonomi och valutafrågor överlägger om tillsyn av finansmarknader och det önskvärda i att förstärka den på europeisk nivå. Om det läggs fram ett bra betänkande om det finns det goda chanser att jag alltjämt kommer att kunna stödja detta initiativ från De gröna.

Szabolcs Fazakas (PSE), skriftlig. – (HU) Tvärtemot alla förväntningar har den finanskris, som förra året började i Amerika och utlöstes av de okontrollerade, spekulerande finansiella metoderna där, nu i stället för att avta skakat hela världen och även Europa.

Den aktuella krisen kräver en långsiktig paradigmförändring av europeiska beslutsfattare på två områden så att de i framtiden inte bara kommer att minska risken för en finanskris utan även främja stabil ekonomisk tillväxt.

Utvecklingen i Amerika har visat att marknaden själv inte är i stånd att hantera denna och liknande kriser. Det krävs därför att vi så snart som möjligt skapar den centrala europeiska finansiella tillsynsmyndighet som ungrarna föreslog förra året och som sedan anammades av det franska ordförandeskapet, och som bland annat skulle se till att sådana riskfyllda, spekulativa transaktioner inom bank- och finanssystemet kan underkastas villkor som kan övervakas och kalkyleras. Detta skulle vara förutsättningen för att Europa successivt skulle ta över Amerikas förlorade roll i finansvärlden.

För att den europeiska ekonomin, som också har drabbats av den aktuella krisen, så snart som möjligt åter ska visa önskvärd tillväxt skulle det vara nödvändigt att så snart som möjligt göra finansiering tillgänglig för riktiga ekonomier som ersättning för finans- och bankvärldens riskfyllda, spekulativa transaktioner. En förutsättning för detta är att Europeiska centralbanken inte endast som hittills koncentrerar sig på att bekämpa inflationen, utan även på att främja den riktiga ekonomins återhämtning med hjälp av förmånsrutor.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade mot detta betänkande, eftersom det trots vissa halvhjärtade yttringar och kritik mot finanskrisen inte innehåller några specifika åtgärder för att effektivt bekämpa den tilltagande finansialiseringen av ekonomin, oreglerad spekulation, den snabba spridningen av finansiella instrument och produkter för att tillförsäkra sig allt större spekulationsvinster, och det inte heller innehåller några beslut om ett slut för skatteparadis eller banksekretessen.

Som vi framförde i plenardebatten är det alltid samma människor som kommer att drabbas av följderna: Arbetstagare som förlorar sina arbetstillfällen och allmänheten som måste betala mer ränta, även här i Europeiska unionen, och särskilt i länder med svagare ekonomi, som i Portugal, där skuldsättningsgraden är ca 120 procent av BNP, medan hushållens skuld är ungefär 130 procent av den disponibla inkomsten.

Vi framhåller därför hur angeläget det är att stödja skapandet av arbetstillfällen med rättigheter och av produktion, att finna lösningar på fattigdom, förbättra arbetstagares och pensionärers köpkraft, stödja en högkvalitativ offentlig sektor och öka möjligheterna till kredit med låg ränta för att stödja mikroföretagare samt små och medelstora företagare.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Hedgefonder och private equity är exempel på investeringsverktyg som är förenade med hög risk. För att uppbåda förtroende hos investerare, allmänhet och inte minst hos tillsynsmyndigheter krävs därför att verksamheterna omfattas av både transparens och tillfredsställande lagstiftning.

Junilistan välkomnar flera av de skrivningar och förslag till åtgärder som förs fram i betänkandet.

Trots det har vi valt att rösta nej till betänkandet i sin helhet. Det har vi gjort eftersom betänkandet företrädesvis förespråkar åtgärder på EU-nivå, trots att det torde stå klart för alla vid det här laget att lösningarna på de potentiella risker som är förknippade med bland annat hedgefonder och private equity främst bör sökas på global nivå.

Jens Holm och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Det är beklagligt att betänkandet av Poul Nyrup Rasmussen om hedgefonder och private equity har urvattnats som en följd av kompromissförhandlingarna mellan de tre största grupperna i parlamentet. Det är också beklagligt att de ändringsförslag som lagts fram av De gröna och GUE/NGL-gruppen och som togs direkt från Rasmussens förslag till betänkande inte antogs under plenaromröstningen. I en av de punkter som till exempel har försvagats jämfört med det ursprungliga förslaget betonades behovet av utökade och adekvata öppenhetsnivåer gentemot allmänheten, investerare och tillsynsmyndigheter, inklusive en framtida ny EU-tillsynsmyndighet. Trots detta beslutade vi att stödja betänkandet i den slutliga omröstningen. Det beror på att behovet och nödvändigheten av att motverka skadlig finansiell spekulation och instabilitet på marknaderna är så stort. I detta avseende kan betänkandet ses som ett steg i rätt riktning.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Rasmussens betänkande kommer i rätt tid veckan efter den finansiella oro som ledde till att Skottlands äldsta bank, som Skottlands premiärminister sa, offrades av "svartabörshajar och spekulanter". Den skotska finanssektorn har helt lämnats i sticket av Storbritanniens tillsynsmyndigheter, och jag stöder striktare reglering av marknaden. Jag röstade för betänkandet som innehåller en rad rekommendationer som förtjänar att beaktas och ser fram mot den dag när oberoende skotska tillsynsmyndigheter kommer att samarbeta på detta område med våra EU-partner.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (EN) Komplicerade finansiella instrument utvecklas på både globala och lokala finansmarknader. Finansinstituten får därför svårare att utveckla lämpliga regler och kontrollera systemen. Åtgärder som inte är genomblickbara kan därmed vidtas och finansiella marknadsaktörer kan spekulera, vilket fördärvar finansmarknaderna. Jag stöder därför ändringsförslag 2 som gruppen De gröna lade fram och som uppmanar till strängare europeiskt regelverk och tillsynsordning för att behålla finansiell stabilitet.

Kartika Tamara Liotard och Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi beklagar att Poul Nyrup Rasmussens betänkande om hedgefonder och private equity urvattnades när de tre största grupperna i Europaparlamentet förhandlade om en kompromiss. Vi beklagar också att ändringsförslagen som lades fram av grupperna De gröna och GUE/NGL, och som hämtades direkt från Rasmussens förslag till betänkande, inte antogs vid omröstningen i plenum. Vi beslutade oss ändå för att stödja betänkandet vid slutomröstningen. Skälet är att skadliga finansiella spekulationer och oro på marknaderna måste motverkas omgående. Betänkandet utgör därför ett steg i rätt riktning.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den svårvunna kompromissen som de tre politiska grupperna i parlamentet förhandlade fram, och jag är glad över att innehållet i betänkandet blev omfattande och balanserat. Föredraganden försökte framlägga finanskrisens problem med hedgefonder och private equity, men de här produkterna utgör varken orsaken till nuvarande kris eller krisens katalysator. Jag gratulerar föredraganden till att han erkände och rättade till det.

Rekommendationerna som vi lämnar till kommissionen avser alla relevanta aktörer och parter på finansmarknaden, och de syftar till att täppa till luckorna i gällande bestämmelser, för att komma till rätta med och motverka sådan praxis som bidrog till att fastighetsmarknaden i USA kollapsade och orsakade en global finanskris.

Vi kommer därmed till rätta med dåliga riskhanteringsmetoder, avsaknaden av genomblickbarhet i vissa investeringsprodukter och intressekonflikter mellan kreditvärderingsinstitut, som till stor del orsakar den nuvarande finanskrisen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Ärade kolleger! Senaste tidens finanskris skördar många offer, bland annat HBOS som i förra veckan togs över av Lloyds TSB. Högprofilerade aktörers fall oroar inte bara

världsekonomin, utan även de som anförtror sina pengar och sin framtid åt dessa företag. Under de senaste veckorna har hela världen fått lära sig att vår inställning till marknadsreglering är förlegad. Vi behöver globala åtgärder för att reglera ett globalt finansiellt system.

EU och Europaparlamentet spelar därför en viktig roll för att lösa krisens grundläggande orsaker och måste ta sitt ansvar genom att rösta för Poul Nyrup Rasmussens betänkande. Genom att uppmuntra hedgefonder och private equity-bolag till större försiktighet och öppnare förhandlingar medverkar EU till att upprätta en kraftfull ram som kan återge finanssektorn en välbehövlig stabilitet.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag beklagar att Poul Nyrup Rasmussens betänkande om hedgefonder och private equity urvattnades när de tre största grupperna i Europaparlamentet förhandlade om en kompromiss. Jag beklagar också att ändringsförslagen som lades fram av grupperna De gröna och GUE/NGL, och som hämtades direkt från Rasmussens förslag till betänkande, inte antogs vid omröstningen i plenum. Vi beslutade oss ändå för att stödja betänkandet vid slutomröstningen. Skälet är att skadliga finansiella spekulationer och oro på marknaderna måste motverkas omgående. Betänkandet utgör därför ett steg i rätt riktning.

Men det krävs kraftfullare tag för att förverkliga de här idéerna. Det är oacceptabelt att många hedgefonder är så hemlighetsfulla och att systemet som sådant inte medger allmänheten någon insyn. Det är därför svårt att bedöma hedgefondernas egenskaper, och medborgarna får ingen insyn i deras möjligheter att bidra till en hållbar social sammanhållning och ekonomisk stabilitet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Frågorna som tas upp i betänkandet och som bekräftar de aktuella finansiella produkternas betydelse föranleder mig att hålla med i det hela. Vi går igenom en period med påtaglig turbulens på finansmarknaderna, och det är därför viktigt att reagera kraftfullt men samtidigt lugnt och med faktakunskap. En stor del av de senaste decenniernas ekonomiska framgång i Europa, i USA och i snabbt växande ekonomier har skett genom finansmarknadernas rörlighet. Nuvarande system behöver korrigerande åtgärder, och det är viktigt att åtgärda krisens grundläggande orsaker utan att förstöra systemets positiva egenskaper. Det är så Europeiska kommissionen ska tolka Europaparlamentets uppmaning att vidta åtgärder.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Europaparlamentets roll i EU-systemet är att vara medborgarnas röst. Denna röst förstärks inte minst genom det arbete som sker i framställningsutskottet, som tar upp frågor som medborgarinitiativ initierar. Ett bra exempel är "One seat"-kampanjen – att flytta Europaparlamentets säte från Strasbourg till Bryssel, som genom utskottet kommit upp till formell diskussion.

Visst är vissa uppmaningar till medlemsstaterna ibland långtgående och vissa förslag inte de mest genomtänkta. Dock är framställningsutskottets arbete en avgörande del i EU:s arbete för medborgarna, vilket för mig var avgörande för mitt stöd till betänkandet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Finansvärlden skakas i sina grundvalar. Vanliga amerikanska skattebetalare betalar priset för ett räddningspaket (700 miljarder dollar) samtidigt som de som orsakade problemen kommer undan. Europaparlamentet hade i Poul Nyrup Rasmussens betänkande ett instrument som kunde användas för att förbättra tillsynen över vissa områden inom den finansiella sektorn: hedgefonder och private equity. När krisen var så påtaglig kunde vi uppmana Europeiska kommissionen att upprätta en sträng lagstiftning. Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen lade därför fram olika ändringsförslag till betänkandet, men eftersom Europaparlamentet inte antog dem röstade vi emot betänkandet. Det finns ingen europeisk tillsynsmyndighet för den finansiella sektorn, ingen europeisk lagstiftning om registrering och ledning av hedgefonder, inga begränsningar för privata investmentföretag mot att ta ett alltför starkt fäste. Det kapitalistiska systemet håller på att implodera under den här veckan, och Europaparlamentet har missat sin chans. Vi, De gröna, tillkännager att vi även i fortsättningen kommer att sträva efter att begränsa den fria marknaden, vars enda mål förefaller vara spekulation så att en liten grupp människor får ut snabbast möjliga vinst. Det här är socialt och ekonomiskt oansvarigt.

– Betänkande: Lehne (A6-0296/2008)

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag har alltid varit för en avreglering av marknaden eftersom jag anser att den behövs för konkurrensen mellan marknadsaktörerna, vilket alltid gynnar konsumenterna som då kan bestämma sig för och köpa varor till lägsta möjliga pris.

Men genom att rösta för transparens i institutionella investerares verksamhet stöder jag föredraganden Klaus-Heiner Lehne, som uppmanar kommissionen att lägga fram förslag till bestämmelser som förbjuder

investerare att "plundra" företag (delutförsäljning av företag) och därigenom missbruka sin finansiella makt på ett sätt som på längre sikt bara är till nackdel för företagen och som inte medför några positiva effekter varken för företaget eller för dess anställda, kreditorer eller affärspartner.

Enligt min åsikt borde Europeiska kommissionen undersöka om medlemsstaterna har infört åtgärder för att motverka sådan företagsplundring.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder det allmänna upplägget av Klaus-Heiner Lehnes betänkande om transparens i institutionella investerares verksamhet. De senaste händelserna på finansmarknaderna pekar på behovet av globala åtgärder för att förbättra marknadsregleringen. Väl fungerande marknader är beroende av att öppenheten respekteras över hela linjen, och betänkandet är ett steg i rätt riktning. Jag röstade för rekommendationerna.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Kasinokapitalismens akuta och pågående kris belastar amerikanska skattebetalare och hela världsekonomin eftersom företagen inte spelar om några vinster. Det behövs radikala förändringar i lagstiftningen om tillsyn av insyn och redovisning. Kommissionen måste vidta åtgärder omedelbart och lägga fram ett omfattande lagstiftningsförslag till en gemensam insynsmodell. Policyn med mindre lagstiftning är fullständigt misslyckad.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Transparens bör vara en grundläggande princip för hur marknader fungerar – i synnerhet finansmarknader. Men den bör inte vara det enda som beaktas, så att inte principen blir till regel och önskat resultat (sunda och effektiva finansmarknader) förväxlas med förslag till metoder för att åstadkomma den (tillräckligt reglerade och kontrollerade marknader). I samband med aktuell politisk och ekonomisk debatt om finansmarknaderna är det viktigt att kommissionen tolkar rekommendationen på detta sätt och åtar sig att försvara kvaliteten hos de europeiska finansmarknaderna. Låt oss inte glömma att samhällets största ekonomiska fördelar kommer från att dessa marknader fungerar smidigt och i grunden är fria.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Transparens är avgörande för att vi ska återskapa förtroendet för finansmarknaden. De senaste månaderna har visat på de problem som en komplex och snabbväxande marknad innebär om det inte ges möjlighet att förstå och följa även avancerade produkter. Visst har det funnits problem i OTC-marknaden, men öppenheten måste finnas även inom andra delar av finansmarknaden. Utifrån denna breda problematik valde jag därför att lägga ner min röst, då de ändringsförslag som skulle ha breddat betänkandet på ett nödvändigt sätt inte antogs.

– Betänkande: Hegyi (A6-0279/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min ungerske kollega Gyula Hegyis betänkande om ändring av förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring, med avseende på kommissionens genomförandebefogenheter, av förordning (EG) nr 999/2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati. Jag stöder ändringsförslagen som syftar till att införa det föreskrivande förfarandet med kontroll för att anta vissa åtgärder om animaliska produkter som härstammar från eller innehåller material från idisslare. Samma sak gäller för att bedöma om den skyddsnivå som en medlemsstat tillämpar är likvärdig, genom undantag från förordning (EG) nr 999/2001 när det gäller åtgärder som vidtas efter att man upptäckt förekomsten av transmissibel spongiform encefalopati (TSE).

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för betänkandet eftersom transmissibel spongiform encefalopati (TSE), vanligtvis känd som galna ko-sjukan, utgör ett allvarligt hot mot vår hälsa.

Som vi vet sprids den dödliga, smittsamma sjukdomen genom ett protein som finns i smittat kött, och den leder till att människans hjärna bryts ner. Med sträng gemenskapslagstiftning kunde epidemin bromsas.

I betänkandet fortsätter föredraganden tidigare föredragandes arbete genom att lägga till nya delar som ska regleras genom det föreskrivande förfarandet med kontroll.

Vi samtycker därför till att kommissionens förslag bör ändras för att se till att kontrollerna inte avtar. Vi måste vara ytterst försiktiga och se till att det föreskrivande förfarandet med kontroll inte fördröjer åtgärderna mot sjukdomen. Vi måste också undvika att skapa luckor i lagstiftningen när vi beviljar medlemsstaterna undantag. Därför är betänkandet så viktigt. Låt oss hoppas att Europeiska kommissionen tänker på detta. Efter alla ökända skandaler kring sjukdomen behöver och förtjänar den europeiska allmänheten med rätta denna öppenhet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) I Gyula Hegyis betänkande om ändring av förordning (EG) nr 999/2001 med avseende på kommissionens genomförandebefogenheter lämnas ändringsförslag till förordningen om transmissibel spongiform encefalopati – en dödlig sjukdom som sprids genom smittat kött. Anpassningen av det föreskrivande förfarandet som gäller i frågan, så att Europaparlamentet får en större roll, är ett steg i rätt riktning. Jag stöder därför betänkandet.

– Betänkande: Blokland (A6-0282/2008)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Varje år måste EU hantera två miljarder ton avfall, varav 40 miljoner ton utgör farligt avfall. Den producerade mängden hushållsavfall torde tillsammans med industriavfall utgöra den största delen, även om den sistnämnda naturligtvis innehåller en oproportionerligt högre riskpotential. Allt detta återges i statistiken, och EU har därför föresatt sig det imponerande målet att minska den hanterade avfallsmängden med 20 procent fram till 2010.

När det gäller statistik över jordbruksavfall till exempel får man i alla fall hoppas att behovet av uppgifter för statistiken inte binder våra jordbrukare till pappersarbete. Eftersom jag inte kunde hitta några antydningar till det i betänkandet röstade jag för.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet, för att med det nya lagstiftningsförslaget anpassas förordningen om avfallsstatistik till kommittéförfarandet, det vill säga lagstiftning genom kontroll.

I Europaparlamentets resolution uppmanas också kommissionen att i tid lämna rapporterna om hur pilotstudierna framskrider för att undvika överlappande rapportering av avfallsstatistik.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Otillräckliga uppgifter om generering och hantering av avfall hindrar EU från att genomföra en harmoniserad avfallspolitik. Användning och övervakning av avfall vid generering, insamling och bortskaffande medför att statistiska verktyg behövs för att bedöma hur principen om förebyggande av miljöförstöring efterlevs. Medlemsstaterna har medgett att avfallsstatistiken är otillräcklig och att definitionerna i betänkandet inte räcker för att jämföra resultaten mellan olika medlemsstater. Det är bättre att samla in uppgifterna på gemenskapsnivå i enlighet med subsidiaritetsprincipen.

När det gäller statistik över avfall från jordbruk, fiske och skogsbruk bör vi beakta i vilken utsträckning betänkandet avser behandlingen av jordbruksavfall och biologiskt avfall. Därför finns det flera viktiga frågor som bör behandlas noggrant för att se till att uppgifterna är riktiga och därmed också att statistiken harmoniseras på gemenskapsnivå.

– Betänkande: Szájer (A6-0298/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Liksom andra naturresurser (sol, vatten, luft) är spektrumet en allmän naturtillgång. Trots att marknadsmekanismerna i sig utgör ett effektivt medel för att generera optimalt ekonomiskt värde (privat och allmänt) kan de inte tillgodose det allmänna intresset och generera allmänna naturresurser, som är mycket viktiga för att upprätta ett informationssamhälle. Därför måste politiska åtgärder och marknadsåtgärder samordnas.

Bättre samordning och större flexibilitet behövs för att kunna använda den begränsade naturresursen fullt ut. Men det är också nödvändigt att behålla balansen mellan flexibilitet och harmonisering för att spektrumet ska kunna få del av den inre marknadens mervärde.

Spektrumet tillstår inga nationella gränser. För att medlemsstaterna ska kunna använda spektrumet effektivt måste samarbetet inom EU förbättras, i synnerhet när det gäller en utvidgning av europeiska tjänster och förhandlingar om internationella avtal.

Även om spektrumet också i fortsättningen förvaltas nationellt kan endast EU-principer värna om EU:s intressen runtom i världen.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstar för att ekonomiska intressen också i fortsättningen skyddas på platser där mineralvatten utvinns, så som det fastställs i Europaparlamentets direktiv om utvinning och saluförande av naturliga mineralvatten.

Distriktens och företagens intäkter, i synnerhet i provinsen Małopolska, bidrar i stor utsträckning till regionens utveckling och dess dragningskraft som kurort och turistort.

Det är värt att betona att det ofta rör sig om jordbruksområden med små möjligheter att generera inkomster eftersom de är belägna i kuperad och bergig terräng, även om de under ytan besitter mycket värdefulla mineralvatten och källvatten med terapeutiska egenskaper.

– Betänkande: Szájer (A6-0280/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I EU:s dokument om mineralvatten fastställs en europeisk standard för naturligt mineralvatten.

I direktivet fastställs villkoren för att naturligt mineralvatten ska kunna erkännas som sådant och regler för hur källorna får utnyttjas. Särskilda regler anges också för saluförande av naturligt mineralvatten. Skillnaderna mellan dessa lagstiftningar hindrar den fria rörligheten av naturliga mineralvatten och skapar ojämlika konkurrensvillkor och inverkar därmed direkt på den inre marknadens funktion.

Dessa hinder kan i detta fall undanröjas genom att varje medlemsstat förpliktas att inom sitt territorium tillåta saluförande av mineralvatten, som andra medlemsstater erkänner som sådant, och genom fastställande av gemensamma regler för de mikrobiologiska krav som måste uppfyllas och för villkoren för att använda särskilda namn för vissa typer av mineralvatten.

Det viktigaste syftet med bestämmelser om mineralvatten är att skydda konsumenters hälsa, att förhindra att konsumenter vilseleds av informationen om produkten och att garantera rättvis handel.

– Betänkande: Szájer (A6-0299/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det är kanske onödigt att påpeka, men trafiksäkerhetsprovningar för motorfordon är en viktig beståndsdel i förarnas, passagerarnas och fotgängarnas säkerhet. De är också nödvändiga i kampen mot klimatförändringen när det gäller koldioxidutsläpp.

Å andra sidan har ett lands regering skyldighet att tillhandahålla ett ramverk som bidrar till förarnas, passagerarnas och fotgängarnas hälsa och säkerhet.

Malta och Gozo har ett av de högsta antalen privatbilar per capita. Bilar på Malta är oerhört dyra på grund av höga registreringsavgifter. Detta gör det mycket svårt för medborgarna att byta till mer effektiva bilar. Regeringen måste ta itu med frågan om bilregistrering omedelbart och bör göra det i nästa budget.

Folk använder privata bilar, för situationen för kollektivtrafiken är oacceptabel. Det är på tiden att man företar en allmän översyn av kollektivtrafiken.

Dessutom är tillståndet för många av våra vägar förfärligt. EU:s tilldelning av strukturfonder för perioden 2007–2013 är 53 procent. Under nuvarande förhållanden måste alla större vägar förbättras för att nå standardnivå.

– Betänkande: Lefrançois (A6-0323/2008)

Graham Booth, Nigel Farage och Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) United Kingdom Independence Party (UKIP) betraktar terrorism som ett stort problem. Vi anser helt enkelt inte att EU bör besluta om vilka åtgärder som ska vidtas för att bekämpa terrorism. Vi tycker att nationalstater är bäst lämpade att besluta om ändamålsenliga säkerhetsåtgärder genom mellanstatligt samarbete.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa stödde betänkandet, medan de hade vissa betänkligheter beträffande hur nödvändigt det var att EU blandade sig i detta område mot bakgrund av att det redan finns en konvention från Europarådet som omfattar samma frågor. Vi är för ett tätt samarbete mellan medlemsstaterna men också inom ramen för en global strategi för kriget mot terrorismen. Vi är emellertid inte övertygade om hur effektiva strategier, som passar alla, är på EU-nivå.

Marco Cappato (ALDE), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot förslaget att inkludera ett nytt brott om "provokation" eller "offentlig uppmaning till terroristbrott" i EU-lagstiftningen vid genomförandet av Europarådets konvention, eftersom jag anser att den definition som lagts fram av kommissionen är alltför vag och baserad på helt subjektiva element som äventyrar mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, särskilt yttrandefriheten, i Europa.

I realiteten kommer varje offentligt uttalande, eller varje uttalande som rapporteras i medier, eller varje meddelande som skickas på Internet och som på något sätt – antingen direkt eller indirekt, på grundval av "syftet" och "risken att sådana brott kan begås" – kan anses som uppmaning till terroristbrott, att betraktas

som ett brott på EU-nivå. Det uttalade syftet är att slå ned på "terroristpropaganda" på Internet. Föredraganden har försökt att förtydliga kommissionens text för att få den att ta mer hänsyn till mänskliga rättigheter och försöka öka rättssäkerheten. Trots detta anser jag att vi bör förkasta förslaget, delvis för att skicka en klar signal till kommissionen och rådet som redan har tillkännagivit att de inte vill godkänna parlamentets förslag.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Den svenska tryckfrihetsförordningen representerar fundamentala värderingar i det svenska samhället. Vi kan inte acceptera att lagar för att bekämpa terrorism strider mot den svenska grundlagen. Det finns många andra vägar och möjligheter att uppnå samma mål.

I de förslag vi idag tagit ställning till saknas tydliga möjligheter till undantag för att vi ska kunna behålla vår svenska lagstiftning.

Vi stödjer de förslag till förbättringar som Europaparlamentet har lagt fram, men kan inte stödja förslaget i sin helhet. Eftersom en överenskommelse i linje med svensk grundlag dock är klar i rådet väljer vi att avstå istället för att rösta emot betänkandet.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) I Lefrançoisbetänkandet föreslås flera bra åtgärder för att förbättra effektiviteten och samordningen i kampen mot terrorismen inom EU. Jag röstade därför för det. ETA-attackerna för några dagar sedan och den blodiga attacken i Islamabad har visat att vi aldrig kan vara för vaksamma och effektiva i denna kamp. Gränsöverskridande samarbete i kampen mot terrorism – som i dag huvudsakligen är islamisk till sitt ursprung – är nödvändigt om vi vill åstadkomma resultat.

Vi kan emellertid inte bortse från tidigare misstag heller. Schengenområdet har när allt kommer omkring i årtal erbjudit eventuella terrorister och brottslingar en idealisk omgivning för att genomföra sina planerade brott, ofta ostraffat. Det finns ett trängande behov för EU att kritiskt granska sin strategi med öppna gränser och den förödande effekt den haft när det gäller invandring, brott och islamisk extremism. Om så inte sker kommer det ramverk som föreslås här också att visa sig värdelöst.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Lefrançoisbetänkandet om förslaget till ett rambeslut av rådet för att ändra rambeslut 2002/475/RIF om bekämpande av terrorism, eftersom jag anser att vi behöver anpassa instrumenten för att bekämpa terrorism till de nya informations- och kommunikationskanaler som är tillgängliga för terrorister.

Att se över EU:s rambeslut innebär att man kan inkludera begreppet terrorism i speciella förberedande handlingar som rekrytering och utbildning för terroristsyften och offentlig uppmaning till terroristbrott, som kommer att bli straffbara gärningar i alla medlemsstater. Det är också angeläget att lyfta fram de viktiga ändringsförslag som framlagts av socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet för att garantera de grundläggande yttrande- och föreningsfriheterna.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den nuvarande rättsliga ramen på gemenskapsnivå och på internationell nivå inbegriper en rad instrument som är oumbärliga för att bekämpa verklig terrorism och den organiserade våldsamma transnationella brottslighet som hänger ihop med den.

Syftet med detta förslag är att intensifiera säkerhetsåtgärderna, som under förvändning av händelserna den 11 september 2001 har satt medborgarnas garanterade fri- och rättigheter på spel.

I detta förslag åberopas, som föredraganden själv påpekar, tvetydiga definitioner som inte säkrar respekten för grundläggande rättigheter.

Som i "rambeslut 2002/475/RIF om bekämpande av terrorism" – med dess definition av "terrorism" – står återigen möjligheten öppen att genomföra säkerhetsåtgärder och kriminalisera individer eller grupper som öppet kritiserar eller skriver om statsterrorism.

Detta förslag ökar inte möjligheten att bekämpa verklig terrorism och den transnationella brottslighet som hänger ihop med den och utgör i realiteten ett verkligt hot mot medborgarnas säkerhet och grundläggande friheter i de olika medlemsstaterna.

Som vi har påpekat behöver vi angripa de verkliga orsakerna till terrorism och inte säkerhetsåtgärderna.

Som vi redan har konstaterat "kommer vi inte att byta frihet mot säkerhet, eftersom vi då inte kommer att få någondera". Därför röstade vi mot betänkandet.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Lördagen den 20 september fick en självmordsbombare en lastbil att explodera framför hotell Marriott i hjärtat av den pakistanska huvudstaden, förvandlade hotellet till en utbränd ruin och dödade åtminstone 60 människor.

Denna attack tillskrevs den pakistanska talibanrörelsen som har anknytning till al-Qaida.

Söndagen den 20 och måndagen den 21 september var det ETA:s, den baskiska separatistorganisationens, tur att åstadkomma blodspillan i tre attacker. Förberedelserna för dessa attacker tros ha gjorts i Frankrike.

Terrorismen har inga gränser, och Schengenområdet erbjuder en perfekt hemvist för rekrytering, indoktrinering och logistiska förberedelser för attackerna.

I Frankrike yttrade inrikesminister Michèle Alliot-Marie i ämnet: "Franska fängelser är en drivbädd för rekrytering till radikala islamister." Ett ärligt erkännande! Det finns visserligen många orsaker till terrorism, men i dag finner man dem huvudsakligen i radikala islams väpnade kamp. Egendomligt nog finns det inga lagtexter som syftar till att upptäcka och förhindra rekrytering i fängelser eller i vissa s.k. "känsliga" områden.

EU ämnar inrätta ett lagstiftningsorgan för att bekämpa terrorism.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Roselyne Lefrançois' betänkande eftersom en central princip i kampen mot terrorism måste vara att förhindra terroristbrott.

Uppmaning till terroristbrott, rekrytering för terroristsyften och utbildning för terroristsyften är tre förberedande handlingar som också ska betraktas som brott. När så sker måste emellertid grundläggande rättigheter fortlöpande skyddas. Därför röstade jag för användningen av termen "anstiftan" hellre än "uppmaning" eftersom den är mer precis och mindre godtycklig. Åtgärder måste vidtas mot Internet som ett virtuellt träningsläger eftersom den nya informations- och kommunikationstekniken innebär att det blir allt lättare för terrorister att sprida sin propaganda.

EU måste klart och beslutsamt bekämpa terrorismen, och införandet av de tre nya brotten är ett viktigt steg i processen. Pressfriheten, yttrandefriheten, rätten till respekt för privat korrespondens och telekommunikationshemligheten, som också innefattar e-post och andra slags elektronisk korrespondens, bör emellertid inte inskränkas, och därför stöder jag ändringsförslagen från Roselyne Lefrançois.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vi har verkligen sjušovare inom EU som skulle kunna vakna upp när som helst. Man bör emellertid inte glömma att terrorister inte uppstår ur intet, utan anländer till ett land och växer upp i en omgivning som är fientlig mot detta land. Om EU verkligen vill bedriva effektiv kontraterrorism måste det försöka vidta åtgärder för att motverka uppkomsten och utbredningen av parallellsamhällen och liknande, i stället för att utan åtskillnad brännmärka dem som framhäver problemen med en samlevnad med invandrare. Likaså bör inte kontraterrorismen leda till en smygande inskränkning av medborgarnas rättigheter, som EG-domstolen nyligen tog upp, eller resultera i att kampen mot brottsligheten minskar som en följd av fixeringen på terrorism.

Om vi betänker att islamistfanatiker står i främsta ledet för terroristhotet borde vi för länge sedan ha slagit ned på islamister som predikar om hat och kriminaliserat utbildning i terrorism i Europa. Med detta i åtanke röstade jag för Lefrançoisbetänkandet.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De attacker som nyligen inträffat i Baskien visar än en gång att terrorism är en daglig realitet och att vi behöver effektiva instrument för att bekämpa den. Rådets nya rambeslut om att bekämpa terrorism är verkligen ett steg framåt, och jag välkomnar antagandet av det.

Jag är förvånad över att sjuårsdagen till minne av terroristattacken i New York den 11 september 2001 inte uppmärksammades av parlamentet. Vi borde försöka att inte glömma offren för dessa attacker, och vi borde ha betonat att de transatlantiska förbindelserna är högt prioriterade i parlamentets dagliga verksamhet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Rättslig klarhet i det rättsliga ramverket för att bekämpa terrorism är precis lika nödvändig som klarhet och beslutsamhet i hela detta avseende. I den meningen är kommissionens intresse för de mekanismer, medel och metoder som används för att rekrytera terrorister, särskilt dem som rekryteras i europeiska länder – som ofta är födda och uppvuxna här – lätt att förstå. På detta område behöver vi försäkra oss om att polismyndigheterna och staten har tillräckliga medel för att agera, företrädesvis på ett förebyggande sätt. Verksamhet som syftar till att bekämpa detta fenomen och som inte berör polisen eller de rättsliga myndigheterna hör också hit. Det gäller att försäkra sig om att det vid sidan om reaktionen från

det rättsliga systemet också finns ett vaket och uppmärksamt politiskt system som kan vidta åtgärder, antingen genom att stärka integrationen, stödja opinionen hos en sansad majoritet eller ta itu med den marginalisering som är förenad med olaglig invandring. Av alla dess skäl behöver de politiska myndigheterna vara uppmärksamma och aktiva. Även om det är omöjligt att förhindra alla terroristhandlingar är det möjligt att undvika en omgivning som stöder, uppmuntrar och underblåser terrorism.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ett av de viktigaste målen för EU inom ramen för en gemensam politik för ett område av frihet, säkerhet och rättvisa är att trygga säkerheten för dess 500 miljoner medborgare. För att nå dit måste EU och dess stater ta itu med den moderna terrorismen.

Den mest kontroversiella punkten i förslaget att granska rådets rambeslut om bekämpande av terrorism är kravet på att införa begreppet offentlig uppmaning till terroristbrott.

Det går en mycket fin gräns mellan yttrandefrihet och lagbrott. Vi kan inte låta en situation utvecklas där ökad säkerhet leder till en inskränkning i medborgarnas fri- och rättigheter.

Av detta skäl anser jag att det är absolut nödvändigt att säkerställa högsta möjliga rättsliga nivå på det rambeslut som diskuteras, och det bör i första hand åstadkommas genom en snävare definition av begreppet offentlig uppmaning till terroristbrott. Det dokument som nyss upprättats måste vara klart och välavvägt från rättslig synpunkt för att kunna bli ett effektivt instrument i kampen mot terrorism medan det samtidigt ska föreskriva en hög nivå på mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Attackerna i Madrid och London har visat vilket stort problem terrorismen utgör för EU.

Året 2008 inhöstade en enorm skörd. Det började den 1 februari med attacken i Bagdad under en begravning, som orsakade 30 dödsfall, och slutade den 20 september med attacken på hotell Marriot i Islamabad, där över 60 människor dog och över 250 skadades. Det har skett så många som 49 terroristattacker totalt under 2008. För jämförelsens skull är det värt att tillägga att detta är samma antal attacker som ägde rum under perioden 2002–2007 (allt som allt).

Ett av de mest effektiva sätten att bekämpa terrorism är att undanröja dess orsaker.

Därför anser jag att EU bör ta varje tillfälle i akt att bekämpa terrorism globalt, med respekt för mänskliga rättigheter. EU bör göra Europa säkrare genom att se till att dess medborgare kan glädja sig åt frihet, säkerhet och rättvisa, som i hög utsträckning måste vara beroende av medlemsstaternas vilja.

– Betänkande: Roure (A6-0322/2008)

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot detta betänkande av absolut övertygelse. Rourebetänkandet visar för femtielfte gången hur politisk korrekthet förblindar Europa. Det är uppenbart att regeringen i kampen mot brott och kampen mot terrorism har rätt att samla så många uppgifter som möjligt om eventuella misstänkta, "etniska" uppgifter inbegripet. Även föredraganden medger detta.

Men varför skulle inte civila myndigheter behandla uppgifter på andra områden också – med respekt för den personliga integriteten – om det garanterar god samhällsstyrning? Varför bör till exempel inte den italienska regeringen ta fingeravtryck på olagliga invandrare, om detta är det enda sättet att identifiera dem på?

Det ursprungliga förslaget från rådet i ämnet var tillräckligt balanserat. På liknande sätt kan man kritisera vänstern för att vidta åtgärder mot dissidenter över hela Europa som en fullfjädrad tankepolis – som flamländare vet jag ett och annat om det. Avsikten är här att agera vakthund för medborgerliga friheter. Det finns inte ord för hur löjligt det är.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Om man betänker att detta är ett fall där rådet "rådfrågar" parlamentet skulle vi vilja betona att vi, även om vi stött de ändringsförslag som lagts fram av parlamentet trots att de urvattnar tidigare framförda synpunkter, anser att detta förslag inte alls motsvarar vad som behövs på området "skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete i brottmål".

Förutom andra avgörande synpunkter i vår negativa bedömning av detta förslag fäster vi uppmärksamhet på det faktum att det inte utesluter, även om det kräver vissa (kvasi)villkor, "behandling av personuppgifter som avslöjar ras eller etnisk härkomst, politiska åsikter, religiösa eller filosofiska uppfattningar eller fackföreningsmedlemskap och behandling av personuppgifter som rör hälsa eller sexliv", vilket är oacceptabelt!

Som påpekades i debatten är det ett förslag som är baserat på den minsta gemensamma nämnaren för en fråga av så överväldigande betydelse som att skydda de garanterade fri- och rättigheterna för de olika medlemsstaternas medborgare. Det är under den nivå som är fastställd i andra rättsliga dokument, särskilt Europarådets.

Att garantera skydd för personuppgifter är en angelägen och absolut nödvändig fråga. Det kan inte åstadkommas genom ett rättsligt dokument som – på grund av luckorna och felen – inte skyddar mot eventuella överträdelser och åsidosättanden av skyddet.

Därför avstod vi från att rösta.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet av Martine Roure, som garanterar en hög nivå på dataskyddet vid behandlingen av personuppgifter.

Kampen mot terrorism ska inte ske på bekostnad av medborgarnas grundläggande rättigheter, och därför är det absolut nödvändigt att garantera skydd för personuppgifter. Rådets överenskommelse har vissa svagheter och kan därför inte garantera detta. Genom detta betänkande åtgärdas bristerna, och rådets överenskommelse modifieras så att användning och spridning av personuppgifter regleras strängare. I betänkandet formuleras proportionaliteten och syftet med databehandlingen mer precist, strängare kontroller vid överföring till tredjeländer införs och det ställs krav på en expertgrupp som ska fungera både som tillsynsmyndighet och verkställande myndighet.

Den långdragna diskussionen i de europeiska organen visar hur diskutabel och känslig frågan är. Det är svårt att nå en överenskommelse om den, men detta bör inte leda till ett summariskt resultat eller en urvattning av dataskyddet i EU. Personuppgifter måste alltid behandlas med yttersta försiktighet och med allt tänkbart skydd.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) De åtgärder som kommissionen föreslår i detta rambeslut är visserligen inte så långtgående som jag skulle ha velat, men jag stödde den allmänna principen om att upprätta en miniminivå för skydd av personuppgifter.

Parlamentets utskott för mänskliga fri- och rättigheter gjorde en god insats för att förbättra förslaget, och jag hoppas att man kommer att ta hänsyn till deras synpunkter.

Sinn Féin stöder högsta möjliga nivå av uppgiftsskydd för medborgarna och kommer att fortsätta att stödja alla åtgärder som förbättrar medborgarnas personliga integritet och rättigheter på detta område.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Rådets förslag kan på inga villkor godtas i sin nuvarande form. Dess avkall på skyddet av personuppgifter är oacceptabelt. Det behövs en omfattande rättslig ram om personuppgifter för att se till att det finns ett ordentligt skydd och att inga sådana uppgifter behandlas av staten eller av individer, vare sig på internationell eller nationell nivå. Den kritik och de rekommendationer som framförts av Europaparlamentet som svar på rådets förslag är i allmänhet ett steg i rätt riktning, men de är inte tillräckliga.

- Betänkande: Hammerstein (A6-0336/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater valde att rösta för ändringsförslag 1 till betänkandet om överläggningarna i utskottet för framställningar under parlamentsåret 2007 (A6-0336/2008). Anledningen till detta är att vi anser att Europaparlamentet självt ska kunna besluta om sitt eget säte. Vidare anser vi med hänsyn till vårt klimat och vår miljö samt av ekonomiska skäl att Europaparlamentet endast ska ha ett säte i Bryssel.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Utskottet för framställningar i Europaparlamentet utför en ovärderlig tjänst för EU:s medborgare genom att föra deras bekymmer vidare till kommissionen, ifrågasätta nationella, regionala och lokala myndigheter vid oegentligheter i tillämpningen av EU-lagstiftning, och ta sig an fall av överträdelser av de medborgerliga fri- och rättigheterna.

Den kraftiga ökningen av antalet framställningar som mottogs av Europaparlamentet förra året visar både medborgarnas ökade medvetenhet om hur parlamentet kan vara till hjälp för dem och behovet av att se till att utskottet har tillräckliga medel och tillräckligt mycket personal.

Inte mindre än 65 framställningar under 2007 handlade om Irland, och landet har besökts under ett undersökningsuppdrag från utskottet på grund av överträdelser mot EU-direktiv om vatten och miljö.

Jag är övertygad om att utskottet för framställningar spelar en avgörande roll som någonstans dit medborgare kan vända sig när bestämmelser överträds, och som en bro mellan medborgarna och alla nivåer av förvaltning inom EU via deras valda ledamöter av Europaparlamentet.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Detta betänkande förtjänade en nedlagd röst. Det är naturligtvis bra att europeiska medborgare kan göra framställningar till myndigheterna – inklusive de europeiska myndigheterna – men jag beklagar de federalistiska undertonerna i detta betänkande. Ett exempel är det fullständigt irrelevanta sättet att hylla stadgan om de grundläggande rättigheterna som infogades i Lissabonfördraget. Ett annat exempel är kravet på ännu större effektivitet – läs ”ännu fler ingripanden” – gentemot medlemsstaterna från kommissionens sida.

Jag finner det också störande att betänkandet har använts för att argumentera för ett enda europeiskt säte, som ska förläggas till Bryssel. Naturligtvis är vi alla trötta på det slöseri med pengar som orsakas av Europaparlamentets ”fragmentering”, men detta enda säte kunde naturligtvis lika gärna förläggas till Strasbourg.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - Egentligen är detta betänkande en verksamhetsberättelse från EU-parlamentets utskott för framställningar. Men eftersom detta betänkande i flera av sina beaktandemeningar hänvisar till, hyllar och uttalar förhoppningar om att Lissabonfördraget snart ska vara ratificerat har vi valt att rösta nej till betänkandet i dess helhet.

Vi anser principiellt att Lissabonfördraget är förkastat, då medborgarna i en medlemsstat i en folkomröstning har röstat nej till Lissabonfördraget. Dessutom finns det än fler medlemsstater där säkerligen en majoritet av de röstande hade röstat nej till Lissabonfördraget om de hade fått chansen.

Den ignorans som EU-parlamentets utskott för framställningar visar genom skrivningarna i betänkandet kan vi inte stödja.

När det gäller frågan om ett enda säte för EU-parlamentet anser vi principiellt att det är medlemsstaterna som tillsammans ska besluta om EU-parlamentets säte, men vi anser det också rimligt att EU-parlamentet yttrar sig i frågan.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. - (EN) Jag röstade för David Hammersteins ändringsförslag 1 till sitt eget betänkande. I dag har vi fått reda på att Europaparlamentet nästa månad ännu en gång kommer att påbörja sin månatliga färd till Strasbourg till en kostnad av miljarder euro för skattebetalarna. Vi måste sluta resa runt som ett cirkussällskap, och parlamentet självt måste stå i centrum för debatten.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. - (PL) Jag röstade för David Hammersteins betänkande om överläggningarna i utskottet för framställningar under parlamentsåret 2007, eftersom det ger en klar och tydlig redogörelse för de positiva effekterna av detta utskotts verksamhet.

Utskottet självt, med Marcin Libicki som ordförande, har visat genom sin verksamhet att det är mycket välbehövligt. Det gör det möjligt för EU-medborgare att göra framställningar om överträdelser av deras medborgerliga rättigheter som begåtts av offentliga myndigheter i medlemsstaterna. I artikel 191 i Europaparlamentets arbetsordning fastslås att ”alla medborgare i Europeiska unionen och alla ... personer som är bosatta ... i en medlemsstat har rätt att ensamma eller tillsammans med andra medborgare eller personer göra en framställning till parlamentet i en fråga som hör till Europeiska unionens verksamhetsområde och som direkt berör framställaren”.

Jag anser att e-Petition-databasen är en betydande prestation inom utskottets arbete. Tack vare denna databas är det nu möjligt att få tillgång till alla handlingar för varje framställning via Internet. Nämnas bör även den avsevärda ökningen av antalet framställningar som görs elektroniskt. Förra året uppgick dessa till 42 procent. Utskottet för framställningar samarbetar väl med de relevanta avdelningarna inom Europeiska kommissionen och med Europeiska ombudsmannen, och även med lämpliga företrädare för medlemsstaterna och för regionala och lokala myndigheter, för att få fram goda förklaringar. Undersökningssuppdragen som utförs av utskottets företrädare är till stor hjälp i utskottets arbete. Det välfungerande sekretariatet gör mycket för att öka effektiviteten i arbetet.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Underskrifter från mer än 1 miljon EU-medborgare har samlats in till stöd för det EU-omfattande medborgarinitiativ som kräver ett enda permanent säte för Europaparlamentet. Detta gav de inblandade personerna rätt att göra en framställning till utskottet för framställningar om att utse ett permanent säte för parlamentet. Enligt min åsikt är den nuvarande uppläggnings av Europaparlamentets arbete ineffektiv och medför onödiga utgifter. Skattebetalares pengar

slösas bort i stället för att användas för att skapa mervärde för medborgarna. Redan 2005, under förberedelsen av betänkandet om Europaparlamentets budget, föreslog jag att Europaparlamentet skulle arbeta från ett enda säte och på så sätt avskaffa reseutgifter och göra det möjligt för parlamentet att spara in på finansieringen av resor för ledamöterna och personalen. I dagens omröstning stöder jag dock inte det ändringsförslag som lagts fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen om ett permanent säte för Europaparlamentet i Bryssel. Enligt min åsikt är det inte rätt att utgå från att Bryssel skulle utses till Europaparlamentets permanenta säte. Det är en fråga som faller under medlemsstaternas befogenhetsområde.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jag välkomnar att man erkänner utskottet för framställningars växande betydelse i betänkandet. I år har antalet mottagna framställningar stigit med 50 procent jämfört med 2006. Jag har också förståelse för föredragandens oro över hur lång tid det tar för kommissionen och EG-domstolen att lösa de fall som lagts fram inför utskottet. Jag röstade för betänkandet.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. - (EN) Jag välkomnar David Hammersteins betänkande om utskottet för framställningar i dag.

I synnerhet välkomnar jag hur man i betänkandet ställer den irländska regeringen till svars på flera områden. Den irländska regeringens beslut att gå vidare med att dra motorvägen M3 rakt genom en av våra viktigaste nationella historiska platser är oförsvarligt. Projektet bör överges eller omarbetas för att skydda våra nationella monument.

Kampanjen måste fortsätta i Irland och i Europa för att se till att detta sker, innan det är för sent som regeringen försöker se till.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) Jag röstade för David Hammersteins betänkande om arbetet i utskottet för framställningar. Betänkandet stöder arbetet i detta utskott, som är en av de viktigaste kanalerna för kommunikation mellan medborgare och europeiska institutioner. Utskottet för framställningars effektivitet i förhandlingar och stöd för medborgares sak behöver förbättras genom att man stärker dess institutionella roll och ytterligare förbättrar dess samarbete med Europeiska kommissionen, Europeiska ombudsmannen och medlemsstaternas myndigheter.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) Det är en besvikelse att parlamentet inte stöder ändringsförslag 1 om frågan om ett enda säte. Detta är den andra Strasbourg-sammanträdesperioden som vi har tillbringat i Bryssel, och vi har bevisat att vi kan sammanträda och rösta effektivt i Bryssel. Vi behöver inte längre sammanträda i Strasbourg. Jag uppmuntrar mina kolleger att skriva under den skriftliga förklaringen nr 75/2008, där man kräver att parlamentet ska sammanträda i Bryssel och upphöra med sina sammanträden i Strasbourg.

- Betänkande: Ebner (A6-0327/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. - Vi svenska socialdemokrater har valt att rösta mot betänkandet då vi är mot införandet av särskilt stöd till bergsregioner i form av en mjölkkopremie. Även om vi välkomnar en övergripande strategi för bergsregioner så är ett ökat stöd till mejerisektorn inte rätt väg att gå. Om målet är att minska den gemensamma jordbrukspolitikens del av EU:s totala budget är överföringar från första pelaren till den andra heller inte lämpliga.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) I betänkandet om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner beskrivs, om än lite styckevis, de särskilda problemen med jordbruk och boskapsuppfödning i dessa regioner. Dessa omfattar bland annat svårillgänglighet, höga transportkostnader och jordmånsförhållanden som är ogynnsamma för odling av grödor. I betänkandet nämns emellertid inte medlemsstaternas och EU:s ansvar för bristen på infrastruktur, och för den kraftiga bristen på specifika åtgärder. Sådana åtgärder borde inriktas mot att minimera dessa regioners naturliga nackdelar när det gäller att producera och marknadsföra jordbruksprodukter, och mot att utnyttja deras relativa fördelar.

EU använder vaga ordalag och tomma uttryck för goda avsikter. De åtgärder som vidtas visar sig vara ineffektiva och leder inte till att avfolkningen av dessa regioner hejdas. Samma improduktiva inställning fortsätter att visas i betänkandet, där man försöker att skönmåla gemenskapspolitiken. Ingenting nämns om den stadiga minskningen av EU:s jordbruksstöd, beskattningen och den gemensamma jordbrukspolitikens negativa inverkan.

Tvärtom upprepar EU bara samma gamla åtgärder, som man försöker att anpassa till ramen för den kommande "hälsokontrollen" av den gemensamma jordbrukspolitiken.

En avgörande förutsättning för att förbättra levnadsvillkoren och öka inkomsterna från jordbruk i bergsregioner är jordbrukarnas egen kamp mot den gemensamma jordbrukspolitiken, och kraven på särskilt ekonomiskt stöd för bergsregioner för att förbättra infrastrukturen och stödja jordbruksproduktionen.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - EU-parlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling vill gynna samtliga särintressen som kommer i dess väg inom denna sektor. Om nu särskilda insatser behövs för jordbrukare i bergsregioner, är frågan den om inte insatser och avtal behöver ingås för att skydda Norrlands jordbruk.

Vi är starkt emot detta betänkande av principiella skäl. Junilistan konstaterar än en gång att det är tur att inte EU-parlamentet har medbeslutande i EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till samtliga olika grupper inom jordbruksnäringen.

Jan Mulder (ALDE), skriftlig. - (NL) En av anledningarna till att medlemmarna av Folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) röstade för Ebnerbetänkandet var att det ger en god bild av jordbrukets speciella problem i bergsregioner. Medlemmarna i VVD kan emellertid inte godta de bestämmelser i betänkandet som föregriper beslutsförfarandet i samband med "hälsokontrollen" av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det gäller framför allt kravet på en nationell reserv på 20 procent.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. - (EN) Detta betänkande belyser bergsregionernas nyckelroll för miljön, jordbruket och till och med kultur och turism. Viktigast är att man medger att dessa områden är mycket viktiga för att behålla "fickor" av biologisk mångfald och genomföra en skogsbruksstrategi.

Dessa unika områden kan emellertid också medföra avsevärda utmaningar för personer som bor och arbetar i dem, särskilt i fråga om infrastruktur, kommunikationer och höga produktionskostnader. Därför förtjänar dessa områden en samordnad och integrerad strategi, liknande den strategi som används för EU:s kustområden.

Fåruppfödning är förstås något som är mycket nära förbundet med jordbruket i dessa områden, och man måste inse att betande får är särskilt viktigt för områdenas miljömässiga stabilitet. Men trots att denna bransch för närvarande står inför många utmaningar har kommissionen nyligen förvärrat situationen med sitt förslag om elektronisk märkning. Dessutom, trots att det finns ett brådskande behov av särskilt stöd för fåruppfödare verkar detta tyvärr inte vara på väg.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. - (EN) Jag och mina konservativa brittiska kolleger välkomnar hur detta betänkande sätter jordbruket i bergsregioner i fokus. Det krävs särskilda åtgärder för att se till att miljövänliga jordbruksmetoder kan fortsätta att användas i sådana regioner.

Tyvärr efterfrågar Michl Ebner i sitt betänkande ett antal åtgärder som grundar sig framför allt på den första pelaren, inklusive införandet av en mjölkkopremie för bergsregioner och en höjning av den övre gränsen för medel enligt artikel 69 till 20 procent.

Vi är inte för ett införande av nya kopplade subventioner inom den första pelaren. Det överensstämmer inte med de pågående reformerna av jordbrukspolitiken, och det är inte någon god affär för de europeiska skattebetalarna. De utmaningar som dessa regioner står inför kan bäst mötas genom stöd för landsbygdsutveckling inom den andra pelaren av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Av detta skäl kommer vi inte att stödja betänkandet.

Zita Pleštinová (PPE-DE), skriftlig. - (SK) Jag röstade för Michl Ebners betänkande, eftersom jag anser att det är en viktig signal från Europaparlamentet till Europas bergsregioner. Detta grundar jag på personlig erfarenhet, eftersom jag bor i en bergsregion i nordöstra Slovakien, bland utlöparna till Tatrabergen. Jag har genomfört ett par studier om fördelarna med att bo i en bergsregion. Jag tackar föredraganden för att han i sitt betänkande tog med de ändringsförslag som jag ingav till utskottet för regional utveckling och som fick stöd när utskottet röstade.

Bergsregioner kan producera jordbruksprodukter av hög kvalitet och ge ett mer varierat utbud av jordbruksprodukter på den europeiska marknaden. Det behövs därför större samordning av landsbygdsutveckling och strukturstöd för utveckling av gemensamma program och underhåll av annan verksamhet, som utveckling av biobränsle och landsbygdsturism, så att invånarnas inkomster kan ökas.

Bergsregioner har ett konstant behov av hållbart, moderniserat och mångsidigt jordbruk. Hållbart skogsbruk kommer att göra det möjligt att framställa energi genom att använda träflis. Bevarandet av vissa djur- och växtarter, upprätthållandet av traditioner, ekologisk verksamhet och turism kommer att bidra till kampen mot klimatförändringar genom att skydda den biologiska mångfalden och fånga in koldioxid genom permanenta ängsmarker och skogar.

Jag är övertygad om att det krävs nya sätt att skydda marken i bergsregioner mot översvämningar, med tonvikt på förebyggande av översvämningar, samtidigt som jordbrukare och skogsbrukare skulle kunna stödja åtgärder mot översvämningar genom de direkta arealstöd som de får inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. - (EN) Jag stöder detta betänkande som syftar till att främja hållbar utveckling i bergsregioner.

Steget till en mer marknadsinriktad gemensam jordbrukspolitik innebär att i bergsregioner, där jordbruksproduktionen är mindre konkurrenskraftig, står man inte bara inför nya utmaningar, utan också, som jag ser det, inför nya möjligheter.

Bergsregioner kanske inte har så lätt att anpassa sig till konkurrensförhållanden, och de kan medföra extra kostnader, så att det inte går att producera mycket konkurrenskraftiga produkter till låga priser. Fokus måste emellertid ligga på att bruka de resurser som finns, inklusive naturlandskapets skönhet som kan locka turister, och att utnyttja dessa regioners potentiella konkurrensfördel, inklusive utbudet av regionala och traditionella produkter och rikedomerna på traditionella kunskaper och tillverkningsmetoder, som ger produkterna en konkurrensfördel.

Jag skiljer mig från några av mina kolleger här i Europaparlamentet genom att jag inte anser att lösningen på utmaningarna i bergsregioner är att kasta mer pengar från den gemensamma jordbrukspolitiken åt dessa regioner. Där det finns tydlig samhällsnytta med att stödja jordbruk i bergsregioner, som miljöfördelar, anser jag att offentlig finansiering inom pelaren för landsbygdsutveckling vore mer lämpligt.

Att utnyttja bergsregionernas potential är nyckeln till hållbar utveckling där – inte att bara kasta mer offentliga medel åt dem.

7. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.00 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. Övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen - Utredning av olyckor i sjötransportsektorn - Transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss - Hamnstatskontroll (omarbetning) - Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) - Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en gemensam debatt om

– andrabehandlingsrekommendationen från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2002/59/EG om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen (05719/3/2008 – C6-0225/2008 – 2005/0239(COD)) (Föredragande: Dirk Sterckx) (A6-0334/2008),

– andrabehandlingsrekommendationen från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om grundläggande principer för

utredning av olyckor i sjötransportsektorn och om ändring av direktiven 1999/35/EG och 2002/59/EG (05721/5/2008 – C6-0226/2008 – 2005/0240(COD)) (Föredragande: Jaromír Kohlíček) (A6-0332/2008),

– andrabehandlingsrekommendationen från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt, inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss (06389/2/2008 – C6-0227/2008 – 2005/0241(COD)) (Föredragande: Paolo Costa) (A6-0333/2008),

– andrabehandlingsrekommendationen från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om hamnstatskontroll (omarbetning) (05722/3/2008 – C6-0224/2008 – 2005/0238(COD)) (Föredragande: Dominique Vlasto) (A6-0335/2008),

– andrabehandlingsrekommendationen från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed (omarbetning) (05724/2/2008 – C6-0222/2008 – 2005/0237A(COD)) (Föredragande: Luis de Grandes Pascual) (A6-0331/2008), och

– andrabehandlingsrekommendationen från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) (05726/2/2008 – C6-0223/2008 – 2005/0237B(COD)) (Föredragande: Luis de Grandes Pascual) (A6-0330/2008).

Dirk Sterckx, *föredragande*. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Frågan vi måste ställa oss nu, nio år efter olyckan med "Erika" och nästan sex år efter olyckan med "Prestige", är om vi är beredda om något liknande skulle inträffa igen. Det är den verkliga frågan vi står inför.

Finns allt på plats? Har vi ett tillräckligt antal experter som är oberoende nog att kunna fatta beslut? Kan de arbeta snabbt nog? Har vi slutfört alla förberedelser som gör det möjligt för dem att vända sig till andra specialister eller räddningsarbetare för att lösa problemet? Behandlas besättningen rättvist i dessa fall? Betalas ersättning ut? Vet vi tillräckligt mycket om de fartyg som färdas utmed våra kuster? Det är de frågor vi ställde oss efter "Erika" och även efter "Prestige". Då dröjde kommissionen inte med att lägga fram förslag, och vissa saker fästes även på papper. Dessa behöver vi nu arbeta vidare på.

Vi har genomfört en första behandling, som rådet besvarade med en gemensam ståndpunkt – en gemensam ståndpunkt som var en verklig besvikelse. Men jag är mycket nöjd att kunna säga att vi sedan dess har hållit informella samtal med rådet – först med det slovenska ordförandeskapet, och nu, i synnerhet, med det franska – som har gett mycket goda resultat.

I fråga om den behöriga myndigheten är vi nästan klara. Vi har en bra text på papper, som jag i alla händelser skulle förespråka inför mina kolleger. Det finns en myndighet som medverkar i planering, är av permanent natur, har den nödvändiga expertisen och kan fatta oberoende beslut för att förbättra mottagandet av fartyg. Vi har också gjort framsteg på området för fartygsövervakning, inte bara genom vanlig radar, utan också via satellit. Vi har mer detaljerad information om lasten och vet vem som är ansvarig för att förse oss med dessa uppgifter. Övervakningen gäller även fiskefartyg, så att även säkerheten för små fartyg kan ökas. Vi har även utarbetat åtgärder som ska vidtas när det finns is.

Vi har alltså gjort framsteg, men ännu är vi inte helt färdiga. Vilka frågor återstår att lösa? Tendensen att se besättningar som brottslingar, ersättningar vid ekonomiska förluster för hamnar, och anmälningsskyldighet för bunkerolja. Små mängder av detta mycket förorenande bränsle kan trots allt orsaka mycket stor skada på miljön – som var fallet till exempel vid "Tricolor"-olyckan utanför den belgiska/franska kusten, där 180 ton olja orsakade avsevärd skada trots att det var en mycket liten mängd.

Herr rådsordförande! Jag vill framföra min uppskattning för det arbete som vi – parlamentet och rådet – har lyckats utföra tillsammans i samband med mitt betänkande, och jag vill uppmuntra parlamentet och rådet att fortsätta i denna anda.

Detta för mig vidare till de två texter som det inte finns någon gemensam ståndpunkt om. Som föredragande för en av dessa texter vill jag uppmana rådet att anta ett beslut även om de två kvarstående texterna. Jag vet att rådets ordförande arbetar hårt med detta, men parlamentet ser de två frågorna om fartygsägarers ekonomiska ansvar och flaggstaters uppgift som en avgörande del i att stärka sjösäkerheten. Den internationella konventionen om ansvar och ersättning för skada i samband med sjötransport av farliga och skadliga ämnen

(”HNS-konventionen”), till exempel, måste ratificeras av alla medlemsstater om ett ordentligt system för mottagande av fartyg ska kunna utvecklas för de olika medlemsstaterna och för EU.

Parlamentet uppmanar rådets ordförande att göra allt som står i hans makt för att rådet ska anta ett beslut även om dessa två texter. Om rådet inte gör detta kommer vi att stå inför ett mycket allvarligt problem: sannolikheten att parlamentet kommer att se allt vi har uppnått, hur högt jag än värdesätter det, som otillräckligt. Jag vill därför uppmana rådets ordförande att fortsätta med sitt goda arbete. Parlamentet – åtminstone undertecknad – står bakom honom. Låt oss fortsätta vårt arbete för att uppnå bästa möjliga resultat för sjösäkerheten.

Talmannen. - Jag kan inte se Jaromír Kohlíček på hans plats. Vi går vidare till de andra föredragandena, och om han anländer i tid får han ordet då.

Paolo Costa, föredragande. – (IT) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I april 2007 var vi här i kammaren för den första behandlingen. Nu är det september 2008, och jag anser inte att tiden har gått förgäves. Det har skett mycket utveckling och många framsteg, och jag är förvissad om att vi kommer att lyckas med de sista stegen på vägen mot att slutföra ett stort uppdrag, nämligen att ge alla EU-medborgare, och även icke-européer, ja faktiskt alla som färdas på Europas hav, säkerhetsförhållanden som är klart bättre än de nuvarande.

Jag skulle vilja påminna inte bara om ”Erika” och ”Prestige”, som Dirk Sterckx nämnde, utan också om att vi måste undvika tragedier som den med ”Princess of the Stars”, med 800 döda i Filippinerna, liksom de ”blott” fyra dödsfall som inträffade vid kollisionen mellan ett containerfartyg och en bärplansbåt i Messinasundet, eller de återigen ”blott” två dödsfallen för ett par dagar sedan när ”La Besogne” kolliderade med en turistbåt i Paris. Detta är den uppgift jag har ålagt mig själv i mitt betänkande om denna sektor. Sammanfattningsvis finns det risker på alla vatten, och vi behöver vidta åtgärder på alla vatten.

Innebörden är mycket enkel: som jag ser det kan vi inte försätta oss själva i en situation där vi får ångra att vi inte fattade de beslut som behövdes när olyckor sker gång på gång. Jag vill poängtera detta igen – dessa beslut handlar inte enbart om att skydda miljön, stränder och hav, som med ”Erika” och ”Prestige”, utan också om att värna människoliv som i de allvarliga olyckor som hittills lyckligtvis har inträffat på hav långt ifrån oss – nyligen – liksom i de olyckor som verkar mindre. Jag gav just två exempel: en olycka i Messinasundet och en annan på floden Seine för några dagar sedan.

Mitt betänkande innehåller också en strategi, som jag anser att vi alla bör anta: att på bästa sätt använda alla europeiska befogenheter när det gäller miljöskydd och konsumentskydd. I detta fall innebär det att skydda liv och individer, och att skydda säkerheten för att förbättra den nuvarande situationen.

Vi måste emellertid vara försiktiga: vi måste använda de befogenheter som tilläts enligt fördraget, utan någon absolut överföring av ytterligare suveränitet, och utan att ta ifrån medlemsstaterna någon frihet. Vi anser och vill tro att medlemsstaterna helt delar vår målsättning.

Ur denna synvinkel sett anser jag att vi bör fortsätta arbeta på det område som mitt betänkande handlar om, för att hitta mekanismer vars tillämpningsområde kan utvidgas på sätt som ingen har något emot, och för att hitta metoder för gradvis genomförande över en rimlig tidsperiod, så att alla har tid att anpassa sig och genomförandet sker utan att begära att saker och ting ska ske från den ena dagen till den andra. När det gäller begränsningen av skadeståndsansvar måste vi hitta ett sätt att förena visshet för fartygsägaren om vilket skadeståndsansvar man tar på sig och hur stora skadestånd man kan ådra sig med visshet för de potentiella offren om att de kommer att få ersättning. Vi behöver därför komma fram till lösningar som omfattar möjligheten att kringgå de övre eller nedre gränserna – som i nuläget är fasta – som vi vill eller kommer att kunna införa. Vi behöver se till att bättre information ges till personer som reser med våra fartyg, och vi behöver göra det möjligt att vidta omedelbara åtgärder när olyckor inträffar, inklusive genom förskottsutbetalningar i begränsade, lämpliga fall, som kan kontrolleras.

Jag tror att vi mycket lätt kan komma fram till en överenskommelse om dessa frågor. Vi kan hitta ett sätt att lösa de punkter som kvarstår och avsluta ärendet. Men den grundläggande förutsättningen kvarstår: vi får inte nöja oss med att ta itu med en enda punkt, utan vi måste avsluta ärendet och kunna säga till de europeiska medborgarna att vi arbetar på alla fronter och i alla sektorer.

Jag tänker inte upprepa frågan om de två betänkandena som saknas, så att säga, de två bestämmelserna som saknas. Jag vill säga till det franska ordförandeskapet att det har lagt ner ett enormt arbete, och jag är säker på att det kommer att fortsätta med det. Personligen, och vad gäller parlamentet, kan jag försäkra er att vi i

varje fall kommer att arbeta varje dag, hela tiden, från nu och till den 31 december i år, för att se till att detta ärende kan avslutas under det nuvarande ordförandeskapet och att det kan avslutas på bästa möjliga sätt för alla dem som iakttar oss. Jag är övertygad om att i slutändan kommer vi alla att kunna känna oss stolta över att ha gjort framsteg med sjösäkerheten i Europa, och ingen kommer att känna – hur ska jag säga? – att de förlorar något ansvar som de vill utöva direkt.

Dominique Vlasto, föredragande. - (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med, får jag bara påminna er alla om att sjösäkerhet måste fortsätta att prioriteras på den europeiska politiska agendan. Vi kan inte vänta på att en annan stor olycka ska inträffa till sjöss innan vi inser att sjösäkerhet är en prioritering för oss som politiska ledare, och även för befolkningen, som inte längre kommer att finna sig i att få se sina kuster förorenade, för att inte tala om att dessa olyckor utgör miljökatastrofer och orsakar stor ekonomisk skada.

Den första behandlingen i parlamentet ägde rum i april 2007. Det har tagit rådet mer än ett år att meddela oss sina gemensamma ståndpunkter, och detta har bara skett för fem av de sju texterna i paketet. Jag måste erkänna att jag finner detta ganska svårt att smälta.

Det kan förstås hända att vissa frågor orsakar stora problem, och det kan vara svårt att uppnå en överenskommelse. Vi är åtminstone överens om lagstiftningspaketet, som sannerligen är komplicerat, men jag kan inte se många giltiga skäl som kan hindra en överenskommelse om tekniska men konkreta texter som faktiskt utgör en mycket sammanhängande helhet. Såvitt jag minns var vi alla mycket glada för ett år sedan – till och med nöjda med oss själva. Naturligtvis vill jag, tillsammans med mina kolleger, gärna veta varför det har tagit rådet så lång tid att behandla detta ärende, och jag skulle också vilja att rådet talar om vad som hindrade det från att komma fram till en överenskommelse om två viktiga förslag, nämligen de om fartygsägares skadeståndsansvar och flaggstatsförpliktelser, särskilt som texten om flaggstater på ett naturligt sätt kompletterar mitt betänkande om hamnstatskontroll. Med tanke på detta är det ganska lätt att se hur samspelet mellan en text och de andra texterna helt berättigar denna "paketmetod" och hur det behövs en överenskommelse om samtliga texter.

Kanske jag låter lite kärv, men jag vill veta vad som pågår. Jag uppskattar emellertid de uppriktiga ansträngningar som gjorts av det franska ordförandeskapet för EU, som har försökt att lösa blockeringen och återuppliva diskussionerna om de två förslag som för närvarande saknas: de i Gilles Savarys och Emmanuel Jardim Fernandes betänkanden. Det har inte varit brist på framsteg med varje text för sig eller enskilda svårigheter med varje förslag som har hindrat oss från att uppnå en överenskommelse med rådet, utan att två förslag i nuläget inte finns med i paketet, vilket självklart utgör ett problem för samtliga föredragande.

Personligen tror jag att vi snart kommer att komma fram till en överenskommelse om vart och ett av förslagen, för det måste vi, även om förlikningsförfarandet används. Hur som helst, jag vet att det franska ordförandeskapet arbetar på detta, och jag hoppas att det kommer att lyckas.

Jag är inte särskilt bekymrad över mitt betänkande om hamnstatskontroll, för jag vet att vid slutet av vår informella trepartsdialog löstes många problem. Frånsett olika formuleringsskillnader kvarstår tre stora meningsskiljaktigheter med rådet. För dessa föredrog jag att återkomma till parlamentets ståndpunkt vid den första behandlingen.

Den första punkten var direktivets tillämpning på ankarplatser, vilket är en central fråga för sjösäkerheten. Vi måste inkludera ankarplatser i den här texten. Jag anser att vi sänder ett budskap om en fast och konsekvent politik. Fartyg som inte håller måttet får inte kunna undgå inspektion, oavsett vilken rutt de färdas och var de lägger till på europeiskt vatten.

Den andra punkten handlar om tillämpningen av permanenta förbud. Återigen anser jag att detta är en åtgärd som bör behållas som ett avskräckande medel mot dåligt uppförande. Faktum är att denna åtgärd troligen sällan kommer att behöva användas, för det bör inte finnas många fartyg som uppfyller villkoren för att den ska kunna tillämpas. Men den måste finnas för fartyg som inte uppfyller normerna, så att det inte är sannolikt att dessa fartyg orsakar nya problem och ger ett intryck av att detta kan göras ostraffat.

Den tredje punkten handlar om flexibilitetsåtgärderna för tillämpningen av inspektionssystemet. Vid den första behandlingen valde vi flexibilitetsåtgärder som grundades på särskilda omständigheter, till exempel inspektioner som missats på grund av att dåligt väder gjorde att inspektionerna inte kunde utföras, eller där säkerhetsvillkoren inte uppfylldes. Möjligheten att skjuta upp inspektionen av ett fartyg från en hamn i gemenskapen till nästa inkluderades.

Rådet vill ha mer.

(Talmannen avbröt talaren.)

Luis de Grandes Pascual, *föredragande*. - (ES) Herr talman, herr Bussereau, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag återvänder vi ännu en gång till den debatt vi avslutade vid första behandlingen för ett och ett halvt år sedan.

Vi gör detta med fler skäl än vi hade då att vara nöjda med de uppnådda resultaten, som var frukten av det samarbete och samförstånd som finns här i parlamentet om en fråga som är så känslig för allmänheten som säkerheten på våra hav.

Jag beklagar emellertid att vår glädje inte är fullständig eller riktigt vad vi hade hoppats. Detta beror på att trots att vi alla har lärt oss läxor av det förflutna, med "Erika"- och "Prestige"-katastroferna som tragiska exempel och fortfarande i färskt minne, och trots behovet av att handla nu och inte vänta på det samförstånd som alltid följer katastrofer, har rådets inställning tyvärr förhindrat oss från att slutföra ärendet i dag genom att anta de åtta förslag som utgör det "tredje paketet" om sjösäkerhet.

Detta hindrar mig inte från att medge att det franska ordförandeskapet visat god vilja och från att uttrycka min tacksamhet över detta. Sedan det franska ordförandeskapet tog över stafettpippen från de portugisiska och slovenska ordförandeskapen har det visat rätta takt i rådet. Det finns en genuin avsikt att uppnå en överenskommelse om ett paket med förslag som bör behandlas som en helhet, vilket vi alla är överens om eftersom de överlappar varandra och alla led i sjötransportkedjan finns med.

Det finns därför inget utrymme för att diskutera, som dessvärre många, eller åtminstone några regeringar tror, om något av dessa förslag är onödigt eller olämpligt. Vart och ett av dem är nödvändigt.

Därför uppmanar jag rådet att inte låta en värdefull möjlighet för oss att slutföra detta ärende genom förlikning gå förlorad. Somliga av oss kommer att komma väl förberedda till denna förlikning, eftersom den informella trepartsdialog som förts hittills, och det fullständiga samförstånd som finns med alla skuggföredragandena, har gett mycket tillfredsställande resultat och skulle kunna utgöra en god grund för den slutliga överenskommelsen.

Samtidigt finns det fortfarande en fråga som oroar mig mycket och som jag skulle vilja nämna, eftersom det enligt vår åsikt handlar om en avgörande aspekt av paketet. Jag talar om oberoendet hos de organisationer och myndigheter som inrättats särskilt i syfte att fatta bästa möjliga beslut på kortast möjliga tid.

I detta avseende talar jag särskilt om den oberoende myndighet som ska skapas för att fatta vad som alltid är ett svårt beslut: att ta emot ett fartyg i nöd på en skyddad plats.

Det skulle vara meningslöst att skapa en myndighet som är oberoende av inflytande från den politiska makten om den inte förses med nödvändiga resurser och beslutsförmåga, men vad som vore ännu mer allvarligt är att förse den med befogenheter om den, när sanningens ögonblick kommer, bara har ett alternativ: obligatoriskt mottagande av fartyget, även om det inte finns försäkring eller garantier på plats.

Om så är fallet kommer hela bördan att läggas på den berörda medlemsstaten, som faller offer för den ekologiska och sociala skada som kan orsakas av att ta emot ett fartyg på en skyddad plats, och även får täcka kostnaderna för denna skada.

Så jag säger ja till denna myndighet, men den behöver befogenheter, och ett fartyg i nöd bör bara tas emot om en tidigare bedömning av situationen lett till slutsatsen att det är det bästa beslutet, och att riskerna kan begränsas.

Jag måste säga att jag inte står ensam i den här striden, eftersom det europeiska förbund som företräder alla våra hamnar också har protesterat starkt mot detta.

Icke desto mindre vill jag tacka Dirk Sterckx för hans uthållighet i denna svåra uppgift, där han har varit tvungen att utkämpa en strid.

Jag välkomnar särskilt de framsteg som gjorts med hjälpmedel för fartygsövervakning, som är mycket viktiga för att minska risksituationer.

Vad gäller meningsskiljaktigheterna så kommer det så småningom att bli förlikning, och vi kommer att göra allt vi kan för att uppnå kompromisser. Jag tvivlar inte på att vi kommer att uppnå dem.

Slutligen ska jag gå vidare till mitt betänkande. Efter att det granskats av rådet har vad som tidigare bara var ett förslag till direktiv delats i två rättsliga instrument, ett förslag till förordning och ett förslag till direktiv.

Ledamöterna av utskottet för transport och turism ansåg att detta var det rätta att göra. Vår syn på den gemensamma ståndpunkten är därför positiv, eftersom den i stort innebär att man godtar den linje som förespråkas av parlamentet: att kunna stärka övervakningsmekanismerna för erkända organisationer genom att skapa en bedömningskommitté av oberoende natur med permanenta befogenheter och förmåga att agera självständigt; att inrätta ett mer flexibelt och rättvist påföljdssystem, vilket till syvende och sist är mer effektivt, eftersom det straffar dem som inte agerar som de borde, men gör detta grundat på hur allvarlig den begångna överträdelsen är och vilken ekonomisk förmåga organisationen har; slutligen, att ha lyckats göra framsteg med den mycket känsliga frågan om erkännande av klasscertifikat, att fastställa de omständigheter där de erkända organisationerna måste erkänna varandra, utan att äventyra sjösäkerheten, och med de mest krävande reglerna som referenspunkt.

I alla händelser är jag övertygad om att det finns en solid grund för en slutlig överenskommelse, och att vi tillsammans kommer att hitta en god lösning för hela Europas folk.

Jaromír Kohlíček, föredragande. – (CS) Mina damer och herrar! Man har under lång tid genomfört noggranna utredningar av orsakerna till allvarliga transportolyckor inom alla transportsektorer. Enskilda medlemsstater betraktar sådana utredningar och fastställandet av tekniska orsaker som en viktig del av arbetet för att minska olyckor. Det enda undantaget hittills har varit sjötransporten. Det finns naturligtvis några ramförfordningar, men sjötransport och sjöfart är mycket mer komplicerade än andra typer av transport när det gäller att fastställa vilken stat som ska ansvara för utredningen av orsakerna till en olycka. Fartygsägaren behöver inte vara densamme som den som är ansvarig för fartygstransporten, och dessa båda kan komma från olika länder. Sjöfolket kan vara multietniskt och multinationellt. Passagerarna kan också vara av olika nationaliteter. Detsamma gäller för lasten och för den kund som beställt sjöresan. Ett fartyg seglas från en hamn i en stats territorialvatten till en annans, och på vägen passerar det genom andra staters territorialvatten eller internationella vatten. Och som om detta inte vore tillräckligt komplicerat har vissa länder låtit de utredningsorgan som vi vill ska genomföra utredningen vara underordnade olika statliga organisationer. De är följaktligen inte ens organisatoriskt oberoende.

Utredningen av olyckor på sjötransportområdet har diskuterats med skuggföredragandena och med ordförandeskapet. Utskottet för transport och turism har beslutat att det är önskvärt att bevara de grundläggande dragen i förslaget till direktiv. Detta omfattar standardiserade utredningar enligt en gemensam metod, där tidsfrister för beslut om vilket land som ska genomföra en utredning och för framläggandet av en slutlig rapport måste fastställas. Vilka olycksklasser som det ska vara obligatoriskt att utreda och exakt hur utredningsorganets organisatoriska oberoende ska definieras är förstås öppet för diskussion i enlighet med den metod som antagits. Under diskussionen om material enades vi om att slutsatserna av en teknisk utredning kan användas för ytterligare utredningar, till exempel brottsutredningar. Detaljerna i en teknisk utredning måste dock fortsätta att vara konfidentiella. Det klargjordes också i utskottet att det inte går att bortse från de bestämmelser enligt vilka det krävs en rättvis behandling av sjöfolk på fartyg som har varit inblandade i sjöolyckor, om detta inte förhindras genom införlivande av sådana bestämmelser i andra förfordningar. Man har också enats om att det oberoende utredningsorganet måste bestå av experter från flera länder och att enskilda stater kan nå en gemensam överenskommelse om representation i en utredning av sjöolyckor.

Jag vill betona att ett av de huvudsakliga målen med det föreliggande sjöfartspaketet är att öka flaggstatens ansvar. Därför är det lämpligt att den ordalydelse som föreslagits i fråga om snabb underrättelse om tekniska brister som identifierats även i fortsättningen utgör en del av direktivet, liksom specifikation av de fartyg som direktivet gäller. Efter erfarenheterna av tankerolyckor vid den spanska kusten tror jag inte att det skulle vara en bra idé att flera utredningsorgan kan fortsätta att arbeta parallellt. Om Europeiska kommissionen anser att man inte har tillräcklig kompetens för att fatta beslut om genomförandet av utredningar är det enda alternativet att sådana beslut fattas i Europeiska rådet. Enligt min uppfattning är en inledning av flera parallella tekniska utredningar en dålig lösning. Den fortfarande ofullbordade utredningen av den olycka där tankern "Prestige" var inblandad visar vart en sådan undflyende spridning av ansvar för en utredning leder. Hela sjöfartspaketet bör med rätta diskuteras samtidigt, så att man kan undvika olikheter i definitionerna av enskilda koncept i de olika direktiven om komponenter och följaktligen förtydliga de resultat som är av avgörande betydelse.

Jag tror att vi, också när det gäller direktivet om sjöfartsolyckor, kan nå en förnuftig kompromiss som kommer att vara praktisk och bidra till en minskning i fråga om sannolikheten för ytterligare sjöfartsolyckor och kanske till en noggrann ny granskning, bland annat av de tekniska aspekterna.

Dominique Bussereau, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I morgon ska ni rösta om det tredje sjösäkerhetspaketet. Som ni vet ger havsekonomin arbete till omkring 3 miljoner människor, vilket gör det till en nyckelsektor i Europeiska unionen.

Det paket som kommissionen vidarebefordrade i början av 2006 innehöll sju lagstiftningsförslag. De syftade till att införa åtgärder för förebyggande av olyckor till havs och att fastställa åtgärder att vidta efter sådana olyckor – dvs. att analysera orsakerna och kompensera eventuella offer. Prioriteringen i paketet är att garantera sjöfartens säkerhet och kvalitet samtidigt som miljön respekteras, samt att förbättra den europeiska sjöfartssektorns konkurrenskraft.

Rådet, parlamentet och kommissionen stöder alla målet att främja sjösäkerheten. Vid Europeiska rådet i Köpenhamn 2002 välkomnade rådet ansträngningar för att förbättra sjösäkerheten och påminde om Europeiska unionens beslut att "vidta alla nödvändiga åtgärder för att undvika en upprepning av katastrofer som liknar" olyckan med "Erika". Rådet kan inte heller ha några betänkligheter när det gäller att acceptera många av de krav som parlamentet uttryckt i sin resolution av den 27 april 2004. Det råder dock fortfarande vissa meningsskiljaktigheter om det tredje sjöfartspaketet, och dessa kommer att kräva ytterligare samråd mellan parterna.

Sedan kommissionen lade fram paketet, efter flera ordförandeskaps arbete – senast det slovenska – har rådet antagit sex gemensamma ståndpunkter om följande förslag: utredning av olyckor, klassificeringssällskap, hamnstatskontroll, trafikövervakning och Atenkonventionen, allt med hänsyn till Europaparlamentets åsikter, som de som antogs i april förra året.

Det franska ordförandeskapet har sedan inledningen av dess mandatperiod gjort stora ansträngningar för att nå en överenskommelse i parlamentet vid andra behandlingen om dessa sex texter, för vilka rådet tillkännagav de gemensamma ståndpunkterna i juni 2008. Vid informella kontakter mellan föredragandena och ordföranden för Ständiga representanternas kommitté under sommarmånaderna gjordes verkliga framsteg med varje fråga i syfte att nå en snabb överenskommelse om dessa texter. I en skrivelse nyligen beskrev ni, herr Costa, detta som "ett betydande framsteg".

Ordförandeskapet har vidare som ni vet, i enlighet med de åtaganden jag gjorde i april förra året, energiskt och entusiastiskt återupptagit diskussionerna i rådet om de senaste två texterna om civilrättsligt ansvar och flaggstatens skyldigheter. Detta återupptagande var nödvändigt för sjösäkerheten och kom som en reaktion på ständiga krav från kommissionen. Ni vet att denna fråga sattes på dagordningen av ordförandeskapet vid det informella sammanträdet i La Rochelle, dit jag hade bjudit in Europaparlamentets företrädare Paolo Costa och Gilles Savary som hade vänligheten att närvara. Ni vet att vi i nuläget fortsätter med de tekniska aspekterna av arbetet så att rådet (transporter) kan titta på det vid nästa sammanträde, som planerats till den 9 oktober.

Låt mig tala klarspråk: med tanke på den drivkraft som detta har gett upphov till hade jag hoppats att vi skulle kunna undvika en förlikning. Men nu är vi här. Nu måste vi se till att vi inte förlorar drivkraften, och vi får i synnerhet inte ge intryck av att alla dessa framsteg och ansträngningar har varit förgäves, för det skulle sända en dålig signal till allmänheten. Av denna anledning fortsätter ordförandeskapet mycket gärna att upprätthålla en informell kontakt med varje enskild föredragande om de första sex texterna, parallellt med arbetet i rådet med de två sista texterna, för att nå en överenskommelse om innehållet.

Jag ville särskilt låta er ta del av denna analys, och jag kommer att berätta för rådet om den vid dess sammanträde den 9 oktober, när vi kommer att titta på de två sista texterna. Rådet kommer att besluta om sin ståndpunkt i fråga om förlikning om de första sex texterna.

Jag hoppas verkligen att parlamentet, rådet och kommissionen kan finna en väg framåt för ett nära samarbete om dessa ärenden. Enligt min uppfattning är vi mycket nära en slutlig överenskommelse, något som vi alla ser fram emot.

Antonio Tajani, ledamot av kommissionen. – (IT) Tack, herr talman och mina damer och herrar, och ett särskilt tack till min kollega. Det gläder mig att efter så många år som ledamot av Europaparlamentet vara i denna kammare. Herr talman, herr Bussereau, mina damer och herrar! Hur kan jag låta bli att dela den oro och de mål som har framkommit ända från inledningen av debatten om detta sjöfartspaket?

Vårt mål och parlamentets mål, den institution som företräder Europas folk, är att ge garantier eller försöka ge garantier till Europas medborgare för att tragiska händelser som dem som vi olyckligtvis har fått bevittna några kilometer från Europas kust inte upprepas. Det har skett olyckor mer nyligen, som den i Tarragonas hamn, även om den inte var lika allvarlig, som bekräftar att våra åtaganden är riktiga, som bekräftar att vi

måste ge medborgarna ett svar. Det är naturligtvis omöjligt att förhindra att olyckor sker, men vi måste verkligen göra allt vi kan för att förhindra dem, med hjälp av lagstiftning och med hjälp av politiskt agerande.

Hur ska vi gå tillväga för att göra detta? För det första kan vi göra det svårare för samvetslösa operatörer, med noggrannare och mer systematiska kontroller i alla EU:s hamnar, och också med effektivare bestämmelser i fråga om att ta emot ett fartyg som befinner sig i nöd i en tillflyktsort, och slutligen genom en noggrannare kontroll av de organisationer som har behörighet att inspektera fartyg och utfärda säkerhetscertifikat på medlemsstaternas vägnar.

Vi måste kort sagt förbättra det sätt på vilket vi hanterar följderna av olyckor, utverka en rimlig ersättning till passagerare eller deras familjer eller till sjöfartsnäringsen och dra mer ingående lärdomar av de utredningar som ägt rum efter olyckor. Detta är en av de viktiga frågorna – att förstå vad som skett för att förhindra att det sker igen. Det är dessa olika aspekter som ni kommer att behöva ta itu med när rådet väl har fattat beslut om fem av de sju förslagen i det tredje sjösäkerhetspaketet.

Rådet (transport) kunde i april, som vi vet, inte överväga förslagen som rör flaggstaternas skyldigheter eller fartygsägarnas civilrättsliga ansvar. Vi borde inte underskatta de svårigheter som medlemsstaterna ger uttryck för, som också framgick under det informella rådsmötet i La Rochelle – oro över en överföring av befogenheter till Europeiska unionen för ämnen som täcks av internationella konventioner och rädslan för en ökning av den administrativa börda som kontroller utgör.

Vi, och med "vi" menar jag kommissionen och ordföranden samt det franska ordförandeskapet, som jag tackar för det arbete som man utfört i samordning med kommissionen, försökte under rådsmötet i La Rochelle – där Paolo Costa var närvarande – att försöka få hela paketet antaget snabbt, utan att överge två lagstiftningstexter som vi alla anser vara mycket viktiga, som Dominique Bussereau betonade.

Jag vill verkligen tacka det franska ordförandeskapet varmt för de åtgärder som det har vidtagit, dess försök att medla och dess önskan att involvera parlamentet i vad som är ett mycket känsligt men också mycket svårt lagstiftningsbeslut. Jag kan verkligen inte säga att jag är nöjd med situationen som den är i dag. Det finns två frågor som riskerar att läggas åt sidan, och de är av särskilt stor betydelse.

Kommissionen vill att hela paketet ska antas, och vi kommer att arbeta och fortsätta att försöka nå en överenskommelse. Europa kan inte tillåta sig att misslyckas i fråga om att ge sina medborgare konkreta svar. Vi måste ha ett mål som är enkelt men bindande: att alla fartyg som seglar under medlemsstaternas flagg ska vara helt anpassade. Vi måste anstränga oss för att dessutom garantera att offren vid sjöolyckor får en tillräcklig, enhetlig ersättning i hela Europeiska unionen.

I La Rochelle försökte vi fastställa en väg som leder till en överenskommelse mellan parlamentet och rådet. Vi samarbetar med det franska ordförandeskapet med att försöka lägga fram texter som ska få ett positivt utslag i rådet och samtidigt ett positivt utslag i parlamentet. I går träffade jag Förbundsrepubliken Tysklands transportminister och uppmanade Tyskland att också göra sitt. Det jag försöker göra med alla medlemsstater vid de sammanträden som jag har är att försöka åstadkomma ett steg framåt genom att stödja den försäkringsförmedling som det franska ordförandeskapet eftersträvar tillsammans med Europeiska kommissionen.

Jag förstår absolut att parlamentet samtidigt vill införa ändringsförslag i texterna vid andra behandlingen som är utformade för att införliva innehållet i de två förslag som ännu inte har antagits. Jag stöder dessa ändringsförslag. Vad gäller de ärenden som granskas officiellt vet jag att det har gjorts betydande framsteg i fråga om att i högre grad sammanföra parlamentets och rådets ståndpunkter, och även om det inte har varit möjligt att omsätta dessa framsteg i kompromissändringsförslag så är jag övertygad om att resten av processen kommer att underlättas betydligt av dessa framsteg. Jag kommer naturligtvis att ha möjlighet att tala om dessa frågor och de planerade ändringsförslagen efter att ha hört era synpunkter.

Jag anser dock att det fortfarande är möjligt att nå en överenskommelse. Det vore fel att säga att förhandlingar är lätta, för de kommer att vara komplicerade, men jag tror att det fortfarande finns utrymme för att uppnå ett mål kanske till och med före förlikningen. Vi kan verkligen inte ge upp förrän vi har gjort allt för att uppnå målet att anta alla de texter som utgör sjösäkerhetspaketet.

Företrädare för rådet, mina damer och herrar! Ni kan förlita er på ett aktivt engagemang från Europeiska kommissionens sida, från alla de förvaltare och tjänstemän i kansliet och generaldirektoratet som jag har äran att leda och från min personal, för att försöka nå målet att få till stånd ett specifikt svar för alla medborgare i Europeiska unionen.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Det gläder mig att notera den gemensamma grund – det rör sig faktiskt om en ganska stor del – som har framkommit hittills i debatten. Företrädaren för det franska ordförandeskapet, vår vän, har sagt att han är av den uppfattningen att vi fortfarande kan nå en överenskommelse före slutet av året. Ja, låt oss nå denna överenskommelse! Jag vill också tacka vice ordförandena för kommissionens stöd under diskussionerna mellan föredragandena och det franska ordförandeskapet för rådet.

Vi vill tillkännage att ni och era kolleger redan har gjort stora framsteg i de enskilda diskussionerna om de sex ärendena. Vi är huvudsakligen på rätt väg, men – och jag säger också detta för att stödja era motvilliga kolleger i rådet – det är endera ett paket eller inget paket som gäller. Därför hoppas jag att ni kommer att göra framsteg med de två ärenden som fortfarande är olösta vid nästa möte för rådet (transport, telekommunikation och energi) den 9 november. Dessa ärenden är inte oviktiga. Jag vill inte gå in för mycket på detaljer om fartygsägarnas civilrättsliga ansvar, men jag anser att det är särskilt viktigt i fråga om flaggstaterna.

Det är dock uppenbart att medlemsstaterna, trots alla sina försäkringar om att alltid ha sjösäkerhet och säkerhet för sjöfolk, passagerare och kustvatten i åtanke, drar sig för att ratificera och genomföra mycket specifika skyldigheter, och till och med Internationella sjöfartsorganisationens (IMO) resolutioner om skydd av den marina miljön. Om vi vill att dessa skyldigheter för flaggstaterna ska etableras, om vi – parlamentet och kommissionen – vill kunna sätta press på medlemsstaterna – i domstolen, om så krävs – att uppfylla sina skyldigheter inom ramen för IMO-konventionen om skydd av den marina miljön och skydd av kustbefolkningar, så ryggar medlemsstaterna. Även om det finns bra människor som uppfyller sina skyldigheter som flaggstat så finns det sådana som är mycket tveksamma till att efterleva inspektionen av parlamentet och kommissionen för att se till att de uppfyller sina skyldigheter som flaggstat. Detta är oacceptabelt.

Vi har upplevt katastroferna med "Prestige" och "Erika", och mina kolleger har också pekat på katastrofer som skett mer nyligen. Vi är skyldiga människor och den naturliga miljön att se till att framför allt flaggstater uppfyller sina skyldigheter.

Det är bisarrt. I Dominique Vlastos förnuftiga betänkande talas det om hamnstatskontroll som, i teorin, är vårt sätt att kontrollera säkerheten hos tredjeländers fartyg som ankrar vid våra kuster. Därför inspekterar vi fartyg från tredjeländer, men medlemsstaterna är rädda för att drabbas av åliggandet att kontrolleras för att det ska garanteras att de som flaggstater uppfyller sina skyldigheter i fråga om fartygens säkerhet. Detta är oacceptabelt.

I detta avseende vill jag effektivt uppmuntra ordföranden för rådet att vinna över majoriteten den 9 oktober. Jag säger "majoriteten", herr rådsordförande, för det skulle kunna vara så, om jag inte har helt fel, att majoritetsbeslut är möjliga i transportärendet. Ni måste kanske bryta igenom kårandan i rådet – om en enskild person är motvillig kommer inte de andra att pressa honom eller henne – för detta gäller den naturliga miljöns och människors säkerhet, och vi kommer att vara tvungna att nå ett majoritetsbeslut om detta krävs.

Jag ber er att fortsätta ert arbete. Vi är stolta över er – ni har kämpat väl i rådet hittills. Var snäll och vidarebefordra följande meddelande till rådet: vi står bakom er, och vi är redo och villiga att uppnå goda resultat tillsammans med det franska ordförandeskapet. Men vissa behöver ge vika – däribland den tyska regeringen. Låt oss kämpa tillsammans med detta!

10. Välkomsthälsning

Talmannen. – Innan vi fortsätter med nästa talare skulle jag vilja informera ledamöterna om att Bronisław Komorowski, talman för det polska parlamentet, sitter på åhörarläktaren, åtföljd av en delegation.

(Applåder)

Bronisław Komorowski har svarat på en inbjudan från vår talman, Hans-Gert Pöttering, och för en stund sedan invigde de tillsammans den fotoutställning som ska påminna om den frihetssträvan som vår kära, mycket beundrade vän och kollega, Bronisław Geremek, som inte längre är med oss, hade. Herr Komorowski! Vi välkomnar er varmt till ert hem, Europaparlamentet.

11. Övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen - Utredning av olyckor i sjötransportsektorn - Transportörens skadeståndsansvar i samband

med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss - Hamnstatskontroll (omarbetning)
- Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning)
- Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning)
(fortsättning på debatten)

Gilles Savary, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Eftersom jag blev skuggföredragande i och med att rådet strök mitt betänkande har jag bara två minuters talartid. Jag kommer därför att gå rak på sak och först säga att jag inte vänder mig till det franska ordförandeskapet, som stöder oss, eller till kommissionsledamoten, som stöder oss, utan till rådet. Jag vänder mig också till mina kolleger för att tacka dem för deras solidaritet, och för att säga att "Erika" och "Prestige" var mycket sorgliga upplevelser. Medlemsstaterna har anklagat EU för att inte göra tillräckligt i deras fall.

Nu, tack vare kommissionsledamot Jacques Barrot, försöker vi att inrätta ett hedervärt europeiskt område för sjötransporter. En av de åtgärder som vi föreslår är transportörens skadeståndsansvar. Vad innebär detta? Det innebär att vi åtminstone ser till att alla fartyg är försäkrade i solventa försäkringsbolag för den skada som de orsakar, om inte annat inom ramen för Internationella sjöfartsorganisationens riktlinjer. I La Rochelle glädde det mig att se att medlemsstater som inte hade anslutit sig till Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) plötsligt blev glödande anhängare av organisationen.

Mitt råd till dem är att ratificera IMO:s riktlinjer, och börja med den om kemikalier. Det skulle kunna inträffa en kemisk olycka, en kemisk katastrof, i dag eller i morgon bitti. Vi skulle förflyttas tillbaka till tiden för "Exxon Valdez". Praktiskt taget ingen medlemsstat har gjort något rättsligt åtagande gentemot IMO när det gäller kemiska olyckor. Det var den första punkten.

Den andra är att skapa en garanti och ett försäkringscertifikat för det europeiska området för sjötransporter. Vi måste tro på EU. När unionen utvecklas tar den hela världen med sig. Detta har vi särskilt upplevt i samband med den svarta listan över flygbolag. Jag deltog nyligen i en konferens där man granskade om olyckan med "Erika" fortfarande kunde inträffa. Det kan den i allra högsta grad, och så skedde i Svarta havet den 11 november 2007, då fem fartyg sjönk i Kertjsundet med värdelösa försäkringsbrev.

Jag anser bestämt att vi måste reda ut detta, och det är därför, herr rådsordförande, som jag menar att parlamentets motstånd inte ska handla om stolthet. Det handlar om folkhälsa och allmänintresse. Här i kammaren kommer vi aldrig att ta på oss skulden här för medlemsstaternas försumlighet, om de misslyckas att dra sitt strå till stacken. Jag räknar med er.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag delar de andra föredragandenas förhoppning att vi kommer att anta denna viktiga lagstiftning inom kort. Jag anser att det är märkligt att det ska ta så lång tid för rådet att anta en gemensam standpunkt om de sju direktiv som är avsedda att förebygga förorenande fartygsolyckor och även att stärka beredskapen för de tillfällen då saker går fel.

Det är beklagligt att vi under så här lång tid har misslyckats med de två direktiven om flaggstaternas åtagande och räddningsmanskapets ansvarsskyldighet. Enligt min mening måste även detta innefattas i det övergripande paketet. Flera andra talare har sagt, och jag instämmer, att det franska ordförandeskapet gör helhjärtade ansträngningar för att hitta en lösning, och jag skulle för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa vilja tacka ordförandeskapet för detta. Vi får hoppas att dessa ansträngningar kommer att belönas med framgång.

Vi instämmer alla i att sjöfart är en världsomfattande industri, och därför måste den lagstiftning som vi antar vara förenlig med de internationella sjöfartsavtalen under IMO:s beskydd och inom ramen för samförståndsavtalet från Paris om hamnstatskontroll. Parlamentet har permanent gett sitt stöd till detta. Syftet med det tredje sjösäkerhetspaketet är att flytande likkistor ska bli historia i europeiska vatten. Det måste finnas en bättre trafikövervakning, bättre kvalitetskontroll av fartyg och bättre utbyte av erfarenheter om vad en olycksrisk är.

Frågan om nödhamnar har varit ett tvistefråga mellan parlamentet och rådet. Jag bor faktiskt själv vid en hamn som är utformad som en nödhamn, och jag måste ge mitt klara stöd till parlamentets krav att nödhamnar måste skyddas från en olustig tilläggsräkning i händelse av att ett fartyg som läcker olja bogseras i hamn. Det är viktigt att se till att det inte är små lokala samhällen som lämnas med den finansiella bördan som en efterföljande saneringsoperation innebär.

Jag skulle särskilt vilja ta upp två direktiv som jag har varit föredragande för i min grupp, nämligen direktivet om hamnstatskontroll och direktivet om utredning av olyckor. När det gäller direktivet om hamnstatskontroll växer ett samförstånd fram om den princip som kommissionen föreslagit, nämligen att alla fartyg måste inspekteras, och att fartyg med högre riskprofil måste inspekteras särskilt ingående. Hamnstatskontrollen måste uppfylla en lämplig standard för att göra kontrollerna mer enhetliga i EU:s alla hamnar. Det finns emellertid fortfarande en del svårigheter. Rådet har inte godkänt inspektionen av fartyg som ligger för ankar, och inte heller har rådet en lika fast hållning som parlamentet när det gäller att vägra tillträde för fartyg av den allra mest undermåliga typen. ALDE-gruppen stöder till fullo föredraganden Dominique Vlastos ståndpunkt, och stöder alltså återinförandet av ett antal av förslagen från första behandlingen.

Det finns också några punkter där parlamentet och rådet fortfarande är oense när det gäller direktivet om utredning av olyckor. Utredning av olyckor och meddelandet om deras resultat bör säkerställa att olyckorna inte upprepas. Vi måste dra lärdom av de olyckor som faktiskt inträffar, och så många människor som möjligt måste lära av varandras erfarenheter. På samma sätt som inom flygfarten måste man se till att alla berörda parter redovisar olyckans förlopp så öppet och ärligt som möjligt. Ett vittnesuttalande till den utredande undersökningen får inte användas i direkt samband med anklagelser som lagts fram, eftersom den anklagade i dessa fall måste garanteras tillbörliga rättigheter under utfrågningen. Det är en svår balansgång, och det finns några idéer i parlamentets första förslag som rådet inte har godtagit, som vi därför återinför. Det huvudsakliga tvistefråget är dock frågan om vilka typer av olyckor som bör omfattas. Rådet önskar inbegripa de allvarligaste olyckorna, men det kan mycket väl vara lika värdefullt att dra lärdom av mindre olyckor, till och med av tillbud. Dessutom vill rådet i själva verket ge likvärdig status till parallella utredningar som utförs av flera länder, medan vi vill ha en viss klarhet när det gäller vilken utredning som ska anses vara den officiella. Man måste till vilket pris som helst undvika att en utredning av en olycka politiseras och att myndigheterna försöker att fransäga sig ansvar och påverka utredningarnas resultat.

ALDE-gruppen stöder därför helhjärtat Jaromír Kohlíček's förslag att återinföra förslaget från första behandlingen.

Roberts Zīle, för UEN-gruppen. – (LV) Herr talman, herr kommissionsledamot! Först av allt skulle jag vilja uttrycka min uppskattning av alla föredragande till detta paket, för att de upprätthåller ett konsekvent tillvägagångssätt när det gäller denna oerhört viktiga sjöfartslagstiftning. Samtidigt skulle jag vilja uttrycka min grupps farhågor för två punkter i Dominique Vlastos betänkande om hamnstatskontroll. För det första tycker vi att det verkar som om skäl 13, om små stater med små flottor, uttrycktes mycket bättre i den gemensamma ståndpunkten än i den nuvarande version som parlaments utskott utarbetat. I den ursprungliga versionen sades det att medlemsstaterna borde sträva efter att se över metoden för att utarbeta de vita, gråa och svarta listorna över flaggstater inom ramen för samförståndsavtalet från Paris, för att säkerställa dess öppenhet, särskilt när det gäller stater med små flottor.

För att vara exakt, om man intar en helt matematisk inställning, så är det svårt för en stat med en mindre flotta eller bara några få fartyg som omfattas av den gråa området på alla dessa listor att avlägsnas från detta område. Vad har fartygen för anledning att bli en del av den gråa listan om de i detta fall inte kan förbättra det matematiska förhållandet? Jag anser att rådet uttryckte en mycket mer balanserad strategi för EU:s medlemsstater med små flottor i sin gemensamma ståndpunkt. Detsamma gäller för den svävande vägran att bevilja tillträde, där det skulle ha varit en skillnad mellan staterna på den gråa och staterna på den svarta listan. Den andra punkten är att jag anser att rådet i sin gemensamma ståndpunkt också intog en mer balanserad åsikt när det gäller möjligheten till undantag, när inspektioner inte behöver utföras, särskilt om dessa äger rum nattetid, under en kort period och mycket långt ut till havs. I ett sådant fall är det inte möjligt att utföra högkvalitativa inspektioner i stater där vintern är sträng och haven kalla. Jag uppmanar er därför nu att stödja den ståndpunkt som antogs i rådets gemensamma ståndpunkt om denna fråga.

Michael Cramer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! De katastrofer som är förbundna med namnen "Estonia", "Erika" och "Prestige" har chockerat Europa. EU måste därför förbättra sjöfartssäkerheten på ett snabbt, effektivt och trovärdigt sätt.

Många sjöfolk och passagerare har förlorat sina liv i det förflutna på grund av bristfälliga säkerhetsbestämmelser och åtgärder. Dessutom har olyckor av detta slag orsakat förfärliga miljökatastrofer längs kusterna i Atlanten, Medelhavet och Svarta havet. De ekologiska skadorna har varit enorma, och skattebetalarna, inte förorenarna, har tvingats betala kostnaden. Europeiska unionens avsikt att anta den nödvändiga europatäckande och gränsöverskridande bindande lagstiftningen får inte försenas av nationella intressen.

Särskilt rådet borde tänka på detta under de förhandlingar som förblivit oavgjorda, eftersom särskilt dess vägran att ge oberoende myndigheter anvisningar om att utreda dessa olyckor, med all den sakkunskap som dessa besitter om fartygsolyckor, är helt obegriplig. Det som är regel för flygplanskatastrofer bör inte vara omöjligt för fartygsolyckor.

Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen välkomnar kommissionens sju lagstiftningsförslag, och vi stöder därför föredragandenas rekommendationer om de fem gemensamma ståndpunkterna, inbegripet delade och särskilda omröstningar om rekommendationerna i Costabetänkandet om transport på inre vattenvägar. Detta gäller också Sterckxbetänkandet om nödhamnar.

De särskilda åtgärderna såsom nödhamnar, öppenhet och ansvarsfrihet är mycket viktiga för oss. Det är avgörande för sjöfartssäkerheten att vi behåller sjöfartspaketet i sin helhet. Vi uppmanar rådet (transport, telekommunikation och energi) att snabbt anta en gemensam ståndpunkt inom de närmaste veckorna om de två förutsättningslösa ämnena transportörens skadeståndsansvar och hamnstaternas åtaganden, så att paketet äntligen kan antas i sin helhet.

Det är rent vansinne att just de medlemsstater som vill blockera Europaavtal med hänvisning till IMO-bestämmelser ännu inte har införlivat dessa i nationell lagstiftning. Det måste fattas ett beslut inom EU innan nästa fartygskatastrof skakar Europa.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Fru talman! Inom sjöfarten kan fri företagsamhet leda till farliga missförhållanden. Företagare som vill behålla sina kostnader på en så låg nivå som möjligt kan frestas att bedriva verksamhet med fartyg som är gamla och farliga. Dessa utför en fara för besättningen och andra, och är ett potentiellt allvarligt miljöhot. Dåliga arbetsförhållanden, som möjliggörs genom att man väljer att registrera under en annan flagg än redarens eget lands och verkliga operativa bas, leder också till missbruk. Driftkostnaderna kan också minskas genom att man kastar avfall som alstras av fartyget och lastrester i havet längs vägen.

För att ta itu med dessa missförhållanden måste det bli möjligt att slutgiltigt förbjuda illvilliga företagares fartyg från europeiska hamnar, och också från att ankra utanför hamnar. Ett tillräckligt antal inspektioner måste utföras för att fastställa vad som är fel. Det måste råda strikt förenlighet med hamnstatens åtgärder som finns i Internationella arbetsorganisationens konvention, principen "förorenaren betalar" måste upprätthållas och alla bestämmelser måste också gälla nattetid.

Rådets alla försök att använda mildare hot mot dessa företagare än vad parlamentet ville vid första behandlingen skulle få oacceptabla konsekvenser. Rådet har forkastat en stor del av parlamentets 23 ändringsförslag när det gäller utredningen av fartygsolyckor, något som skulle kunna äventyra utredningarnas oberoende. Rådet har också bromsat i fallet med skydd av passagerare ombord på fartyg, då det vägrade att följa Atenkonventionen 2003.

Den gemensamma ståndpunkten från juni 2008 begränsar skadeståndsansvaret och informationsskyldigheten. Rådet stöder inte kommissionens och rådets förslag på området sjöhaverier, som syftar till att se till att fartyg i nöd alltid ska tas emot i en nödhamn i tid och att besättningar skyddas från bestraffning för försumlighet som de inte ansvarar för. Alla farliga situationer och missförhållanden inom sjöfarten måste elimineras så snabbt som möjligt. Av denna anledning är det viktigt att parlamentet även i andra behandlingen håller sig till den linje som det tidigare intagit gentemot rådet.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! I dag diskuterar vi Erika III-paketet för andra gången i kammaren. Även om det är synd att vi saknar två förslag är jag nöjd med paketets innehåll i dess nuvarande form, och jag vill tacka föredragandena för deras arbete.

Men det finns en del av paketet som jag inte är nöjd med. Två avsnitt har nästlat sig in i Costabetänkandet om skadeståndsansvar vid passagerarbefordran som ska se till att samma ansvarsnivå införs för passagerarfartyg på inre vattenvägar som för passagerarfartyg på öppet hav. Detta är fullständigt oönskat.

För det första finns det inget behov. Det finns knappt några kända fall med olyckor som innefattar transport av passagerare på inre vattenvägar. Dessutom skulle dessa två avsnitt ljuda olycksbådande för ett stort antal passagerarfartyg på inre vattenvägar, eftersom de inte skulle ha råd att betala de tillhörande orimliga försäkringspremierna, förutsatt att någon skulle försäkra dem med tanke på denna ansvarsnivå. När allt

kommer omkring talar vi om mindre företag som transporterar högst tio passagerare och vars omsättning inte är så stor. För mig står det så oerhört klart och logiskt att den ansvarsnivå som införs för stora fartyg som sjövägen fraktar tusentals passagerare inte får införas för dessa fartyg. Vi får inte göra oss själva till åtlöje genom att införa skyhöga, oerhört dyra ansvarsnivåer för passagerarfartyg på inre vattenvägar.

Dessutom är jag fortfarande mycket missnöjd med hur dessa avsnitt ännu en gång har nästlat sig in i texten. Ordföranden för utskottet för transport och turism skulle aldrig ha förklarat de berörda ändringsförslagen tillåtliga, eftersom det redan rådde enighet mellan rådet och parlamentet i denna fråga vid första behandlingen. Av dessa anledningar har jag begärt omröstning med namnupprop om punkterna 9 och 20. Jag hoppas och väntar mig att många av mina kolleger kommer att stödja mig när det gäller att förkasta dessa punkter.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Låt mig nämna Sterckxbetänkandet om övervakning av sjötrafik och gratulera både Dirk Sterckx själv och rådets ordförandeskap till de goda framsteg som gjorts i samråd. Vid denna andra behandling är den viktigaste punkten för mig den bestämmelse som säger att fartyg i nöd ska accepteras vid utsedda nödhamnar.

Många olyckor som orsakat miljökatastrofer skulle ha kunnat sluta helt annorlunda om lämpligt skydd hade erbjudits vid rätt tillfälle.

För att nå överenskommelser med rådet fanns det å ena sidan behov av en oberoende kommitté som skulle fatta beslut om skyddade platser. Å andra sidan var det nödvändigt att komma överens om ett tillfredsställande ersättningssystem för nödhamnar i händelse av eventuella konsekvenser. Ett balanserat avtal är en självklar förutsättning i detta sammanhang. Det har också skett en gynnsam utveckling när det gäller systemet för automatiskt identifieringssystem (AIS) inom räckvidden för SafeSeaNet.

Låt mig avslutningsvis upprepa att sjöfarten i vissa medlemsstater i hög grad bidrar till BNP. Som industri har den ett världsomfattande inflytande. Av denna anledning måste insatser av EU som ska göra haven till en säker plats för människor och ekologiska system gälla alla, inte bara EU:s fartyg. Det borde inte förekomma orättvis konkurrens på bekostnad av europeisk sjöfart.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I egenskap av skuggföredragande för betänkandet av Paolo Costa och föredragande för "flaggstatsbytänkandet" vill jag säga några ord om ansvaret vid passagerarbefordran och om paketet som helhet.

När det gäller Costabetänkandet har jag inriktat mig på att förstärka passagerarnas rättigheter i händelse av olyckor eller tillbud, att säkerställa en adekvat ekonomisk ersättning och snabbt stöd för att mildra konsekvenserna av olyckor till havs och på inre vattenvägar, där resor till sjöss ofta slutar, samt på att förbättra informationen till passagerarna. Därför samtyckte jag till att behålla dessa förslag vid andra behandlingen.

När det gäller paketet anser jag att alla betänkandena står på egna ben och helt klart tillför mervärde. Trots det tycker jag att paketet som helhet, inklusive det område som jag var föredragande för – om flaggstaternas skyldigheter – tillför extra mervärde för säkerheten till havs, och därför ber jag rådet och kommissionen, och er alla, att hjälpa till att få paketet antaget. Vidare måste jag verkligen tacka det franska ordförandeskapet för dess bemödanden att gå vidare på det här området och ta vid där det slovenska ordförandeskapet slutade.

Jag tror att vi bara kan främja säkerhet till havs genom ett integrerat paket. I det avseendet vill jag ta tillfället i akt att gratulera alla föredragandena. Om vi inte betraktar paketet som en helhet kommer vi att gå härifrån med en haltande lösning, för det enda sättet att förhindra att vi får en ny "Erika" eller "Prestige" inom den närmaste framtiden är att ta paketet som helhet, och det är det enda sättet att effektivt trygga säkerheten till havs.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Jag företräder Skottland, en nation med lång sjöfartshistoria och enorm framtidspotential.

Skottland är mycket väl placerat geografiskt för att utvecklas till en knutpunkt för sjötransporter mellan Europa och övriga världen, och vi har stora möjligheter att skapa fler korta rutter, både för passagerare och gods. Därför är förbättrad säkerhet av stor vikt för oss. Vi har haft vår andel av allvarliga olyckor till havs i skotska vatten.

Transporter av farligt material måste naturligtvis deklarerats tydligt och kontrolleras ordentligt. Besättningarna ska ha rätt att behandlas rättvist, och vederbörlig hänsyn ska tas till deras säkerhet. Vi måste lära oss av våra tidigare misstag och se till att oberoende undersökningar görs när olyckor inträffar.

Den skotska regeringen meddelande nyligen att en ny aktör kommer att återuppta färjetrafik mellan Rosyth och Zeebrugge. Jag hoppas att Europeiska unionen kan delta i utvecklingen av sådana färjelinjer mer aktivt så att vi kan flytta trafik från vägarna till havet.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Lagstiftningspaketet Erika III om säkerhet till havs buntas på ett kvävande sätt ihop med mer generella folkfientliga politiska åtgärder från EU:s sida, upprätthållandet av konkurrenskraften och ökning av de vinster som fartygsägarna och monopolgrupper i EU i allmänhet gör. Paketet kommer inte åt de allvarligt förvärrade problemen med människors säkerhet till havs och skydd av miljön.

Rådet har vägrat att acceptera ens de ytterst otillräckliga förslagen från kommissionen och Europaparlamentet, som inte på långa vägar fyller de verkliga behoven. För att följa fartygsägarnas order och kraven på okontrollerat kapitalistiskt profiterande går rådet emot också de mest grundläggande åtgärderna för att skydda miljön och människors liv till havs.

Rådet försöker underminera alla positiva åtgärder och eliminerar systematiskt de åtgärder som föreslås. Det tolererar inte någonting som kan ha minsta inverkan på företagens lönsamhet eller på minsta sätt begränsa fartygsägarnas oansvarighet. Därför har det tillbakavisat också de otillräckliga förslagen om flaggstaternas ansvar och inspektionsskyldigheter och fartygsägarnas civilrättsliga ansvar och ekonomiska garantier.

Ett allvarligt problem är lagstadgandet om civilrättsligt ansvar för fartygsägarna att kompensera offer för olyckor till havs i enlighet med 2002 års protokoll till IMO:s Atenkonvention, som regeringarna i EU:s medlemsstater vägrar ratificera.

Till och med i dag har vi bevittnat försök att kullkasta det relevanta förslaget från föredraganden Paolo Costa om behovet av att utöka detta ansvar för fartygsägare och skeppsfurnerare till alla kategorier av fartyg som utför inhemska och internationella transporter till havs och på inre vattenvägar.

Derek Roland Clark (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Vad är det här: en bro över mörka vatten? För Storbritanniens del var det lugna vatten tills den gemensamma fiskeripolitiken satte i gång och nästan förstörde vår fiskeindustri. Nu vill ni förstöra vår handel till havs.

Det verkar som om Sterckx- och Vlastobetänkandena bara syftar till att använda det automatiska identifieringssystemet, med Galileo, för att följa fartygens rörelser i EU:s vatten. Detta innebär att spionera på hur alla fartyg rör sig i brittiska vatten, i våra hamnar, för ankar utanför våra kuster, oavsett nationalitet.

Uppgifterna kommer att vidarebefordras till en europeisk datacentral, som liksom alla databaser har sina säkerhetsbrister. IMO fruktar att uppgifter om fartygstransporter med detaljer om lasterna om de kommer i fel händer kan äventyra fartygshandeln med Europa.

Insamling av uppgifter leder till kontrollsystem, och våra handelspartners fartyg (särskilt i vårt samvälde) kan beordras bort i ett handelskrig med EU. För en nation som är beroende av handel till havs för sin försörjning innebär detta verkligen att självständigheten upphör. EU ska alltså avgöra om britterna ska äta eller svälta.

Storbritannien har ett mycket stort intresse av de här betänkandena, eftersom vi bedriver handel i hela världen – det har vi gjort i århundraden – och varenda brittisk parlamentsledamot – utom en – företräder en kustregion. Under tiden som EU reser sina skyddande handelshinder har alla dess medlemsstater rösträtt, oavsett om de har kust eller inte.

Jag kommer att uppmana min regering att tillbakavisa detta ruttna förslag, för den brittiska och globala handeln till havs hotas av byråkrater som man inte skulle låna ut en roddbåt till.

Än värre är att EU enligt Dominique Vlasto kommer att kunna vägra fartyg tillträde till våra vatten. Så EU ska avgöra om utländska krigsfartyg får komma på besök – våra vänners och allierades kanske? Ett kärnenergidrivet fartyg kan avvisas för att vara politiskt korrekt, och det skulle då drabba kungliga flottans atomubåtar. De bidrog faktiskt till att hålla Sovjetunionen stängd och tryggade den frihet ni nu åtnjuter.

Nå, om EU fortsätter att befatta sig med krutdurkar som Georgien och Ukraina kanske den sortens skydd kommer att behövas igen. Vad har då den politiska korrektheten för pris?

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Ni borde verkligen granska förslaget ordentligt och inte bara babbla på om andra saker, herr Clark. Det ni säger är helt fel. Ni har faktiskt inte förstått att det här

handlar om säkerhet till havs. Jag ska inte ägna mer av mina dyrbara två minuter åt detta, utan övergå till det verkliga innehållet i det här paketet.

Det här sjösäkerhetspaketet har haft en turbulent resa. Vi i Europaparlamentet spjärnar emot, eftersom vi vill ha hela paketet. Men uppenbarligen spjärnar rådet också emot. Jag är skuggföredragande för betänkandet om oberoende undersökningar av olyckor, och rådet har hittills inte varit särskilt tillmötesgående. Om vi båda nu visar prov på lite flexibilitet och gör några eftergifter kommer vi dock att lyckas nå en överenskommelse i slutet av året.

En av de centrala punkterna när det gäller oberoende undersökningar av olyckor är enligt gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater att dessa undersökningar verkligen måste vara oberoende. Rådets ståndpunkt i den här frågan är inte tillfredsställande för närvarande. Det måste också finnas en person som har det slutliga ansvaret för en undersökning – eftersom medborgarna tycker att det är väldigt otydligt och brister i öppenhet om tre medlemsstater genomför varsin undersökning. Således måste någon ha det slutgiltiga ansvaret. För det tredje ska vi inte bara undersöka sällsynta olyckor som medierna rapporterar allt om, utan också enligt PPE-DE-gruppens mening andra allvarliga olyckor som behöver undersökas enligt grundreglerna i det här direktivet.

Slutligen instämmer jag i det som Johannes Blokland sa om förslaget i Costabetänkandet att också inre vattenvägar ska omfattas av ansvaret. PPE-DE-gruppen har varit emot och är fortfarande emot detta. Därför vill jag be rådet att hålla fast vid detta, och jag hoppas att det inte blir någon kvalificerad majoritet för ändringsförslagen 11 och 20 i morgon.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru talman! Vi har påmint om olika katastrofer – katastrofer som är kända i hela Europa. Jag kommer från Polen, ett land som nyligen högtidlighöll minnet av en annan händelse, när dussintals människor dog på färjan "Jan Heweliusz". Säkerheten har avgörande betydelse. Det är bra att vi betraktar säkerheten som en del av ett paket. Det är ett bra paket, numeriskt bra, med sju förordningar. Säkerheten för människor, fartyg, vatten och till och med säkerheten för den ekonomiska handeln bör och ska återspeglas i detta paket. I det avseendet anser jag att Dirk Sterckx' betänkande, som jag hade äran att hjälpa till med, är särskilt bra.

Ja, vi måste övervaka fartyg. Corien Wortmann-Kool har rätt i att vi måste utreda orsakerna till potentiella katastrofer och förhindra att katastrofer inträffar. Dessutom anser jag att vi bör referera till situationen för luftfarten när det gäller sjöfarten, med andra ord undersöka kollisionsrisker, eftersom det skulle ge oss en bättre förståelse av mekanismerna bakom och orsakerna till farliga situationer.

Jag förstår inte och kan långt ifrån instämma i det Roberts Zile sa om specialbehandling eller särskild behandling av små stater. En EU-medlemsstats storlek har inte något större samband med antalet fartyg som för dess flagg.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Låt oss vara allvarliga! Trots att det finns några positiva åtgärder kommer större delen av de betänkanden som läggs fram för oss aldrig ha mer terapeutiskt värde än ett plåster på ett skottsår, vad säkerheten till havs anbelangar.

Parlamentet och kommissionen låtsas bli arga på rådet, men detta skådespeleri är bara ännu ett dåligt försök att dölja var ansvaret ligger och främja privata intressen till men för allmänintresset. Det enda detta kommer att leda till är att de europeiska institutionerna får ännu mindre legitimitet i människors ögon om det inträffar en ny olycka, särskilt när man vet att Europeiska unionen är delaktig i WTO:s allmänna handelsavtal GATS, vars kommission för sjötransporter säger att dagens miljö- och säkerhetsbestämmelser för sjötransporter är överdrivna och bör mildras. De som bor i de samhällen som drabbades av "Erikas" förlisning och andra kommer nog att uppskatta EU:s cynism.

För att verkligen ta itu med frågorna om säkra sjötransporter måste man finna roten till det onda. Vi borde ge oss på de skatteparadis som tillåter transportverksamheten till havs att segmenteras till en djungel av skalbolag som gör det möjligt att kringgå bestämmelserna. Vi måste sätta stopp för bruket av bekvämlighetsflagg – också på EU:s territorium – som reducerar registreringsavgifterna och skär ned kostnaderna för besättningarna med i genomsnitt 60 procent. Framför allt måste vi ge de anställda nya rättigheter i fråga om säkerhet.

Det kommer ni dock aldrig att göra, för det skulle innebära att attackera själva grundvalen för den globaliserade kapitalismen.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru talman! En del av er undrar säkert, med rätta, vad en ledamot från en europeisk inlandsstat som Österrike gör i en debatt om djuphavstransporter. Det finns inget riktigt enkelt svar på den frågan, men jag kan kanske med några få ord berätta varför den här frågan är viktig för oss också.

För det första – och detta gäller faktiskt alla medlemsstater i Europeiska unionen, inte bara oss – är säkerhet och optimal organisation av sjöfarten i internationella vatten en viktig angelägenhet för alla inblandade. Katastrofala händelser, och inte bara de som är förknippade med det blommiga namnet "Erika", har gjort detta mycket klart för många av oss.

Men – och nu kommer vi till en mycket speciell punkt, som en del av mina kolleger redan har berört – att ta med transporter på inre vattenvägar i ansvarsreglerna är en europeisk vansinnesakt utan jämförelse. Det bör vi tillbakavisa, oavsett om vi kommer från sjöfararländer eller inlandsnationer. Det skulle medföra alltför höga kostnader och alltför mycket byråkrati, och därmed bli ett generellt problem för transporterna på inre vattenvägar i Europa, och det här är ett problem som vi inte bör förvärra. Tvärtom. Vi borde införa ansvarsregler för transporterna på inre vattenvägar också i form av ett sunt specialsystem, och inte på ett konstgjort sätt underkasta dem reglerna för sjöfart på internationellt vatten.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Mina damer och herrar! När vi antar detta tredje sjöfartspaket ger vi ett tydligt svar på många av de krav som det europeiska samhället ställde efter katastroferna med "Erika" och "Prestige", för fem respektive sju år sedan.

Dessa förslag, som förstärker varandra som många ledamöter har sagt, kommer att ge oss förutsättningar att ta ett beslutsamt kliv mot ökad kvalitet inom den europeiska sjöfarten, liksom öppenhet.

Förslaget till direktiv om tekniska utredningar av olyckor är en garanti för att vi aldrig mer får se ett sådant ogenomträngligt spektakel som dimman kring den tragiska "Prestige"-olyckan.

Texten ökar självständigheten för de organisationer som ansvarar för att undersöka olyckor och tillbud till havs och förstärker skyldigheten att offentliggöra resultaten för att förbättra förfaranden och utbyta goda rutiner.

Därför vill jag gratulera föredragandena. Deras utmärkta arbete har inneburit att det har gjorts klart att Europaparlamentets ståndpunkt i fråga om dessa förslag står fast. Det är förslag som inte har något annat syfte än att göra det europeiska havsområdet till ett av de säkraste i världen och bidra till att omorganisera de europeiska flottorna, samt att se till att aktörerna tar ett större ansvar för skador som åsamkas tredje part och i synnerhet nationella tillgångar.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Det tredje sjöfartspaketet är följden av kollisionerna med "Erika" och "Prestige", olyckorna i Svarta havet i december 2007 och olyckan i Taragonas hamn den här månaden. Dessa olyckshändelser orsakade oerhörda skador på kustområdena och särskilt den marina miljön.

Paketet handlar om övervakningen av trafiken till havs, utredningar av olyckor till havs, passagerartransportörers ansvar för olyckor till havs, hamnstatskontroll samt gemensamma standarder och bestämmelser för de organisationer som ägnar sig åt inspektion och kontroll av fartyg. Jag vill framhålla att den nya versionen av samförståndsavtalet från Paris trädde i kraft den 17 september 2008. Det är grundläggande att alla fartyg som går in i europeiska hamnar ska följa vissa säkerhetsnormer. Låt mig påminna om att en respektive sex medlemsstater finns med i de svarta och grå listor som publicerades på Parisavtalets webbplats den 18 juni 2008. Således måste en fjärdedel av medlemsstaterna förbättra säkerheten för fartyg som för deras flagg.

Ett fartyg som befinner sig i fara måste, oavsett sitt tekniska skick, ha tillgång till en specialutformad och -utrustad nödhamn. Europeiska hamnar bör erbjuda detta, och hamnmyndigheterna bör kunna få ersättning för kostnader i samband med torrdockning och reparationer av fartygen. Jag anser att befälhavarnas ansvar för passagerartransporter också bör gälla på inre vattenvägar. Jag vill gratulera mina kolleger som har arbetat med och förhandlat om detta sjöfartspaket. Jag tycker att det har stor betydelse för Europeiska unionens ekonomiska framtid.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Sanningen att säga vill jag gratulera oss alla till antagandet och framläggandet av det här tredje paketet. Först och främst vill jag gratulera kommissionen och kommissionsledamot Antonio Tajani, som på ett mycket tidigt stadium, som den romare han är, visade att han var beredd att ta hänsyn till alla aspekter som har med havet och hamnarna att göra. Jag vill också gratulera alla mina föredragandekolleger, för det här är ett väldigt komplicerat och stort område, och de har i alla lägen hållit fast vid parlamentets

ståndpunkter, till försvar för bättre och större säkerhet för alla medborgare i en så mångfacetterad, stormig miljö som havet.

Jag tycker också att det är rätt att vi reagerar efter de olika olyckorna och att de europeiska medborgarna får se att parlamentet och de europeiska institutionerna inte bara tar hand om dem efter en olycka, utan drar lärdom och kan gå vidare och göra framsteg med lagstiftningsaspekterna. I det här fallet anser jag att dessa har med säkerheten att göra: närmare bestämt säkerhet när det gäller miljöpåverkan, som vi kan säga var det som satte i gång det hela, men också för närvarande säkerhet när det gäller de olika inblandade aktörernas ansvar. Vi måste identifiera dem och klargöra vilka de är och hur vi ska agera gentemot dem, staka ut vägen för den framtida kampen mot sjöröveriet och – vilket är ännu viktigare – förbättra arbetsvillkoren och de sociala och yrkesmässiga förhållandena för dem som arbetar till sjöss. Jag tycker att det är just de här punkterna som vi måste arbeta vidare med, och vi ber kommissionen att fortsätta att behandla dem.

Nu återstår det bara att säga att vi har några invändningar i fråga om vilka garantier som behövs för att se till att nödhamnarna blir de hamnar som vi alla behöver.

Maria-Eleni Koppa (PSE). – (EL) Fru talman! De allvarliga fartygsolyckor som vi har bevittnat i europeiska hav får verkligen inte upprepas. I mitt land, Grekland, hade vi förlisningen på Santorini förra året, vars orsaker ännu inte har utretts. Förlusten av människoliv, den betydande skadan för turismen och den tidsinställda miljöbomb som den instängda oljan i tankarna utgör räcker som bevis för att vi inte har råd att vara vårdslösa.

Frågan om säkerhet till havs är mycket viktig. Unionen måste inte bara se till att europeisk sjöfart blir hållbar, utan också ständigt modernisera den så att den kan konkurrera internationellt. Samtidigt får vi inte nonchalera skyddet av naturtillgångarna.

Om vi inte agerar omedelbart kommer vi utan tvivel att förlora värdefull tid när det gäller att ge ett effektivt svar på konsekvenserna av fartygsolyckor. Efter en olycka är systematiska tekniska utredningar baserade på internationella regler ett effektivt sätt att skaffa sig en bättre bild av orsakerna. Därför är det av avgörande betydelse att de undersökande organen är oberoende, och jag beklagar att rådet inte inser detta.

En annan viktig fråga är samarbetet mellan myndigheter, särskilt när en olycka berör flera medlemsstater. Frågan om nödhamnar och fartygsinspektionssystemet är viktig för sjösäkerheten. Det måste utvidgas till att omfatta fartyg i transittrafik, vilka bör ge garantier för att de kan ingripa om en olycka eller ännu en katastrof inträffar.

Jag vill till slut gratulera föredragandena till deras starka ståndpunkt i förhållande till rådet, och jag hoppas att rådet efter omröstningen förstår vår inställning och bidrar positivt till att fullfölja lagstiftningsförfarandet.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot! Säkerhet i sjötransportsektorn är en viktig beståndsdel i transportpolitiken eftersom en stor del av godstransporterna sker med fartyg. Den ökade osäkerheten i termer av möjliga skadliga naturfenomen, terroristdåd, avsiktligt framkallade incidenter och olyckor ökar dramatiskt riskerna för fartygstrafiken. Antagandet av det här direktivet är synnerligen viktigt för hela Europeiska unionen. Genom att den kod som hittills har tillämpats på frivillig grund ersätts av detta direktiv ökar både engagemanget och ansvaret genom att behöriga organ utses och särskilda förfaranden införs som medlemsstaterna ska förbereda, fastställa och genomföra. Eftersom medlemsstaterna måste anpassa sin lagstiftning till det här direktivet krävs ett fullskaligt samarbete om genomförandet mellan stater och fartygsägare samt ett stort mått av kontroll och samordning.

Jag vill påpeka två saker: det behövs mer ingående täckning av interaktionen med tredjeländer och att en tydlig hamnpolitik utarbetas, för våra hav är öppna och detta är mycket viktigt. Det är självklart oerhört viktigt att utreda olyckor och deras orsaker och verkan. Det handlar om att klara ut ett antal olyckor och framför allt vidta förebyggande åtgärder. I mitt land har flera olyckor inträffat de senaste åren. Liv har gått till spillo, och egendom och miljö har skadats. Detta är oerhört viktigt, och jag gratulerar föredraganden om detta ämne.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Säkra sjötransporter, snabba reaktioner på olyckor och effektiva olycksutredningar är av avgörande betydelse för länderna i Baltikum. Östersjön är avskild och grund, och vattnet byts inte ut snabbare än på 30 år, vilket gör den mycket sårbar. Genom att sjötransporterna i Östersjön ständigt ökar är vi tack vare Litauens erfarenheter medvetna om att olyckor till sjöss följs av oenighet och kaos, vilket visar att det finns en reell brist på relevanta regler.

Därför gratulerar jag föredraganden till det mycket viktiga arbete han har gjort. Vi bör inte följa rådets linje att säkerhetsutredningar bara ska göras efter större olyckor. Det är inte bara stora olyckor som har en

katastrofal inverkan på länders ekonomier och miljö, liksom deras välfärd. Strävan att minimera antalet byråkratiska mekanismer får inte inverka på utredningarnas kvalitet. Dessutom är det mycket viktigt att samma metoder används i alla medlemsstater när olyckor utreds.

Dominique Bussereau, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag känner mig mycket uppmuntrad av era inlägg. Som nästan alla har sagt bör vi snart nå en överenskommelse om de första sex texterna.

Självfallet är jag lite besviken över att vi har inlett ett förlikningsförfarande, men känner mig uppmuntrad att fortsätta vår dialog och fullfölja den.

Jag har tagit till mig era budskap: ni är måna om staters ansvar, om behovet att kunna göra utredningar i ett stort antal fall, om ratificeringen av IMO-konventionerna i synnerhet, och ni har med kraft hävdad att paketet inte får brytas ned eller hackas sönder. Jag hör detta och kommer att vidarebefordra det till rådet vid vårt sammanträde den 9 oktober. Ni vet att diskussionerna kommer att bli komplicerade, men ni har också påpekat att det har tagit för lång tid att komma dit vi är i dag. Jag kan emellertid bekräfta att vår beslutsamhet är stark och intakt. Jag hoppas att vi tillsammans kan skapa ett heltäckande, sammanhängande system som innefattar ansvar för alla aktörer. Jag tror att detta är priset på sjösäkerhet i Europa. Därför måste vi gå vidare med de sista två förslagen. Som ni vet kommer vi att arbeta med det ända fram till vårt ordförandeskaps sista skälvande sekunder.

För att uttrycka det som en av kommissionsledamot Antonio Tajanis, ordförandens och Paolo Costas landsmän, Antonio Gramsci: i de här diskussionerna försöker vi balansera intelligensens pessimism med viljans optimism. Oavsett vilket tackar jag parlamentet i förväg för allt det kan göra för att underblåsa denna optimism.

Antonio Tajani, ledamot av kommissionen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag tackar Dominique Bussereau för det engagemang han fortsätter att visa. Jag vill kommentera innehållet i de olika betänkanden och ändringsförslag som har lagts fram.

När det gäller den första omröstningen, om Dirk Sterckx' betänkande om övervakning av sjötrafik, är jag mycket nöjd med parlamentets breda stöd för målsättningarna i kommissionens förslag. De viktigaste bestämmelserna i förslaget är de som har med skyddade platser att göra. Jag stöder helt parlamentets försök att bibehålla principen om oberoende beslutsfattande om mottagande av fartyg i nöd.

De ändringsförslag som har samma innehåll som det förslag till direktiv som Jaromír Kohlíček's betänkande handlar om, civilrättsligt ansvar och intyg om finansiell säkerhet för fartygsägare, kan jag stödja utan reservationer, förutom de två som handlar om att inrätta ett gemenskapsorgan som ska administrera intygen. Min stab är tveksam till det här förslagens administrativa och ekonomiska effekter, och vi måste granska det mer ingående. Å andra sidan är jag efter att ha läst Kohlíček's betänkande förvissad om att parlamentets stöd för förslaget om utredningar av olyckor inte viker.

Ibland är dock det bästa det godas fiende, och kommissionen har visat sig lyhörd för det argument som framkom under debatten i rådet, nämligen att det är bättre att inte mångfaldiga utredningarna i onödan om man vill säkerställa deras kvalitet: det viktiga är att en utredning förutom i fall av mycket allvarliga olyckor genomförs för att dra nyttiga lärdomar för framtiden genom en förståelse av orsakerna till olyckan. Detta mål, som för övrigt ligger i linje med IMO:s strävan, uppfylls genom den gemensamma ståndpunkten, och jag kan därför inte stödja sådana ändringsförslag som nummer 7, 13 och 14. Slutligen vill man med tre ändringsförslag – 18, 19 och 20 – lägga till en mekanism i direktivet som ska lösa tvister mellan medlemsstater om en utredning. Visserligen ska medlemsstaterna enligt kommissionens förslag och den gemensamma ståndpunkten undvika att bedriva parallella utredningar, men det är också så att de berörda medlemsstaterna inte förnekas rätten att bedriva egna utredningar. Hur som helst kan det inte vara kommissionens uppgift att agera medlare mellan medlemsstater som är övertygade om att de har starka intressen av att göra utredningar. Det viktiga i det fallet är att se till att de utredande organen är oberoende.

När det gäller ersättningen till passagerare i händelse av olyckor i Paolo Costas betänkande vet ni att kommissionen är besluten att stärka resenärernas rättigheter i alla transportsektorer i hela Europa. När kommissionen lade fram det här förslaget för tre månader sedan började vi med en iakttagelse: om en olycka inträffar ombord på ett fartyg till havs eller på en flod i Europa kommer inte offren att få ordentlig kompensation eftersom de tillämpliga reglerna skiljer sig för mycket mellan medlemsstaterna och faktiskt också oftast tycks vara omoderna. Faktum är att de inte innehåller några bestämmelser om obligatorisk

försäkring, ersättningstaken är otillräckliga och ansvarsreglerna säger att det är offren som ska bevisa att transportören har gjort fel, vilket dessutom är svårt att göra om ett fartyg förliser.

Med tanke på detta såg kommissionen bara en lösning: att sträva efter harmonisering. Det betyder att förverkliga Atenkonventionen. Förhandlingarna förs under överinseende av IMO, vilket det betyder att tillämpa den till fullo för att se till att alla offer får ersättning på de villkor som fastställs i konventionen och på basis av maximibeloppen i den. Rådet har visat att det har samma åsikt. Alla ändringsförslag som Europaparlamentet har lagt fram syftar till att förbättra det framtida regelverket, och därför stöder vi dem utan reservationer.

När det gäller räckvidden, som bör vara så stor som möjligt, kan man dock inte förneka att en del av de som bedriver nationella transporter och flodtransporter har problem. Därför vore det legitimt att dela upp genomförandet av förordningen över tiden så att erforderliga anpassningar kan göras. Således stöder jag dessa ändringsförslag. Som läget är nu beror de maximala ersättningsbeloppen på fartygets storlek och antalet offer, och detta är oacceptabelt. Vi måste rätta till detta, och ett sätt att göra det är att hjälpa försäkringssektorn genom att fastställa ett enda maximalt ersättningsbelopp som ska gälla i hela Europa. Detta är syftet bakom ändringsförslagen 12, 13 och 14 (första delen) som kommissionen stöder.

Herr talman! Jag blir långgrandig eftersom jag anser att det är rätt att uttala sig om de ändringsförslag som har lagts fram, och därför fortsätter jag i ytterligare två minuter om ni tillåter. När det gäller Vlastobetänkandet om hamnstatskontroll vill jag tacka föredraganden och parlamentet för deras stöd för det här förslaget, som kommer att leda till att ett ambitiöst nytt inspektionssystem införs i Europa.

Jag vill framhålla två saker om två viktiga aspekter: den första handlar om mekanismer för att fastställa under vilka förhållanden fartygsinspektioner inte kan genomföras. Å andra sidan har vi frågan om flexibilitet, som med rätta har sagts vara motiverad av operativa skäl och redan finns med i det gällande direktivet, och därför enligt vår mening bör bibehållas. Därför kan jag inte acceptera ändringsförslagen 19 och 23.

Den viktigaste aspekten politiskt sett är frågan om tillträdesförbud, som tas upp i ändringsförslagen 31 och 32. Kommissionen kan acceptera rådets åsikt att en mindre strikt ordning för fartyg på den grå listan bör införas, men jag är ändå glad att parlamentet stöder kommissionen i fråga om ett permanent förbud.

När det gäller Luis de Grandes Pascuals betänkande om klassificeringssällskap gläder det mig att parlamentet godtar uppdelningen av akten i ett direktiv och en förordning, som rådet ville. Detta tillvägagångssätt tycker jag är både rättvist och rigoröst juridiskt sett. När det gäller ändringsförslagen anser jag att ändringsförslagen 27 och 28 medför ändringar av de behöriga organens civilrättsliga ansvar som inte är konsekventa i praktiken. Hur som helst bör dödsfall som följer av försumlighet även fortsatt omfattas av ett minimiansvar enligt direktivet.

I fråga om ändringsförslag 1, som syftar till att ta bort skäl 3 som rådet lade till i förslaget till förordning, kan vi acceptera detta. Detta skäl tycker vi är överflödigt och farligt. Jag vill inte att våra inspektörer ska stöta på svårigheter när de utför sitt arbete på grund av det. Slutligen kan jag, som jag redan har sagt, godta de ändringsförslag som syftar till att bygga in en del beståndsdelar från flaggstatsförslaget i förslaget till direktiv.

Herr talman! Jag ber om ursäkt för att jag har talat så länge, men det var ett stort antal ändringsförslag, och jag ansåg att det var rätt att låta parlamentet få höra kommissionens åsikt.

Dirk Sterckx, föredragande. – (NL) Fru talman! Låt mig börja med att säga några ord till mina spanska kolleger om deras invändningar om nödhamnar. Visst kan det bli problem med ersättningen till nödhamnar som fartyg kan föras till om en behörig myndighet i en medlemsstat fattar ett beslut. Detta diskuteras också i mitt betänkande och är för övrigt ett problem som rådet och parlamentet hittills inte har lyckats lösa, ett av de stora problemen. Vad kan man göra?

Jag hade en relativt enkel lösning på detta, nämligen att ge medlemsstaten det ekonomiska ansvaret i sådana fall. Rådet håller inte med, så vi måste komma fram till någonting annat. Det är alltså inte så att vi inte har diskuterat den här saken eller tagit hänsyn till den – jag ville bara säga det för att undvika missförstånd.

Nu går vi till förlikning, och både rådet och parlamentet måste se till att den blir en framgång, herr rådsordförande. Vi har inte råd att misslyckas. Jag måste tacka er än en gång – er och era kolleger – för att 90 procent av arbetet redan har gjorts, särskilt när det gäller mitt betänkande. Omröstningen i morgon kommer inte att återspegla detta, men vad mig anbelangar kan ni vara säkra på att det som vi har kommit överens om kommer att finnas kvar på papper och att vi ska ta itu med de återstående frågorna och komma fram till ett resultat mycket snabbt.

Problemet under förlikningen kommer att vara de två betänkanden som saknas, de två texter som saknas, och jag vill än en gång betona att vi är med er, vi ska arbeta tillsammans, parlamentet är med rådet, och det händer inte varje dag!

Jaromír Kohlíček, föredragande. – (CS) Låt mig sammanfatta varför sjöfartspaketet bör diskuteras som en helhet och inte som en uppsättning betänkanden som rådet och kommissionen kan plocka och välja bland, driva några vidare, lägga några åt sidan och vänta på nästa ordförandeskap eller nästnasta. För det första är det viktigt att på samma sätt, i alla fall, i alla dessa betänkanden, fastställa vilka fartyg alla förslagen kan tillämpas på. Det fanns skillnader i de ursprungliga betänkandena. Jag vill än en gång framhålla detta. För det andra är säkerhet odelbar, och därför är det nödvändigt att förstärka flaggstaternas ansvar. Detta ansvar måste definieras tydligt, för utan ansvar för flaggstaten blir det omöjligt att gå vidare med det här paketet. För det tredje måste rättvis behandling av sjöfolk på fartyg som stöter på problem bli allmänt accepterad. Om någon har antagit IMO:s riktlinjer eller inte är oväsentligt. För det fjärde är miljön så viktig att diskussionen om vem som ansvarar för sjötransporterna i händelse av problem med ett fartyg måste upphöra och övervältringen av ansvaret elimineras. Det kommer bara att vara en person i varje stat som bestämmer vart ett fartyg med svårigheter kan gå. För det femte måste det i händelse av olyckor inom den fastställda tidsramen göras klart vem som ska genomföra den tekniska utredningen, vilken stat som är ansvarig, vart slutrapporten ska skickas och hur den ska utformas, annars leker vi bara. Att det utredande organet är oberoende är ett uppenbart krav. För det sjätte vill jag be er, herr kommissionsledamot och herr Bussereau, att lyssna på Europaparlamentets och unionsmedborgarnas önskemål och betrakta sjöfartspaketet som en helhet.

Paolo Costa, föredragande. – (IT) Fru talman, herr Bussereau, mina damer och herrar! Tillåt mig att komma med ett litet förslag som bygger på den erfarenhet som jag har fått under den här perioden, trots att den inte har varit så lång. Jag försäkrar er att ni inte behöver vara rädda för förlikningen: förlikningen är ett kreativt skede som gör det möjligt att till och med lösa problem som verkar olösliga.

Jag försäkrar er att vi kommer att komma överens om också det begränsade generella ansvar som alla fartygsägare skulle vilja ha, eftersom alla passagerare måste behandlas lika. I dag verkar det omöjligt, men om vi alla tillsammans använder lite fantasi kommer det definitivt att gå att få saker och ting att fungera. Kort sagt: vid sidan av den viljans optimism som jag med Antonio Gramsci i åtanke verkligen ska se till att ingjuta vill jag också be er att följa det råd som en anonym fransman gav 1968 – med lite fantasi vid makten kommer vi att finna något slags definitiv lösning.

Jag måste säga att jag är mindre glad åt en del av de kommentarer som ledamöterna har gjort om sitt motstånd mot att utöka skyddet av passagerarna till också de inre vattnen. Det tycker jag är obegripligt. Jag måste säga att det gör mig upprörd att öppet behöva säga att om ett barn och dess far omkommer på Seine så får de ett annat skydd än om de hade omkommit ute till havs. Det tycker jag verkligen är oacceptabelt, och jag kan inte tro att Reinhard Rack, Corien Wortmann-Kool och Johannes Blokland verkligen menade att skyddet av små intressen – för det handlar om mycket små försäkringskostnader för händelser som, eftersom de är så osannolika, har mycket låga försäkringskostnader – att en liten aktörs små intressen kan underminera en ståndpunkt som det gläder mig att kommissionen också har bekräftat och som parlamentet skulle ha heder av att anamma.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Jag vill med kraft invända mot Paolo Costas antydning om att det finns en koppling mellan människor som har omkommit på Seine och det faktum att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vägrar att stödja hans förslag. Det är en koppling som Paolo Costa inte bör göra, så jag vill ta en kraftfull protest till protokollet.

Dominique Vlasto, föredragande. – (FR) Fru talman! Som avslutning kan jag säga att jag tycker att den här debatten i dag har visat att det finns en gemensam önskan att nå ett resultat. Jag tycker att detta är väldigt viktigt.

Mycket arbete har gjorts, särskilt under det franska ordförandeskapet, och det ska vi vara nöjda med. Jag hoppas att vi efter mötet med rådet (transport) den 9 oktober kommer att finna en lösning som alla stöder, utan att någonting hamnar vid sidan om, herr rådsordförande. Parlamentet står enat bakom paketet, och jag hoppas att vi kommer att lyckas se till att det antas vid plenarsammanträdet.

Luis de Grandes Pascual, föredragande. – (ES) Jag vill än en gång tacka det franska ordförandeskapet, som inte bara har visat prov på vilja utan också på intelligens.

Låt oss hoppas att dess fasthet, som också har satt sig i rörelse, kommer att innebära att en del regeringar inte slår dövrat till utan lyssnar till denna intelligens, denna franska intelligens, och samarbetar på ett genomtänkt sätt för att nå de mål som de och vi vill nå.

När det gäller kommissionen är vice ordföranden medveten om att vi har haft några informella trialoger, men att det han kallade inkonsekvens utan tvivel är naturligt med tanke på timingen och parlamentets rutiner, men det är väldigt lätt att rätta till.

Genom dessa trialoger har vi nått målet, när det gäller de betänkanden som jag ansvarar för, om erkända organisationer, och det råder ingen tvekan om att vi kan komma överens om lösningar.

Slutligen gav Dirk Sterckx det spanska folket en rekommendation: att vi skulle vara lyhörda nog att ta till oss hans förslag. Jag ber er acceptera att det finns djupt rotade skäl till våra olika uppfattningar, men också att denna ståndpunkt inte är huggen i sten och att det under förlikningen utan tvivel kommer att finnas formler som vi är överens om, och att vi kommer att kunna acceptera en formel som alla kan förstå, som ger en lösning inte bara för de länder som har fartyg utan också för dem av oss som lider av att ha kuster.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon onsdag kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det är viktigt att ha gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed.

Å andra sidan är det viktigt att Europeiska unionen ökar antalet fartyg som är registrerade i dess medlemsstater. Tack vare fartygsregistren i Malta, Cypern och Grekland har Europeiska unionen kunnat förbli en av de stora globala aktörerna inom fartygsregistrering. Därigenom kan Europeiska unionen höja standarderna och bibehålla en viss granskning av deras fartyg.

Utan att äventyra säkerheten måste Europeiska unionen se till att fartygen i dess medlemsstaters böcker inte migrerar till andra stater, särskilt de som är kända för att tillåta bekvämlighetsflagg.

Vi måste inse att sjötransporterna är ett av de renaste transportslagen. Det är också ett av de billigaste. Vi måste akta oss för att lägga för tunga bördor på denna viktiga bransch.

Alla åtgärder som vidtas måste ta hänsyn till detta. Sjötransporterna måste uppmuntras, och detta måste beaktas när man reglerar branschen, utan att kompromissa om säkerhet och hälsa.

12. Sjöroveri (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om sjöroveri.

Dominique Bussereau, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Söndagen den 14 september – för bara några dagar sedan alltså – jagades ett franskt fiskefartyg som fiskade tonfisk av pirater 420 sjömil utanför Somalias kust. Det var ingen isolerad företeelse. Sedan början av juli har 10 fartyg bordats och 250 sjömän tagits som gisslan. Följden är att fiskefartyg – av lätt insedda skäl – inte går ut, och de omkring 50 franska och spanska tonfiskfartyg som brukade fiska utanför Seychellerna och Somalia har gått tillbaka till Seychellernas skärgård.

Bortsett från att detta sjöroveri ökar tycks det vara klart att det inte längre bara bedrivs längs kusten utan tenderar att sträcka sig längre ut, på internationellt vatten, där det inte bara stör fiske och passerande lastfartyg, utan också – vilket är mycket viktigt – fartyg som verkar inom ramen för humanitära program, i synnerhet Världslivsmedelsprogrammet, som ger grundläggande stöd till de väldigt många fördrivna befolkningsgrupperna i Somalia.

Detta fenomen har givit upphov till oro på global nivå. Frankrikes president Nicolas Sarkozy sa nyligen att det inte längre handlar om isolerade fall utan om en brottsindustri som utmanar en av de grundläggande friheterna, rörelsefriheten, liksom friheten att bedriva internationell handel. Den franske presidenten avslutade med att säga: "världen kan inte acceptera detta!"

Mot den bakgrunden antog FN:s säkerhetsråd resolutionerna 1814 och 1816 i maj och juni. Som svar på den förvärrade situationen håller det för närvarande på att utarbeta nya resolutioner som syftar till att mobilisera världssamfundet att använda befintliga instrument för att förhindra och förebygga sjöröveri mer effektivt inom ramen för havsrätten och säkerhetsrådets resolutioner.

EU:s medlemsstater har för sin del redan börjat med detta och gav den 26 maj uttryck för sin beslutsamhet att arbeta tillsammans för att bekämpa sjöröveri utanför Somalias kust. Ett krishanteringskoncept antogs av rådet den 5 augusti. Mer nyligen, vid mötet med rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 15 september antog rådet ett strategiskt militärt alternativ som grund för en möjlig flottoperation inom ramen för den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Jag vill formellt påminna er om att det finns en tydlig avsikt att lansera en operation till havs, som det franska ordförandeskapet sa till parlamentets utskott för utrikesfrågor i tisdags, efter det nyss nämnda rådsmötet.

Eftersom det är bråttom att agera tog rådet ett första steg genom att bilda en militär samordningscell fram till dess att insatsen görs. Den leds av en hög spansk officer och består av fyra marinexperter med uppgift att underlätta informationsutbytet mellan handelsflottor och eventuella militära fartyg i området, regelbundet eller från tid till annan. Cellen finns i Bryssel och kommer att ansvara för stödet till övervaknings- och skyddsåtgärder som medlemsstaterna vidtar utanför Somalias kust. Det här initiativet bör ha tre delar: att ledsaga vissa sårbara fartyg som passerar genom Adenviken, att skydda Världslivsmedelsprogrammets humanitära konvojer till Somalia och att övervaka fiskeområdena utanför Somalias södra kust. Medlemsstater som har militära enheter utanför Somalias kust uppmanas att informera cellen om detta, främst för att förbättra chanserna att skydda de mest sårbara handelsfartygen.

Parallellt med detta kommer Europeiska unionen att fortsätta med förberedelserna av en möjlig militär insats inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. En informationsinsamlingsdelegation, som består av europeiska experter från Europeiska unionens militärstab och rådets generalsekretariat, är för närvarande i regionen och håller på att utarbeta en strategisk plan. Den ska presentera sina slutsatser den 29 september.

Mina damer och herrar! Ni kommer att få se att Europeiska unionen inte bara visar sig besluten att agera, utan också bekräftar sin ställning som främsta drivkraft i kampen mot sjöröveri på den internationella scenen. Vi måste skaffa oss resurser att agera snabbt och på ett samordnat sätt, självklart till fromma för kommersiella intressen, men också för rörelsefrihetens skull, som är en global princip, och slutligen till fromma för våra humanitära mål.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Kommissionen fördömer kraftigt de brottsliga handlingar som regelbundet begås i somliga delar av världen i strid mot EU:s medlemsstaters intressen, både sjöröveri och väpnade rån mot fartyg i vatten som tillhör en stats jurisdiktion.

Sådana handlingar påverkar inte bara sjötransporterna, utan också fisket på internationellt vatten och den marina turismen. Dessutom gör de livet ännu farligare för sjömän som redan måste utföra sina arbeten under svåra omständigheter. Eftersom vi inte bara ska fördöma sådana handlingar utan också agera måste vi inse att det finns risk att vi går tillbaka hundratals år i tiden till en situation med organiserad närvaro av kriminella nätverk och pirater som verkar inom fyra huvudområden: Sydkinesiska havet, Malackasundet och Singapore, Guineabukten och Afrikas horn. Huvuddelen av brotten begås i dessa områden, och deras intensitet och allvar förändras hela tiden.

Vidare finns det fortfarande en oro för utvecklingen och till och med för att sjöröveriet ska expandera till andra delar av världen och därmed faktiskt visa att det inte bara är några sporadiska incidenter. Vi är övertygade om att det finns ett organiserat nätverk med brottslingar som med vetenskaplig precision vill attackera lastfartyg, turistfartyg och passagerarfartyg.

Med tanke på att Europeiska gemenskapen har undertecknat Förenta nationernas havsrättskonvention från 1982 har Europeiska kommissionen alltid verkat för fri sjöfart i alla meningar och för att ta fram lämpliga instrument för att förhindra olagliga handlingar mot fartyg. I det sammanhanget har kommissionen systematiskt stött den strävan som medlemsstaterna och världssamfundet som helhet haft att utforma lagstiftningsinstrument av hög kvalitet inom ramen för Förenta nationerna och dess specialiserade organ i sjötransportsektorn, som är Internationella sjöfartsorganisationen.

Efter det arbete som gjordes i FN:s informella rådgivande process om hav och sjörätt i juni, som i synnerhet ägnades åt frågan om den rättsliga behandlingen av pirater när de fångas, fortsätter bemödandena med den

aktuella översynen av IMO:s tre rättsliga instrument för att förhindra sjöröveri och väpnade rån mot fartyg. Översynen förväntas vara klar i december 2008.

Med hjälp av sin lagstiftning om fartygssäkerhet och hamnanläggningar, som införlivade ISPS-koden, ett IMO-instrument, med gemenskapsrätten främjar Europeiska gemenskapen dessa marina säkerhetsstandarder genom sina internationella partner, och i synnerhet genom Europa-Medelhavspartnerskapet och Safemed II-programmet. På samma sätt håller ett seminarium på hög nivå på att förberedas som en del av Aseans regionala forum under delat ordförandeskap mellan Europeiska unionen och Indonesien. Samarbetet med länder utanför Europa håller således på att bli särskilt viktigt.

Med ett liknande koncept håller kommissionen på att studera möjligheten att använda stabilitetsinstrumentet för att stödja befintliga regionala initiativ eller initiativ som håller på att tas fram, med stöd av Internationella sjöfartsorganisationen, både i området kring Malackasundet och Afrikas horn, för att främja sjösäkerheten i de områden som har strategisk betydelse för europeiska intressen och Europas försörjning.

Jag ska också understryka det fortsatta utvecklingsstöd som Europeiska gemenskapen ger till länder som gränsar till dessa riskområden, för att förbättra levnadsstandarden, en viktig förutsättning för att man ska följa lagens regler. Det är alltså också avgörande att försöka få bort arbetskraften från kriminella organisationer, som kan inrikta sig på den extrema fattigdom som vissa folkgrupper lever i.

När det gäller att bekämpa sjöröveri och väpnade rån mot fartyg gläder det kommissionen att FN:s säkerhetsråds resolution 1816 om bekämpande av sjöröveri och väpnade rån utanför Somalias kust har antagits, och naturligtvis att Europeiska rådet tog det viktiga steget att anta en detaljerad handlingsplan vid sitt möte den 15 september 2008. Dominique Bussereau har framhållit vilka de här initiativen är och vilka åtaganden som Europeiska unionen och medlemsstaterna gör, och vi delar detta engagemang och stöder åtagandena.

Det finns en annan fråga som tas upp i samband med detta ständigt ökande sjöröveri: finansieras internationell terrorism med sjöröveri? Det här är en fråga som vi måste ställa oss, och som vi måste försöka besvara, även om det i dag inte finns några bevis för att terrorism finansieras med betalning av lösensummor. Det finns ingenting som gör att vi på förhand kan fastställa att det inte är en möjlighet. Således är vi tveksamma till att avfärda hypotesen, särskilt mot bakgrund av de uppenbara kopplingar som finns mellan en del länder som ger sjörövare en fristad och förekomsten av dolda baser för terroristgrupper.

Kommissionen kommer dock att lansera en undersökning av detta för att förbättra sin förståelse av de finansiella strömmar som är kopplade till fenomenet sjöröveri. Vi får aldrig sänka garden i kampen mot terrorism och därför måste alla misstankar undersökas grundligt, även om vi inte får göra bedömningar på förhand, och vi måste vidta alla lämpliga åtgärder för att förhindra att terrorismen får hjälp och organisatoriskt och ekonomiskt stöd från kriminella organisationer. Därför kommer vi att fortsätta arbeta i harmoni med alla medlemsstaterna, med rådet och också med länder utanför Europa som är extra delaktiga i kampen mot sjöröveri.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande! Jag instämmer helt i det vice ordföranden säger. Vi måste skilja mellan sunden, där det finns ansvarstagande länder som vi kan samarbeta med om att bekämpa sjöröveriet, och marina operationer där det inte finns något ansvarigt land, till exempel i Somalia, där vi måste göra någonting själva.

Herr rådsordförande! Om sanningen ska fram tycker jag att det ni sa var lite för lite. Att inrätta och sätta in en krisstyrka är alltid bra, men det hjälper inte. Krisstyrkan finns här i Bryssel eller någon annanstans. Det vi behöver är en samordnad marin operation lokalt, med de fartyg från EU:s medlemsstater som redan är där. Vi måste vädja till de medlemsstater som ännu inte har några fartyg där att delta i en gemensam marin operation.

Vi kan inte tillåta att två piratmoderskepp glatt seglar omkring i de här vattnen och attackerar våra fiske- och handelsfartyg så att vi för all framtid måste ränna runt efter dem och fundera på hur vi kan få situationen under kontroll. Jag väntar på att höra vad min general, som snart kommer hit, har att säga, men vi behöver en klar strategisk och taktisk bedömning av situationen här, och vi behöver tillräckligt med manningar för att kunna kontrollera sjöröveriet, för vädjanden hjälper helt enkelt inte. Vi måste jaga rätt på piraterna, vi måste fånga dem, annars kommer det inte att fungera.

Nittio procent av Europas import, som vi är beroende av, kommer via sjöfartsrutter. Vi har ett stort ansvar för sjöfolket, för fiskare som fiskar utanför utländska kuster, i enlighet med gemensamt upprättade fördrag, och vi måste skydda dessa fiskare och sjömän, liksom även turisterna. Tyvärr fungerar detta bara om vi skapar

våra egna europeiska resurser på grundval av FN:s resolutioner i områden där det inte finns någon statlig kontroll.

Herr rådsordförande! I det avseendet är det bra att inrätta en krisenhet, men vi förväntar oss en väldefinierad operativ bas och väldefinierade insatser i nästa skede.

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Mina damer och herrar! Vi måste snarast lösa det här problemet. Mina siffror, som jag faktiskt har, är ännu värre än de som Dominique Bussereau just gav oss: för närvarande ska 13 fartyg och 300 sjömän vara i sjörövarnas våld.

Och det står klart att om den här företeelsen inte stoppas så kommer den att fortsätta i allt snabbare takt som den hittills har gjort, och naturligtvis inte upphöra eller försvagas.

Bland andra de franska och spanska regeringarnas ihärdighet, liksom parlamentets ihärdighet, har burit frukt. På kort tid har vi fått till stånd en FN-resolution om den här företeelsen, genom vilken rätten att åtala utvidgas, och en cell har skapats för att samordna verksamheten på europeisk nivå.

Man ska dock vara medveten om att det är viktigt att vi först och främst arbetar för att utöka FN-mandatet, för det gäller bara i tre månader, och om det inte utökas kommer vår splittrerna samordningscell att tvingas stänga i början av december.

När det gäller den andra delen av ministrarnas beslut, det strategiska militära alternativet, måste detta förverkligas. Ett stort antal medlemsstater måste så snart som möjligt visa att de är beredda att delta i det, och jag stöder det som Georg Jarzembowski sa. Detta skulle vara den första europeiska militära flottoperationen inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik och ett viktigt synliggörande av EU.

Omständigheterna kräver det. Sjöroveriet i Indiska oceanen är en oerhört lönsam verksamhet för närvarande, och den växer dag för dag. Någon sa till mig i dag att piratyrkets status, hur otroligt det än låter, ökar i en del av länderna vid Indiska oceanen.

Vi måste stoppa den spiralen, vi måste skydda sårbara fartyg, vare sig de är handels- eller fritidsfartyg, och de många fiskebåtarna som fiskar i området. Vi måste också ge Världslivsmedelsprogrammets fartyg skydd och eskort, för den 27 september upphör Kanadas mandat, och vi har fortfarande inte något land som kan ta över.

Philippe Morillon, för ALDE-gruppen. – (FR) Fru talman! Borde det ökade sjöroveriet inte vara en chans för Europeiska unionen att använda sina resurser för att försvara sina värden och intressen, om det behövs och varhelst det behövs?

Säg hur som helst inte till våra fiskare, som tvingades ta sin tillflykt till hamnen i Mahé i Seychellerna förra veckan, eller besättningarna på våra handels- och kryssningsfartyg som skräms iväg längre och längre från Somalias territorialvatten, att EU inte har med det att göra! Det skulle vara att glömma vad de europeiska medborgarna förväntar sig av EU: först och främst säkerhet, och i synnerhet säkerhet till havs.

Herr kommissionsledamot! Det var därför som kommissionens initiativ för att förverkliga en europeisk havspolitik välkomnades så. Det är därför som jag misstänker att det finns en stor majoritet i parlamentet som kommer att stödja de åtgärder ni föreslår när samrådet, som tydligen fortfarande pågår, är över, herr rådsordförande.

I dag säger man att det inte är så lätt, att det kanske vore bättre att först samråda med våra allierade runt om i världen och fundera på vad den internationella rätten tillåter. Det som gjordes för att frita gisslan på "Ponant" och "Carré d'as" nyligen visar att vi har resurser för effektiva insatser, om bara viljan finns. Om bara denna vilja kunde få en bred uppslutning i rådet, herr rådsordförande!

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Somalias kust är uppenbarligen en av de farligaste kuststräckorna i världen, som siffrorna visar, inte minst med tanke på att minst 25 fartyg drabbades av olika former av sjöroveri bara förra året.

Fallet med "Playa de Bakio" är kanske det mest välkända, åtminstone i Spanien, men det är självfallet inte det enda.

I dag är det också uppenbart att övergångsregeringen i Somalia inte har resurser att skapa fred och säkerhet i landet och därför är mycket mindre kapabel att garantera säkerhet i sina vatten eller i närområdet. Därför

behövs det internationellt stöd för detta, i linje med det som Förenta nationerna slog fast i juni, som föregående talare sa.

Personligen är jag också bekymrad över en annan sak, som jag vill nämna: de rapporter som vi ibland får om utländska båtar, av vilka en del kanske är europeiska, som utnyttjar den bristande kontrollen för att fiska olagligt i ett av de rikaste fiskevattnen i området, eller till och med använder det som soptipp för farliga ämnen, vilket den federala regeringen inte heller kan kontrollera.

Därför anser jag att vi ska prioritera – och det vill jag understryka – tryggheten av säkerheten för de fartyg som lagligt verkar i området i linje med internationell lagstiftning, men också prioritera, eller än mer prioritera, att engagera oss i att lösa den konflikt som ödelägger landet, så att ansvaret för att upprätthålla säkerheten i området i slutändan kan övertas av oberoende, legitima, erkända somaliska institutioner.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Jag ska inte upprepa de fakta som redan har framlagts här. Jag ska beskriva dem: de är skandalösa, de ger upphov till social oro hos våra medborgare, som utan tvivel känner sig lite försvarslösa. För att inte nämna våra fiskare, som känner en förstälig rädsla för att förlora sina arbeten och till och med för sin fysiska säkerhet, med tanke på att sjörövarna inte kommer med tomma hot. Arbetstagare ska inte tvingas riskera livet för sina jobb.

Dessutom lider fartygsägarna allvarlig ekonomisk skada som deras försäkringar inte alltid täcker, för omständigheterna är extraordinära och tenderar att inte omfattas av försäkringsvillkoren.

Vad kan vi göra åt sjöröveriet? Självfallet vad som helst som inte visar prov på samma amatörmässiga anda som vid mötet med rådet (utrikes frågor) den 15 september. Mot sjöröveri behöver vi beslutsamma åtgärder på två nivåer: inom diplomatin måste vi stödja de afrikanska länderna, som lider av att genuina maffior verkar på deras territorier, ligor som använder sig av utpressning och kidnappning mot fiskare och handelsmän från en del av världen, och när det gäller laglig användning av våld använda våld, som kanske är det enda språk piraterna förstår, i avskräckande syfte.

Var ska vi då agera och på vilken nivå? På nationell, europeisk eller internationell nivå? Jag tror att vi till att börja med måste agera på nationell nivå, som Frankrike har gjort på ett exemplariskt sätt, med skydd av den internationella rätten och på ett verkningsfullt sätt. Det var exemplariskt.

Jag beklagar att rådet inte antog de spanska/franska förslagen, för det som man till slut kom överens om var inte tillräckligt. Jag tycker att vi måste ge det franska ordförandeskapet vårt förtroende, så att det föreslår europeiska insatser som gör att vi kan värna våra intressen, och jag hoppas att det Nato erbjuder i form av global och internationell täckning när tiden är mogen kan fungera i det här sammanhanget.

Låt oss emellertid agera som vi alltid gör, låt oss gå framåt, låt oss fatta beslut och sedan vänta på att andra ska hjälpa oss. Låt oss inte fortsätta att vara försvarslösa, så att våra medborgare känner att vi inte kan försvara oss.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru talman! Först vill jag tacka rådet och kommissionen för att de hörsammade parlamentets begäran om en debatt om detta: det är en mycket aktuell fråga som är viktig för oss. Vi har talat om den särskilt i utskottet för transport och turism, där vi fick besök av Proinsias De Rossa, som gav oss en bild av problemets omfattning. Jag vill säga att vi bör vara nöjda med de berörda medlemsstaternas snabba reaktion – jag menar då Frankrike och Spanien – och med det som redan har gjorts i FN och rådet. Jag tycker att det var ett snabbt agerande.

Jag tror att vi måste undvika en hel del saker. För det första civila fartygs krav på beväpning. Jag kan se att det kommer och tycker att vi måste vara på vår vakt, för vi vet att detta bara skulle göra situationen farligare. För det andra måste vi se till att vi inte nonchalerar situationen och låter den glida över i terrorism. Jag anser att vi ska förhindra att politiska grupper blir involverade, eftersom situationen då skulle anta helt andra proportioner. För det tredje måste vi undvika att medlemsstaterna agerar var för sig.

I det avseendet tänkte jag nyss på stabilitetspakten. Självklart kräver vi att vissa medlemsstater inte ska ha underskott, men det är samma medlemsstater som alltid ombes stå för skyddet eftersom de har resurserna. Jag tycker alltså att vi måste visa lite mer solidaritet på EU-nivå, och att de som inte har resurser att skydda sig skyddas av dem som har de militära resurserna. I det här fallet kan vi dra alla slutsatser vi vill på alla nivåer.

Jag vill också säga att även om det är mycket brådskande att åstadkomma en verkligt avskräckande effekt, genom de åtgärder som den franska regeringen till exempel har vidtagit och i fråga om "Ponant" och "Carré d'as", vet vi mycket väl att brott är en del av människans natur men legitimeras av människors desperation.

Därför är det mycket viktigt att vidta diplomatiska åtgärder mot dessa länder och finna sätt att hjälpa dem både vad gäller säkerhet och utveckling. Då behöver de inte i all oändlighet titta på med tomma magar när överflödet passerar förbi.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Fru talman, herr minister, herr kommissionsledamot! De europeiska medborgarna kan inte förstå att vi, i en tid av högteknologi, telekommunikationer, satelliter etc., utsätts för piratdåd som verkar föra oss fyra, fem hundra år tillbaka i historien.

Jag kan inte acceptera det som andra har sagt om att vara nöjd med reaktionen. I flera år har jag här i Europaparlamentet sagt att situationen i Indiska oceanen, situationen utanför Somalias kust är ohållbar för europeiska fiskare och fartyg som verkar där, och jag har inte fått någon större respons. Jag välkomnar verkligen att rådet slutligen har tagit ett första steg, som jag tycker är otillräckligt, genom att skapa den här cellen i Bryssel som ska ansvara för att ledsaga fiskare, skydda humanitära transporter, som är så nödvändiga i Somalia, samt upprätthålla avtal om fiskevatten.

Jag tror inte att alla dessa ambitiösa mål kommer att kunna nås genom det som hittills har skapats och överenskommits. Havet är väldigt stort, och Indiska oceanens kustlinje är lång. Vi behöver alla europeiska länders bidrag och samarbete, för det handlar inte om huruvida fiskarna eller fartygen är franska, baskiska, spanska eller nederländska. De är europeiska, och vi måste alla bidra till detta.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Skyddet för sjöfolket är en hjärtefråga för oss alla, men jag ska ändå ta mig friheten att fråga hur vi bäst kan trygga det.

Jag instämmer verkligen inte i lovorden för det franska ordförandeskapet, för politiskt och tekniskt sett har det schabblat från början till slut. Jag ska förklara varför. Vi har fört debatten som en del av grönboken om havspolitik. Vi har påpekat att sjöröveri är ett problem och att vi behöver en långsiktig strategi för att kunna bekämpa den här företeelsen.

Jag tar mig också friheten att påpeka att den har funnits sedan 500-talet. Sedan kommer Nicolas Sarkozy och tar i med storsläggan och talar om militära insatser. Den tyska försvarsministern Franz Josef Jung har redan låtit polera kanonerna på sina flottfartyg, och det finns ett ESFP-uppdrag som inte ens har diskuterats i de berörda utskotten än – utskottet för utrikesfrågor och underutskottet för säkerhet och försvar – bara i utskottet för transport och turism. Vad är det för lek? Det är helt vansinnigt!

Jag har intrycket att vi försöker reagera på ett desperat sätt med snabba, särskilda insatser för att legitimera någonting som kommer att få mycket, mycket långsiktiga internationella återverkningar. Om vi sätter in flottan för att skydda sjöfolket måste vi tala om konsekvenserna. Vad är det vi vill ha? Kanonbåtspolitik? Vill vi skjuta skrämskott? Vill vi sänka skepp? Om detta verkligen har samband med internationell terrorism, vad är då den långsiktiga strategin här? Jag säger det bara som en varning. Vi kommer att granska detta ingående, och andra veckan i oktober kommer vi förhoppningsvis att komma fram till en lite mer affärsmässig slutsats som människorna i regionen har större nytta av.

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE). – (ES) Jag var nyss på ett möte med den regionala rådgivande nämnden för fiske på öppet hav/fjärrfiske, och insåg vilken enorm oro som fanns för de 51 fartyg och omkring 1 500 besättningsmän från gemenskapens tonfiskflotta som fiskar i Indiska oceanen.

I åratal har flottan rapporterat om piratdåd i området utanför Somalia, men inte ens kapningen av den spanska tonfiskbåten "Playa de Bakio" i april fick tyvärr en del regeringar, däribland min egen, att reagera förrän flottan nyligen tvingades dra sig tillbaka till hamnen i Victoria. De åtgärder som därefter har vidtagits har varit helt otillräckliga.

Vi måste förstå att fiskarnas situation är särskilt farlig. Även om alla fartyg som passerar genom området ger anledning till oro tenderar handelsfartygen att ha fasta ruttor, vilket ger större möjligheter att övervaka dem när de passerar.

De här 51 fiskebåtarna är däremot utspridda, de följer tonfiskens migration i ett område som är större än 3 200 kvadratmil, vilket motsvarar fem dagars färd. Därför är de mycket mer sårbara, så en militär insats är nödvändig och brådskande.

Förutom det som har sagts om Malackasundet får vi nu rapporter från fiskeflottan om sjöröveri i Moçambiquekanalen och i delar av Indien och Västindien, bortsett från Somalia.

Därför kan vi inte förbli passiva, vi måste reagera, som komplement till vad våra regeringar och rådet kan komma att göra. Alla gemenskapens institutioner är involverade i att skapa en samordnad strategi för att bekämpa internationellt sjöröveri.

Därför har jag föreslagit för min politiska grupp, gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, att vi gör en ändring i budgeten så att vi avsätter en miljon euro för att ta fram en plan för att förverkliga denna strategi, och jag ber parlamentet att ge den grönt ljus så att alla medborgare i gemenskapen, oavsett var de är, nås av budskapet att Europeiska unionen stöder dem och framför allt skyddar dem.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De senaste månaderna har sjöröveriet ökat, särskilt utanför Somalias kust. Dessa attacker sker på ett mycket mer sofistikerat sätt och visar därmed att det finns en mäktig maffia. Jag delar alla mina kollegers oro för de europeiska fiskarna, som är oerhört sårbara.

Europeiska unionen har dock skaffat sig resurser för att bemöta dessa attacker. Mötet med de europeiska utrikesministrarna den 15 september gav resultat som jag tycker är mycket viktiga. Å ena sidan godkände de 27 medlemsstaterna att en samordningscell bildas och å den andra antog ministrarna ett strategiskt militärt alternativ, som öppnar dörren för en eventuell militär EU-operation.

Användningen av privata skyddsorgan har ibland nämnts. Det tycker jag inte är rätt lösning. Den enda långsiktiga lösningen är både diplomatisk och politisk, som Gilles Savary sa. Sjørøveriet blomstrar tack vare att regeringarna är svaga. Det är genom att hjälpa de berörda länderna att stoppa den olagliga verksamheten, genom att hjälpa dem till politisk stabilitet och bort från fattigdom, som vi kan sätta stopp för detta gissel. Det var så man fick bort piraterna från Malackasundet för några år sedan.

Självfallet kan inte Europeiska unionen agera på egen hand, som Nicolas Sarkozy sa. Världssamfundet måste mobiliseras, annars kommer det att bli omöjligt att garantera något skydd för sjöfarten, särskilt eftersom sjörøveriet inte bara är utbrett utanför Somalias kust. Europeiska unionen har tagit initiativ till ett samordnat svar. Nu måste hela världssamfundet ta sin del av ansvaret.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att vi har denna debatt. Sedan 2005 har parlamentet varnat både kommissionen och rådet för faran med att segla över farvattnen kring Somalia, även de internationella farvattnen.

Efter flera båtkapningar och väpnade rån har Europeiska unionen nu upprättat en samordningscell. Detta är mycket välkommet. Äntligen erkänner man att det finns ett problem. Jag befarar emellertid att problemet trots denna cell kommer att finnas kvar.

Fram till dess att vi verkligen har ett samarbete och en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik kommer de medlemsstater vars intressen påverkas att vara tvungna att skydda sig själva och försvara sina rättmätiga nationella intressen. Frankrike har uppenbarligen förstått detta, och jag gratulerar landet till dess beslutsamhet, mod och effektivitet.

Även Spanien har agerat. Landet planerar att skicka ett spaningsflygplan, dvs. ett obeväpnat flygplan, för att hindra beväpnade pirater från att göra sig skyldiga till sjörøveri. Det är synd att det inte kommer att räcka med detta plan för att skydda och försvara våra fiskare om vår flotta bordas av beväpnade pirater.

Vi måste kräva och garantera ökat samarbete mellan de medlemsstater som är drabbade, vi måste dra fördel av det franska ordförandeskapet och tilldela fler resurser så att lagligt fiske på internationella farvatten inte, såsom fallet är här, blir en högriskverksamhet, på grund av en form av sjörøveri som ter sig ofattbar i 2000-talets internationella samhälle.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag riktar i första hand mina kommentarer till rådets ordförandeskap.

Jag är helt och hållet positiv till handfasta internationella åtgärder för att ta itu med sjörøveriet på fritt hav. Jag gratulerar det franska ordförandeskapet till de franska kommandotrupprens insats tidigare denna månad.

Ni kanske minns att på den tiden då Storbritannien verkligen hade en etisk utrikespolitik så drev den brittiska flottan bort alla pirater från världshaven. Den jagade bort dem från haven, och dessutom avskaffades slavhandeln.

Nu tycks vi vara hjälplösa. Våra flottor har förfallit, och vi vågar inte agera av fruktan för att bryta mot någon aspekt av lagstiftningen om mänskliga rättigheter eller bli indragna i långvariga rättsförfaranden.

EU:s svar är att försöka att utforma en annan militär operation genom att inrätta en kommitté, en så kallad EU-samordningscell, vars uppgift påstås vara att samordna militära operationer på havet vid Afrikas horn. Det pågår redan en militär operation på dessa farvatten, nämligen Combined Task Force 150, där den amerikanska flottan och krigsskepp från andra Nato-flottor ingår och som för närvarande är under dansk ledning.

Jag har en fråga till rådets ordförandeskap. Varför engagerar sig EU? Detta är en uppgift för Nato, och vad ska de europeiska allierade i Nato göra för att se till att fler krigsskepp ställs till förfogande för detta uppdrag? De har insatsregler som gör dem effektiva, och det finns internationell rätt på FN-nivå för att hantera de pirater som grips utan att våra egna länder påtvingas dem.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Kommissionsledamoten för transport och den franske rådsordföranden med ansvar för transport är här. Trots det är det vi talar om här en mycket påtaglig militär insats. Det behöriga utskottet, underutskottet för säkerhet och försvar, fick informationen mycket sent, även om pressrapporter om detta EU-uppdrag för att bekämpa sjöröveri har varit i omlopp sedan i augusti. Detta är oacceptabelt. Vi måste få grundläggande information i god tid för att därefter kunna fatta ett lämpligt beslut.

Enligt uppgifter från BBC ville Frankrike ha en fullmakt med allmän och global räckvidd, inte bara för Somalia, men lyckligtvis lyckades man inte med detta. För första gången talar vi om en inskränkning av suveräniteten i havet, och vi talar även om ett uppenbart brott mot internationell rätt. Vi borde ange detta mycket tydligt. Vi talar om direkt stöd till den så kallade regeringen i Somalia, som stöds av Etiopien och USA. Det förekommer direkt samarbete med Operation Enduring Freedom, vilket är oacceptabelt, och finansieringen kanaliseras genom Athena. Vi har ingen som helst information om detta heller.

Vi borde informeras direkt. Vad detta handlar om är militära styrkors skydd av tillgången till råvaror, vilket inte kan ske på detta sätt. Det som krävs är ett sätt att hantera detta med andra resurser än militära.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Låt mig i denna mycket viktiga diskussion fokusera på två frågor som jag anser vara viktiga. Den ena är den rättsliga aspekten. Jag anser att det är dags att uppdatera havsrättskonventionen, så att vi kan förbättra den rättsliga grunden och genomföra olika metoder för att bekämpa problemet.

Den andra frågan är den operativa sidan av ärendet. Den maritima aspekten av frågan är viktig, men inte tillräckligt viktig. Det krävs en operativ plan. Styrkor till havs och i luften måste användas för att möjliggöra ett effektivt agerande.

Avslutningsvis finns det en rad frågor som är kopplade till varandra. Kommissionsledamot Antonio Tajani sa att kopplingen mellan sjöröveri och terrorism håller på att undersökas, och jag måste lägga till ytterligare en dimension: Det inbördes förhållandet mellan sjöröveri och organiserad brottslighet bör undersökas.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag har noggrant lyssnat till alla talare. Allt de har sagt stämmer, men vi står inför en fråga som kräver omedelbara åtgärder. Vi hinner inte vänta på en ny sjöfartslag och får inte blunda för denna situation.

Låt mig påpeka att Nato ingriper och agerar som en internationell polis som lägger sig i allting. Skulle inte denna organisation åtminstone kunna ingripa här och med vårt stöd bilda en enhet från alla medlemsstater, med styrkor till havs och i luften? Om vi européer, som saknar en gemensam försvarspolitik, ska vänta tills vi kan skapa en sådan enhet befarar jag att det kommer att vara för sent.

Eftersom Nato ändå leker polis i situationer där det är olämpligt för oss kan vi väl lika gärna uppmana organisationen att göra det i en situation som passar oss.

Dominique Bussereau, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först av allt tacka er för denna debatt som håller en mycket hög standard.

Det är min uppriktiga mening att sjöröveri är en form av terrorism som antar okontrollerade proportioner. Sanningen är att om ingenting görs kan rörelsefriheten för sjöfarten i Adenbukten och vid den somaliska kusten komma att försvinna helt och hållet med de enorma konsekvenser som detta naturligtvis skulle medföra. Det gläder mig att Europeiska unionen är först med att ta ansvar för detta. Jag vill tillägga att det som ni vet även finns andra områden i världen där sjöröveri utgör ett problem, framför allt i Malackasundet och runt Singapore. Detta är en lika viktig och svår fråga för Europa. Vi bör kunna fatta ett beslut om huruvida vi ska fortsätta att planera en insats till sjöss inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitikens i början av oktober.

Natos roll nämndes i flera tal. Att ta itu med sjöröveri faller inte inom ramen för Natos befogenheter. Organisationen har ett mandat att bekämpa terrorism. Dessa företeelser kan te sig lika, men de är inte identiska. Fram till oktober kommer samordningscellen att fortsätta att stödja medlemsstaterna för att försöka förbättra säkerhetsvillkoren på området. Gilles Savary nämnde fattigdomen i Somalia, och jag skulle vilja betona att vi måste se till att lastfartyg för Världslivsmedelsprogrammet kan ta sig fram dit. Somalia och dess befolkning behöver dem verkligen.

Parallellt med detta måste vi vidta åtgärder för att inrätta en gemensam rättslig ram för hela världssamfundet så att de som gör sig skyldiga till sjöröveri kan ställas inför rätta på ett mer effektivt sätt. Sjørövere har gripits och förts till europeiska fängelser. Nu måste vi naturligtvis se över den juridiska aspekten och den rättsliga ramen för allt detta.

Jag vill påpeka att jag till skillnad från en av de parlamentsledamöter som tidigare talade är nöjd med de konkreta åtgärder som några av medlemsstaterna vidtagit. Dessa konkreta åtgärder innebär att en mycket tydlig signal som kan rädda liv sänds ut, eftersom det inte bara kan förekomma gisslankrav utan även dödande. För några dagar sedan besköts några fiskefartyg. Situationen är därför farlig, och en militärsats är lämplig.

Avslutningsvis vill jag upprepa er kollega Philippe Morillons fantastiska fras: Det handlar om att skydda våra intressen och värden. Att skydda våra värden är ett exempel på ett starkt och lämpligt agerande för Europa!

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det förefaller som om denna debatt har varit till stor nytta eftersom den verkligen visat parlamentets, kommissionens och rådets önskan att tillsammans vidta åtgärder för att hantera ett fenomen som blir alltmer oroande, nämligen sjöröveri, och att ge de europeiska medborgarna ett svar beträffande detta problem.

Jag stöder den analys som presenterats under debatten. Det handlar inte bara om att vidta militära åtgärder, vilket är grundläggande, utan dessutom om att vidta dessa åtgärder skyndsamt. Jag anser att vi inte bör uppehålla oss alltför länge vid frågan om behörighet, om det bör vara Europeiska unionen eller Nato. Vi får inte ödsla tid på detta. Jag anser att vi måste intensifiera samarbetet, men att vi har en skyldighet att ingripa för att förhindra att organisationer som bedriver sjöröveri stärker sina positioner.

Samtidigt är det viktigt att vidta åtgärder för att arbeta förebyggande och få bukt med de möjliga orsakerna till att fenomenet ökat och sjörövere rekryterats. Under debatten sa någon att det blivit mycket lönsamt att bedriva sjöröveri, och det är uppenbart att det i områden där fattigdomen är mycket hög är enkelt för dessa organisationer att rekrytera anhängare, framför allt ungdomar, som är beredda att göra vad som helst och som utan att tveka engagerar sig i dessa paramilitära organisationer.

Samtidigt som EU-länderna måste vidta åtgärder inriktade på kontroll och dämpning, och jag är nöjd med vad som redan har gjorts, måste vi därför agera – och här har kommissionen en viktig roll att spela – för att hjälpa vissa utvecklingsländer att växa ekonomiskt och förhindra att fattigdomen blir ett verktyg som främjar sjöröveri.

Vi måste naturligtvis även anstränga oss för att förstå – och även här kan kommissionen spela en mycket viktig roll – vad som ligger bakom sjöröveri, vilka kopplingar till fundamentalism och terrorism som finns samt vilka styrkor och orsaker som finns. Här kan kommissionen vara till stor hjälp för de andra europeiska institutionerna.

Vi får verkligen inte förhålla oss passiva och vänta, och vi måste även, genom parlamentets starka insatser som fungerar som en uppmaning till rådet och kommission att agera, garantera säkerheten för dem som arbetar inom sjöfarten och för de varor som kommer från platser utanför Europeiska unionen och som levereras till Europeiska unionen. Vi måste garantera att problemet hanteras, inte bara på de hav som ligger närmast Europeiska unionen och inte bara där det finns fiskare. Carmen Fraga gav uttryck för oro när hon informerade oss om händelser som sker på platser som är ännu närmare oss.

Vi måste också se på vad som händer i andra delar av världen eftersom sjöröveri även påverkar fartyg som seglar under EU-medlemsstaters flagg på hav mycket långt borta. Därför får vi inte ödsla någon mer tid, men det förefaller som om Europeiska unionens önskan tydligt har framkommit idag, framför allt rådets önskan att med stöd av kommissionen ingripa och fortsätta att vidta kraftiga åtgärder och arbeta förebyggande. Jag anser även att strategiska projekt bör genomföras för att förhindra att antalet terroristhandlingar ökar.

Därför kommer rådet att få kommissionens stöd i alla initiativ för att bekämpa och förebygga terrorism. Låt oss framhålla att vi vill förebygga och bekämpa terrorism som är kopplad till sjöröveri. Jag anser att detta samarbete med hjälp av parlamentets vaksamhet kan leda till ett positivt resultat. När det gäller försvar stöder jag även Dominique Bussereaus uppfattning beträffande vår vän general Morillons ord: Det handlar inte bara om att försvara Europeiska unionens intressen utan även dess värden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer inte att äga rum förrän vid sessionen i oktober.

(Sammanträdet avbröts kl. 17.50 och återupptogs kl. 18.00.)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

13. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0462/2008). Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-0614/08)

Angående: Vikten som fästs vid vägtransporter

Europaparlamentet gav vid den första behandlingen uttryck för sin ståndpunkt avseende "vägtransportpaketet", som består av förslag till ändringar av tre förordningar, nämligen om villkor för rätten att yrkesmässigt bedriva vägtransporter (2007/0098(COD)), om gemensamma regler för tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg (2007/0099(COD)) och om gemensamma regler för tillträde till marknaden för busstransporter (omarbetning) (2007/0097(COD)). Dessa förordningar påverkar verksamheten för över 800 000 europeiska transportföretag med ungefär 4,5 miljoner anställda. Det är mycket viktigt med en klar lagstiftning som gör det möjligt att främja handels- och utvecklingsstrategier.

Med tanke på att den nya versionen av förordningen om villkor för rätten att yrkesmässigt bedriva vägtransporter ska träda i kraft den 1 juni 2009 och att medlemsstaterna senast den 1 januari 2012 ska ha gjort den sammankoppling av sina elektroniska register som föreskrivs i denna förordning, kan rådet säga vilken prioritet som ges till "vägtransportpaketet" under de kommande fem månaderna och vilken tidsplan som föreslås för att de nya ändrade förordningarna ska kunna antas före den 1 juni 2009?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att uttrycka mitt deltagande med anledning av dödsskjutningen av 10 människor på en finsk skola i Kauhajoki. Jag vill framföra mina djupaste kondoleanser till offrens anhöriga och till de finska parlamentsledamöterna som antingen befinner sig i kammaren eller som är förhindrade att delta på grund av sitt arbete.

Som svar på Silvia-Adriana Țicăus fråga vill jag bara säga att rådet vid dess session den 13 juni 2008 nådde en politisk överenskommelse om de tre förslagen i vägtransportpaketet. Syftet med de nya texterna är att harmonisera nationella förordningar som kan variera sinsemellan och därför är en källa till rättslig osäkerhet för vägtransportföretag.

De viktigaste ändringarna som har gjorts är i huvudsak följande: En tydligare definition av begreppet cabotage, en standardisering av gemenskapstillstånd, bestyrkta kopior och förarintyg, stärkande av de bestämmelser som innebär att en medlemsstat är skyldig att vidta åtgärder i de fall då ett transportföretag begår en överträdelse i en annan medlemsstat och slutligen bättre sammankoppling mellan de nationella registren över överträdelser så att övervakningen av vägtransportföretag i Europa förbättras.

Europaparlamentet antog rapporterna om detta paket under den första behandlingen vid sessionen den 20 maj. Arbetet bör nu koncentreras på att nå en kompromiss mellan rådet och parlamentet. Med tanke på att det behövs tid för översättning kan arbetet med att utarbeta texterna om de respektive gemensamma ståndpunkterna inte påbörjas förrän i slutet av augusti, men rådet hoppas kunna anta de gemensamma

ståndpunkterna om de tre förslagen under de kommande veckorna och presentera dem för Europaparlamentet så snart som möjligt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (FR) Jag vill bara påpeka att vi fortfarande inte har mottagit den gemensamma ståndpunkten från rådet och betona att förordningen träder i kraft den 1 juni 2009 när det gäller villkor för rätten att yrkesmässigt bedriva vägtransporter. Nära 4,5 miljoner anställda och 800 000 företag berörs av detta. Detta är därför en mycket viktig fråga, och vi hoppas att rådets politiska överenskommelse kommer att innebära att vi får den tid som behövs för den andra behandlingen.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru Țicău! Jag är väl medveten om frågans brådskande natur. Jag försäkrar er att rådet kommer att göra sitt yttersta för att se till att den gemensamma ståndpunkten definieras och översänds till parlamentet så snart som möjligt, med tanke på att frågan, som ni så riktigt påpekar, är av så brådskande natur.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Manuel Medina Ortega** (H-0616/08)

Angående: Europeisk invandringspakt

Kan rådet redogöra för de konsekvenser som den nyligen överenskomna europeiska invandringspakten skulle kunna få för utvecklingen av EU:s invandringspolitik?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr Ortega! Syftet med den europeiska pakten för invandring och asyl är att på högsta politiska nivå ge uttryck för de gemensamma principer som bör styra migrationspolitiken på nationell nivå och gemenskapsnivå och de strategiska inriktningar som ska eftersträvas för att ge dessa principer substans.

Den föreslagna texten fick ett positivt mottagande av rådet och kommissionen. Den slutgiltiga versionen bör godkännas av Europeiska rådet i oktober. Som ni vet är syftet med pakten att lägga grunden till en stark gemensam politik som bygger på två principer som står i centrum för EU-projektet: å ena sidan ansvar och å andra sidan solidaritet.

Den bygger på tre dimensioner av den övergripande strategin för invandring. Den första är en bättre organisering av laglig invandring. Framför allt innebär detta att ta större hänsyn till medlemsstaternas behov och mottagningskapacitet, men även att uppmuntra integration. Den andra är en mer effektiv kamp mot olaglig invandring, framför allt genom att se till att olagliga invandrare återvänder under värdiga omständigheter. Vi vill även ge EU ett bättre skydd genom att förbättra effektiviteten vid de yttre gränskontrollerna, framför allt inom ramen för Schengen-utvidgningen. Den sista dimensionen är främjandet av ett nära partnerskap mellan invandrarnas ursprungs-, transit- och destinationsländer, för att gynna våra samarbetspartners utveckling. Detta är vad som menas med begreppet gemensam utveckling.

Slutligen, som kommissionens ordförande återigen sa idag, hoppas vi att pakten kommer att göra det möjligt för oss att staka ut en gemensam asylpolitik och ett Europa för asyl. Vi vet att de nationella traditionerna skiljer sig åt, men vi vill fortfarande göra framsteg på detta område.

Som ni vet har det franska ordförandeskapet haft informella samråd med Europaparlamentet under förberedelserna av denna pakt. Det har skett många diskussioner med parlamentet. Parlamentets politiska stöd för detta initiativ är nödvändigt. Vi hyser inga tvivel om att pakten kommer att ge EU-medborgarna de konkreta resultat de har rätt att förvänta sig och visa att Europa vidtar konkreta åtgärder för att hantera de problem vi upplever.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Jag är nöjd med svaret på min fråga från rådets ordförandeskap, och jag anser att invandringspakten är ett viktigt steg.

I det som vi kan kalla den andra delen av min fråga talar jag främst om det inflytande denna pakt kan ha på EU:s invandringspolitik. Kan vi med andra ord förvänta oss att göra framsteg? Som rådets ordförande känner till har vi å ena sidan en känsla av oro inom Europeiska unionen och å andra sidan ett behov av invandring och ett behov av lämplig lagstiftning, vilket innebär att informationen ofta är mycket bristfällig.

Kan vi förvänta oss att detta följs av lagstiftning och särskilda bestämmelser som innebär en lösning på detta problem?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Ja, som Manuel Medina Ortega så riktigt påpekade anser jag att det finns ett behov av invandring i Europa, och detta förnekar vi inte. Det är därför vi, vilket jag påpekade, måste fastställa villkor för mottagning och integration samt villkor för att anpassa migrationsflödena till

Europas ekonomiska och sociala situation. Vi måste betrakta invandringsbehoven utifrån dessa omständigheter.

Vi har ofta en tendens att begränsa dessa behov till invandring av kvalificerad arbetskraft. Detta är emellertid inte lämpligt eftersom vi i Europa även behöver okvalificerad arbetskraft, och diskussionerna i rådet handlar om precis detta – hur vi på ett bättre sätt ska kunna hantera dessa invandringsbehov och hitta de bästa lösningarna när det gäller sysselsättning, kvalificering och mottagning i skolor och på universitet.

Det är där vi befinner oss, och vi kommer att ha en bättre uppfattning om situationen efter Europeiska rådets möte den 15 oktober där inriktningen kommer att anges. Det är på grundval av detta som de lagstiftningsåtgärder som Manuel Medina Ortega hänvisade till, och som verkligen är nödvändiga, kommer att översättas.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Eoin Ryan** (H-0619/08)

Angående: Antikorrupsionsverktyg

Vilka antikorrupsionsverktyg förfogar rådet över för att kunna säkerställa att EU:s bistånd på ett effektivt sätt når fram direkt till de mest behövande i utvecklingsländerna?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr Ryan! Den fråga ni ställer är viktig eftersom den handlar om effektiviteten i fråga om utvecklingsbistånd. Det är viktigt att upprätthålla en stor mängd utvecklingsbistånd, och detta kommer jag att återkomma till, men ni gör verkligen rätt i att i er fråga påpeka att detta bistånd måste vara effektivt. För att bistånd ska vara effektivt, och för att vi ska kunna bekämpa bedrägeri och felaktig fördelning av utvecklingsbiståndsmedel, behövs framför allt bättre samordning och komplementaritet mellan biståndsgivarna. Det är därför vi utarbetar ett gemensamt flerårigt program som bygger på strategier för att bekämpa fattigdom och ger oss en bättre uppfattning om hur medlen avsätts och enligt vilka mål och som även gör det möjligt för oss att förbättra kontrollen av denna fördelning.

Därför har vi även upprättat gemensamma genomförandemekanismer, däribland gemensamma analyser. Framför allt finns det vissa omfattande gemensamma uppdrag, som finansieras av både biståndsgivare och biståndsmottagare, så att mekanismer för gemensam finansiering tillämpas.

Dessa frågor fanns på dagordningen vid det tredje högnivåforumet om biståndseffektivitet som anordnades i Accra förra veckan. Vi debatterade detta här vid den senaste sessionen i början av denna månad. Vid forumet i Accra i början av september antogs en handlingsplan. Den infriar i stora drag våra förväntningar när det gäller Europeiska unionen.

Biståndsgivarnas viktigaste åtaganden är följande: att förbättra planeringen, 3–5 år i förväg, av det bistånd som länderna hoppas kunna tillhandahålla, att utnyttja förvaltningar och organisationer i partnerländer, att ersätta tredjeländers politiska villkor med villkor som bygger på de mål som utvecklingsländerna själva ställer upp.

När det gäller övervakningen av tillgången på stöd får rådet precis som Europaparlamentet möjlighet att utvärdera hur EU:s externa bistånd har använts varje år. Denna utvärdering sker genom årsrapporten om Europeiska gemenskapens utvecklingspolitik och om genomförandet av det externa biståndet, som kommissionen vanligtvis presenterar i slutet av juni – och detta måste ske i juni om den information jag fått är korrekt. Jag vill tillägga att instrumentet för utvecklingssamarbete tillhandahåller verktyg för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen, framför allt när det gäller bedrägeri och oegentligheter, såsom Eoin Ryan hoppas.

Därför finns det utvecklingsmekanismer, kontrollmekanismer, mekanismer vars syfte är att garantera en bättre samordning mellan biståndsgivare och biståndsmottagare, men när allt kommer omkring är det verkliga syftet att se till att mottagarländerna tillägnar sig denna politik, för att fortsätta att framhäva gott styre och se till att det finns en större ansvarskänsla, framför allt hos mottagarna av detta bistånd, när det gäller fördelningen av vårt bistånd.

Detta var vad jag ville säga.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Herr talman! Av en slump utkom idag Transparency Internationals (den ideella organisation som arbetar mot korruption) årliga korruptionsindex (CPI). Där beräknas graden av korruption innebära att kostnaden för att uppnå millenniemålen ökar med omkring 50 miljarder US-dollar, vilket är ett svindlande belopp. Detta motsvarar ungefär hälften av utgifterna för det årliga globala biståndet.

Även om denna siffra är överdriven – även om beloppet bara är hälften så stort som det påstås vara – är det fortfarande ett svindlande belopp. Herr rådsordförande, anser ni inte att mer måste göras för att försöka ta itu med detta? Vad vi än behöver så är det sista vi behöver att allmänheten i Europa upplever att de pengar de ger till biståndsprogram används felaktigt. Jag anser att det är mycket viktigt att ett så svindlande belopp som detta hanteras på ett mer följdriktigt sätt.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Jag vill upprepa det jag tidigare sa. Eoin Ryan har rätt. Det stämmer att ett av problemen för den allmänna opinionen i Europa å ena sidan är att mängden utvecklingsbistånd fortsätter att vara hög. Europeiska unionen är som ni vet den största givaren av utvecklingsbistånd. Å andra sidan är det nödvändigt att mekanismerna för gott styre och effektiv kontroll tillämpas. Det måste även finnas bättre information för allmänheten om stöd och om anslag av bistånd från mottagarländer, och ärligt talat måste övervakning av styre, en viss villkorlighet om ni så önskar, vara centralt för utvecklingspolitiken.

Ni har verkligen rätt i att korruption är ett gissel. Jag vet inte om Transparency Internationals siffror är korrekta, vilket ni själv erkände, men hur som helst hade ni rätt i det ni sa. Följaktligen kan inte utvecklingsbiståndet öka såvida inte kontrollmekanismerna, mekanismerna mot bedrägeri och mekanismerna mot korruption stärks, och detta bör alltid vara ett av syftena med avtalen.

Detta var även den slutsats rådet drog den 27 maj i fråga om målen med utvecklingspolitiken. Det måste finnas bättre kontrollmekanismer och villkorlighet för att skydda de ekonomiska intressena, men ännu viktigare än detta är, precis som ni påpekade, herr Ryan, att bekämpa korruption.

Talmannen. – Fråga nr 4 från **Seán Ó Neachtain** (H-0621/08)

Angående: Stigande livsmedelspriser

Bland det franska ordförandeskapets prioriteringar finns hållbar utveckling av jordbruket och fisket. Vad kan och kommer rådet att göra i det rådande ekonomiska klimatet, där Europa och resten av världen lider av stigande livsmedelspriser, för att se till att de brådskande kortsiktiga behoven inom livsmedelsförsörjningen täcks utan att hållbarheten i den framtida utvecklingen inom jordbruket och fisket påverkas negativt?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr Ó Neachtain! Rådet är väl medvetet om behovet av att söka lämpliga och effektiva lösningar på problemet med stigande livsmedelspriser. Detta är en komplicerad fråga som kommissionen lyckligtvis analyserade i detalj i meddelandet av den 23 maj 2008. Det var utifrån detta som Europeiska rådet den 19–20 juni antog sitt beslut.

Inom jordbrukssektorn har EU redan agerat. Vi har sålt interventionslager, minskat exportbidragen, tagit itu med behovet av arealuttag under 2008, ökat mjölkkvoterna och avskaffat importavgifterna på spannmål. Detta har gjort det möjligt för oss att förbättra tillgången och bidragit till att jordbruksmarknaderna stabiliserats. Det räcker emellertid inte.

Vi måste fortsätta med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, vi måste göra den mer marknadsinriktad och samtidigt främja ett hållbart jordbruk i hela EU och se till att tillgången är tillräckligt stor. Jordbruksministrarna diskuterar detta – faktum är att de kanske fortfarande diskuterar det idag – vid det informella mötet i Annecy och kommer att rapportera till rådet (jordbruk) den 17–18 november. När det gäller detta är det franska ordförandeskapet fast beslutet att stärka instrumenten för krishantering i en allt mer osäker internationell miljö och bibehålla alla instrument för marknadsreglering för att förhindra den bristande stabilitet som ni med rätta nämner.

Frågan om livsmedel är inte bara kopplad till jordbruket; även andra mekanismer är inblandade. Jag tänker till exempel på fiskepolitiken där konsekvenserna av de ökade dieselpriserna måste hanteras. Den 15 juli antog rådet en rad nödgärder för att uppmuntra omstruktureringen av de flottor som drabbats värst av krisen. Dessutom förekommer reglering av detaljhandelssektorn. Kommissionen ska lämna en rapport till Europeiska rådet i december. Det finns även principer för biobränslen, där ekonomiska och miljörelaterade hinder måste beaktas och där det måste säkerställas att det finns ett tak för priserna på dessa nya bränslen.

Som ni märker täcker dessa olika frågor, för att inte tala om dem vi redan har tagit upp – dvs. utvecklingspolitik och upphandlingspolitik när det gäller livsmedelsimport – ett brett spektra av politiska frågor som ligger högt på rådets dagordning. Europeiska rådet kommer att undersöka detta i oktober och december, och jag åtar mig naturligtvis gärna att informera er om resultatet.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) Herr ordförande! Tack för ert svar. Jag skulle vilja fråga rådets ordförande om han anser att det är viktigare än någonsin att EU:s jordbrukspolitik, dvs. EU:s politik när det gäller tillgång på livsmedel, fortsätter efter 2013 på grund av de aktuella kriserna inom den globala politiken när det gäller tillgång på livsmedel, så att livsmedelsleverantörerna i Europa kan känna någon slags säkerhet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Det jag ville säga är att vi, som Seán Ó Neachtain känner till, vill se till att hälsokontrollen avslutas med en reflexion över den gemensamma jordbrukspolitikens framtid. Detta var målet – rentav det viktigaste målet – med diskussionerna idag och igår mellan jordbruksministrarna i Annecy. Seán Ó Neachtain vet att han kan räkna med det franska ordförandeskapets beslutsamhet när det gäller detta.

Talmannen. - Fråga nr 5 från **Liam Aylward** (H-0623/08)

Angående: Vitboken om idrott

Kan rådet ange vilka delar av EU:s vitbok om idrott som det kommer att försöka genomföra och främja under EU:s franska ordförandeskap?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Detta är en fråga som jag är mycket intresserad av, så jag ska försöka vara kortfattad. Jag ska försöka att inte begränsa mig till de rättsliga aspekterna, även om det finns sådana.

EU har ingen specifik behörighet när det gäller idrott. Jag vill påpeka för Liam Aylward att Lissabonfördraget i sig utgör en rättslig grund för en riktig idrottspolitik. Vi är medvetna om detta, och av detta skäl, liksom av många andra, väntar vi på att fördraget ska genomföras. Vi vill garantera att Europa är medvetet om de olika dimensionerna av idrott och idrottens inflytande på människor i alla åldrar, i synnerhet ungdomar, men framför allt dess sociala och utbildningsrelaterade aspekter. Som nuvarande EU-ordförande fäster vi stor vikt vid samarbete mellan medlemsstaterna i denna fråga.

Innan en ny rättslig grund kan tillämpas inom ramen för Lissabonfördraget anser jag att vi måste erkänna idrottens särskilda roll i vårt samhälle. Vid ett informellt möte i Brest den 12 juli med de ministrar som ansvarar för EU-frågor, som jag sammankallade till, tog vi upp denna fråga inom ramen för EU. Vi tog upp frågan om villkoren för att erkänna denna särskilda roll inom en rättslig ram som bör vara tydlig när det gäller gemenskapsrätten och behovet av att förbättra styrelseformer för idrott på EU-nivå.

Vi har haft diskussioner, framför allt med Uefas president Michel Platini, som byggde på vitboken om idrott, handlingsplanen "Pierre de Coubertin", som presenterades av kommissionen i juli. Idrottsministrarna kommer att fortsätta med dessa diskussioner i Biarritz den 27–28 november.

Det kommer dessutom att anordnas ett EU-forum om idrott. Ordförandeskapet kommer att uppmana ministrarna att se över en rad frågor som för mig förefaller vara ytterst viktiga för sammanhållningen i vårt samhälle och för utbildningsvärdet med idrott, framför allt hälsa och idrott, antidopning och även det faktum att vi måste se till att idrotten fortsätter att vara på gräsrotsnivå och att klubbarna får återkoppling beträffande de spelare de tränar samt problemen med dubbla karriärer och dubbel utbildning.

Som ni förstår är vi starkt engagerade i att framhäva idrottens roll inom Europeiska unionen och att ge den dess rätta ställning i Europa. Vi har ställt upp tre mål för oss själva: att erkänna idrottens särskilda roll i samhället, att ta hänsyn till den betydelse som fysisk aktivitet och idrott har för den ekonomiska utvecklingen och slutligen att i ett alltmer komplext samhälle garantera goda styrelseformer inom idrott, all idrott.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Herr rådsordförande! Jag välkomnar det faktum att ni hänvisade till de olika dimensionerna av idrott. Nuförtiden hör vi hela tiden talas om den professionella idrotten, men jag är främst bekymrad över det frivilliga arbetet inom idrotten och begreppet "Idrott för alla". Jag vill att ni försäkrar mig om att EU kommer att stödja frivilligorganisationer och frivilligt arbete, och framför allt begreppet "Idrott för alla". Det är absolut nödvändigt vid en tidpunkt när all tyngdpunkt i såväl medier som andra sammanhang ligger på professionell idrott.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman! Liam Aylward har helt rätt. Vi vill se till att det råder en bättre balans mellan amatöridrott och professionell idrott, vi vill att det i vissa fall ska förekomma övervakning av professionell idrott och vi vill effektivt stödja och uppmuntra de tusentals frivilligorganisationer som är engagerade i idrott över hela Europa.

Det är här som vi effektivt måste se till att Europeiska unionen fungerar som en sporre. I detta skede är det nödvändigt att vi känner till vilka föreningar som är engagerade i att stödja idrotten inom Europeiska unionen. Vi behöver en detaljerad undersökning om frivilligarbetet inom EU, och framför allt frivilligarbetet inom idrotten, och om Liam Aylward vill delta i den undersökning vi föreslår är han naturligtvis varmt välkommen att göra det. Hur som helst är detta en viktig dimension som vi vill beakta.

När det gäller detta vill jag påpeka att vi i Paris den 5 oktober även kommer att träffa alla de europeiska idrottsmän som deltog i de olympiska spelen. Faktum är att det fortfarande finns amatöriddrottare som tävlar i OS.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Brian Crowley** (H-0625/08)

Angående: Målet för den europeiska alzheimerkonferensen

Jag välkomnar det franska ordförandeskapets arbetsprogram, i vilket främjandet av bättre vård för dem som lider av Alzheimers sjukdom och deras familjer lyfts fram. Att främja utbyte av erfarenheter som gjorts på nationell nivå och samarbete kring bästa vårdpraxis mellan medlemsstaterna är just vad EU är till för. Ökat utbyte av information och bästa praxis mellan medlemsstaterna i alla vårdfrågor kommer att vara till enorm nytta för hälso- och sjukvårdspersonalen, för att inte tala om den europeiska allmänheten.

Jag är medveten om att det kommer att hållas en stor europeisk alzheimerkonferens i oktober. Kan rådet ange vilka mål som ställts upp för denna konferens och vad det franska ordförandeskapet önskar uppnå?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Detta är en ytterst allvarlig fråga. Det franska ordförandeskapet fäster ytterst stor vikt vid Alzheimers sjukdom och andra neurodegenerativa sjukdomar. Detta är en fråga som varje familj i Europa någon gång påverkas av. Vi måste ta itu med problemet utan omsvep och inte överväldigas av den åldrande europeiska befolkningen.

Den 1 juli tillkännagav ordförande José Manuel Barroso och president Nicolas Sarkozy att vi tillsammans måste utarbeta en europeisk plan för att ta itu med Alzheimers sjukdom, en plan som bygger på tre pelare: forskning, patientvård och livskvalitet samt etiska och rättsliga aspekter, framför allt när det gäller dem som arbetar med att behandla denna sjukdom.

Det är i detta sammanhang som det franska ordförandeskapet i Paris den 30–31 oktober kommer att anordna ministerkonferensen "Europa mot Alzheimers sjukdom". Konferensen kommer att vara inriktad på Alzheimers sjukdom, men även andra liknande sjukdomar såsom Picks sjukdom, Binswangers sjukdom och Lewykropp-sjukdom kommer att tas upp.

Vi kommer att ta upp alla dessa sjukdomar för att se hur vi ska göra för att få den vård som patienterna erbjuds att stämma överens med samhällsstödet, hur yrken och färdigheter kan skraddarsys utifrån patienternas behov, hur vi kan öka våra kunskaper, med andra ord allt som handlar om forskning och medicinsk expertis, hur vi ska säkerställa bättre samordning av forskningsprogrammen i olika EU-länder samt hur vi får information om de senaste forskningsresultaten beträffande denna sjukdom och framtagandet av nya läkemedel.

Det råder ingen tvekan om att EU-dimensionen kan och måste utgöra en stark drivkraft för de olika kampanjer som anordnas för att ta itu med dessa sjukdomar. Resultatet av ministerkonferensen bidrar till att en grund för Europeiska rådets slutsatser i december skapas, även om vi är medvetna om att detta är ett arbete som fortfarande pågår.

Detta kommer att vara ett långsiktigt projekt, och det är nödvändigt att de ordförandeskap som kommer efter vårt, först det tjeckiska och därefter det svenska, fortsätter detta viktiga arbete. Jag är medveten om hur lyhört Europaparlamentet är och vet därför att vi kan räkna med såväl ert stöd som Europeiska kommissionens engagemang för att skapa den kontinuitet som krävs.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Låt mig berömma det franska ordförandeskapet för att det kommer att hålla konferensen "Europa mot Alzheimers sjukdom" och för det engagemang man har uppvisat.

Jag har emellertid noterat att ni inte specifikt har tagit upp frågan om demens och, som ni känner till, Alzheimer-föreningar kräver att man i högre grad ska uppmärksamma och ge utbildningar om tillståndet. Herr minister! Kan ni säga om man under konferensen kommer att ta upp frågan om att öka kunskaperna om tillståndet för att minska stigmatiseringen i sammanhanget?

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) I EU och i mitt hemland Slovakien har frågan om Alzheimers sjukdom och vården av personer som har drabbats ännu inte fått tillräcklig uppmärksamhet. Experterna uppskattar att Alzheimers sjukdom under de kommande 40 åren kan påverka upp till fyra gånger fler personer än i dag, men en tidig och korrekt diagnos kan hjälpa till med att dämpa sjukdomens utveckling.

Kommer det franska ordförandeskapet att genomföra en särskild informationskampanj eller på nytt stödja kommissionen när det gäller att utarbeta program för att samfinansiera verksamheten inom civila föreningar som arbetar för att hjälpa personer med minnesstörningar och Alzheimers sjukdom?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Liam Aylward har rätt: under konferensen måste man ta upp alla aspekter av förebyggande och utbildning, som både Zita Pleštinská och Liam Aylward påpekar. Vi måste ta hänsyn till alla aspekter när det gäller demens, såväl som aspekter som har att göra med Lewykropp-sjukdom, som jag tror att jag betonade i mitt inlägg.

Detta är en naturlig process, eftersom Alzheimers sjukdom är ett neurodegenerativt tillstånd; med andra ord ett tillstånd där neuronerna försämras och dör. När dessa neuroner försvinner, som används vid planering av handlingssekvenser, försvagas organismen. Även om vi förknippar Alzheimers sjukdom med minnesförlust så påverkas även andra delar av hjärnan. Detta kan tydligen också följas av demens, vilket vi måste vidta förebyggande åtgärder mot. Jag kan sålunda försäkra Liam Aylward att man kommer att diskutera detta utförligt under konferensen.

När det gäller frågorna från Zita Pleštinská har jag förstått att det finns en viss marginalisering. Ni nämnde att Alzheimers sjukdom har ökat i ert hemland. Tyvärr gäller samma sak även på andra håll i Europa. Vi måste även här inrikta oss på att kunna ställa tidiga diagnoser. Vi måste utväxla information. Vi behöver en bättre samordning mellan specialisterna på dessa frågor på EU-nivå. En tidig diagnos är emellertid särskilt viktig för att förhindra att patienter marginaliseras och gradvis drabbas av sjukdomen utan att andra lägger märke till det.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Avril Doyle** (H-0631/08)

Angående: Jordbrukspolitiken och det franska ordförandeskapet

Rådets ordförandeskap anger i sitt arbetsprogram att det kommer att se över lagstiftningsförslagen om översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken i syfte att anta nya bestämmelser före 2008 års utgång. Ordförandeskapet anger även att det i detta syfte kommer att upprätthålla ett nära samarbete med Europaparlamentet och föreslå att deras partner intar en vidare hållning till dessa frågor och de mål som det europeiska jordbruket och den europeiska jordbrukspolitiken måste uppnå i framtiden.

Kan rådets ordförandeskap mot bakgrund av detta hålla parlamentet informerat om det informella möte som jordbruksministrarna ska hålla i Annecy den 21–23 september 2008?

Kan rådet i synnerhet rapportera till parlamentet om framstegen i fråga om "hälsokontrollen" av den gemensamma jordbrukspolitiken och strategin för djurhälsa?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka Avril Doyle för möjligheten att informera parlamentet om den senaste utvecklingen avseende den gemensamma jordbrukspolitiken. Rådet arbetar intensivt och konstruktivt med hälsokontrollen – som jag redan har sagt – i syfte att nå politiskt samförstånd så snart som parlamentet har avgett sitt yttrande, vilket förväntas ske senast i november 2008. Vi är mycket villiga att samarbeta nära med parlamentet med tanke på det betänkande som utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling ska lägga fram den 7 oktober. Rådet kan sålunda diskutera detta i slutet av månaden, dvs. den 27–28 oktober.

Som jag nämnde fortsätter rådet att granska kommissionens lagstiftningsförslag om frågor som har att göra med anpassning av stödet, förvaltningsmekanismer på marknaden, förvaltning av mjölkkvoter och villkorlighet. Dessa frågor diskuterade jordbruksministrarna i Annecy i går och i dag. Ministrarna har tagit upp frågor som rör både hälsokontrollen av GJP och GJP:s framtid, där man höll isär interna och externa aspekter. När det gäller de interna aspekterna är det viktigt att en större andel av GJP-anslagen fördelas till de mest sårbara personerna, särskilt med tanke på de prisökningar som vi har sett. De externa aspekterna måste inbegripa införandet av ett livsmedelsprogram på EU-nivå för akuta insatser.

I fråga om Avril DoYLES oro när det gäller strategin för djurhälsa, till följd av kommissionens meddelande om gemenskapens politik för djurhälsa och dess strategi för perioden 2007–2013 som lades fram i september 2007, antog rådet den 17 december 2007 slutsatser om strategin och uppmanade kommissionen att lägga

fram en handlingsplan. Denna handlingsplan antogs av kommissionen den 10 september, och det är på grundval av detta dokument som det franska ordförandeskapet är fast beslutet att fortsätta sitt arbete. Vi vill särskilt förbättra gemenskapens förfaranden för epizootisk kontroll, både inom gemenskapen i samband med import, och se över lagstiftningen om biosäkerhet och kompensation.

Jim Higgins (PPE-DE). - (GA) Herr talman! När vi talar om jordbruk så talar vi om livsmedel. Jag har förstått att kommissionen rekommenderade att EU ska tillämpa en politik för livsmedelsmärkning där livsmedel från EU tydligt ska märkas i affärerna – jag tar upp detta särskilt med hänvisning till kött. Man har emellertid sagt att rådet inte kommer att godta denna politik. Jag vill fråga rådets ordförande varför det är så.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Jag delar verkligen Jim Higgins oro, så jag ska ta reda på vad rådet kan godta. Herr Higgins! Det är väldigt tydligt att vi, som företrädare för ordförandeskapet, delar er oro när det gäller att garantera livsmedelssäkerheten för medborgarna och att se till så att det går att spåra livsmedel. Det är därför nödvändigt att vi tillfredsställer efterfrågan avseende livsmedelskvalitet och mångfald. Konsumenterna kommer att bli ännu mer kritiska när det handlar om livsmedelssäkerhet. Vi kommer att se till att förbättra konsumentinformationen om de folkhälsofrågor som har att göra med en balanserad kost och produkternas ursprung och kvalitet.

Herr Higgins! Ni bör veta att detta är en sak som ordförandeskapet känner oro inför och att vi under de olika toppmötena kommer att se till att man på ett konkret sätt tar itu med detta mål som är så viktigt för oss alla.

Talmannen. - Frågorna nr 8 och 9 förklarades otillåtliga.

Fråga nr 10 från **Jim Higgins (H-0635/08)**

Angående: Irländarnas nej till Lissabonfördraget

Kommer irländarnas nej till ändringsfördraget från Lissabon att påverka utvidgningen av EU? Kan rådet exakt redogöra för vilka konsekvenserna är?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, herr Higgins! Som ni vet har Europeiska rådet erkänt resultatet av den irländska folkomröstningen om Lissabonfördraget. Det har också erkänt den pågående ratificeringsprocessen och har utfärdat en uttrycklig påminnelse om att Lissabonfördragets mål är att se till att den utvidgade unionen fungerar på ett mer effektivt och demokratiskt sätt. Stats- och regeringscheferna kommer att diskutera denna fråga vid rådets möte i oktober. Vi måste alla fundera över konsekvenserna av den rådande institutionella situationen inom alla politikområden, inbegripet utvidgning, och över själva institutionerna. I politiskt hänseende utformades Nicefördraget för ett EU med 27 medlemsstater.

Det jag emellertid vill klargöra är att Frankrike under sitt ordförandeskap har handlat opartiskt genom att fortsätta med de förhandlingar som pågår med Kroatien och Turkiet, med hänsyn till de framsteg som kandidatländerna har gjort när det gäller uppfyllandet av deras skyldigheter.

När det gäller Kroatien har man ännu inte slutförhandlat 21 av de 35 kapitlen, samtidigt som 3 kapitel har slutförhandlats provisoriskt. Vi har planerat att hålla två regeringskonferenser under det franska ordförandeskapet. Vi har redan inlett förhandlingarna om kapitlet om fri rörlighet för varor.

När det gäller Turkiet sammanträdde trojkan i förra veckan under mötet med rådet (yttre förbindelser). I dagsläget har man ännu inte slutförhandlat 8 av de 35 kapitlen, ett kapitel har slutförhandlats provisoriskt och om villkoren uppfylls hoppas vi kunna inleda förhandlingarna om två eller tre nya kapitel med Turkiet före årets slut.

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Herr minister! Är det inte så att alla medlemsstater utom Irland den 31 december 2008 kommer att ha antagit Lissabonfördraget, och att någon omförhandling inte kan komma ifråga? Man kan inte använda texten igen.

Men förutom Irland och Lissabonfördraget tar ni upp Frankrike och Nederländerna i samband med konstitutionen: vi har ett stort problem genom att det finns en enorm klyfta mellan den vanliga medborgaren och EU-projektet.

Skulle ministern kunna överväga att en idé kunde vara att hålla en "Europadag" – inte bara en "Schumandag", då vi bara stänger Bryssel och Belgien – en Europadag, en allmän helgdag, då alla EU-medborgare i alla 27 medlemsstater kollektivt firar vårt gemensamma EU-medborgarskap och vår gemensamma EU-identitet?

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Jag har förstått att rådet har fått resultaten från en undersökning som har gjorts av den irländska regeringen. Låt mig bara säga att det är just denna typ av briljerande som har fört oss dit vi befinner oss i dag. Man frågade inte de 47 procent som röstade ja. Skälet till att folkomröstningen misslyckades på Irland var bristande ledarskap och för det andra därför att vi – förutom den ursprungliga omröstningen om Romfördraget – har hållit sex folkomröstningar: Europeiska enhetsakten, Amsterdamfördraget, Maastrichtfördraget, två gånger om Nicefördraget och slutligen om Lissabonfördraget. Sedan lägger vi fram hela fördraget för folket och säger: vad anser ni om det? Var inte detta ett katastrofrecept eftersom det inte fanns något ledarskap? Frågan är: kommer det att finnas något ledarskap nu?

Jag skulle vilja fråga rådsordföranden om han kan meddela vilka konsekvenserna blir om Irland inte ratificerar det aktuella fördraget nu eller om man fortsätter att rösta nej i framtiden. Ge oss en vink om vart EU är på väg.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Jim Higgins och Gay Mitchell har tagit upp viktiga frågor. Jag låter Gay Mitchell själv svara på sina kommentarer. Jag kan personligen inte svara på dem, vilket han förstår, med tanke på mina skyldigheter inför denna församling.

Det finns åtskilliga orsaker. Jag tycker att den rapport som utarbetades efter irländarnas nej i folkomröstningen belyser en rad frågor: man tar upp ledarskapsfrågor, tematiska frågor och belyser bristen på förståelse av vad Lissabonfördraget egentligen innebär. Det franska ordförandeskapet kommer att göra sitt yttersta för att hitta en lösning på detta stora institutionella problem. Vi behöver Lissabonfördraget, och vi kommer, i samförstånd med våra irländska vänner, att undersöka alla möjliga alternativ från och med nu och fram till slutet på det franska ordförandeskapet.

För att svara Jim Higgins, så anser jag att han har rätt. Det råder ingen tvekan om att folkomröstningarna har visat att det finns en klyfta mellan EU-projektet och allmänhetens uppfattning. Det är därför vi måste undersöka vilka de grundläggande frågorna är och se över vårt sätt att kommunicera. I förmiddags försökte kommissionen, företrädare för er församling – vice talman Alejo Vidal-Quadras och utskottsordföranden Jo Leinen – och jag att definiera en mellaninstitutionell struktur, en politisk förklaring som syftade till att förbättra kommunikationen mellan de tre institutionerna. För rådets del – och jag uttalar mig objektivt – har detta inneburit vissa ansträngningar eftersom det inte har varit särskilt lätt.

När det gäller ert förslag kan jag bara uttala mig på ett personligt plan, men jag måste säga att idén om en "Europadag" som firas över hela EU verkar kunna bli en verkningsfull symbol för ett mer delat medborgarskap, för ett EU som förstås på ett bättre sätt. Detta är emellertid en idé som ni och jag och de mest hängivna EU-anhängarna måste främja. Personligen tycker jag alltså att det är en bra idé.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). - (FR) Tack för att ni har klargjort dessa frågor. Jag skulle också vilja att ni klargjorde en mer specifik sak. Vi har nu länge talat om Irland, men fyra andra medlemsstater har ännu inte ratificerat fördraget, som ni känner till: Polen, Tjeckien, Sverige – vi vet inte ens på vilket stadium Sverige befinner sig i ratificeringsprocessen – och Tyskland. När det gäller Tyskland vill jag påminna er om att allt hänger på ett domslut av författningsdomstolen i Karlsruhe. Rättens ordförande har sagt att hon inte har för avsikt att hasta fram ett domslut och att man inte kommer att fatta beslut förrän i början av nästa år.

Jag skulle följaktligen vara tacksam om ni även kunde förklara de kommande stegen för oss. Jag trodde att detta fördrag, som undertecknades i december i fjol, måste träda i kraft inom några månader. Hur ligger det egentligen till?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Jag har alltid instämt i Paul Marie Coûteaux' rigorösa bedömningar. Det finns vissa meningsskiljaktigheter mellan oss, vilket inte är överraskande, men jag erkänner att hans bedömningar är väl genomtänkta.

Jag vill tydligt klargöra att vi måste behandla Tyskland som ett separat fall. Vi får se vad som händer, men jag är inte särskilt orolig, med all respekt för författningsdomstolen i Karlsruhe. Jag har inte mer information om detta ämne. När det gäller Polen så har vi kontakt med de polska myndigheterna. Det finns också "samboende" i Polen, men jag tror att de polska myndigheterna arbetar för en ratificering av Lissabonfördraget. Angående Sverige finns det inget som tyder på att processen kommer att hindras. Jag tror att ratificeringen kommer att äga rum i november. När det gäller Tjeckien måste vi, som ni vet, invänta domstolens beslut. Valet till senaten äger rum just nu, och en viktig konferens inom det största partiet kommer att hållas i början av december. Detta är det mest troliga scenariot.

Jag instämmer inte i Paul Marie Coûteaux' slutsats; jag delar inte hans pessimism. Det råder ingen tvekan om att detta kommer att ta tid och att vi måste ge det tid, men den politiska viljan måste få uttryckas. Det franska ordförandeskapet har för sin del beslutat sig för att tillämpa frivillighet i detta hänseende.

Talmannen. – Fråga nr 11 från **Gay Mitchell** (H-0638/08)

Angående: Iran och utvecklingen av kärnkapacitet

Skulle rådet vilja kommentera sin ståndpunkt när det gäller Iran och det potentiella kärnvapenhot som landet utgör sedan det beslutade att överge inneslutnings- och övervakningsåtgärderna i Internationella atomenergiorganets tilläggsprotokoll från 1997, vilket inskränker inspektörernas rätt att utöva tillsyn och omöjliggör oanmälda inspektioner?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! För att svara på den allvarliga fråga som Gay Mitchell har ställt så hyser EU fortfarande allvarliga farhågor när det gäller Irans kärnprogram och landets bristande intresse av att ge ett tillfredsställande gensvar på de frågor som uppstår genom programmets möjliga militära dimension. I december 2007 förklarade Europeiska rådet att det skulle vara oacceptabelt om Iran fick militär kärnkapacitet.

I detta avseende har rådet vid flera tillfällen fördömt det faktum att Iran inte har uppfyllt sina internationella åtaganden, som anges i FN:s säkerhetsråds resolutioner 1696, 1737 och 1803, särskilt skyldigheten att avsluta all verksamhet som har att göra med anrikning av uran, vilket är nödvändigt om vi ska kunna få det ramverk som krävs för att inleda förhandlingarna och få en utveckling mot en hållbar lösning.

EU har hela tiden stött Irans rätt till kärnenergi för icke-militära ändamål, och om Iran vill återskapa världssamfundets förtroende för kärnprogrammets fredliga karaktär måste landet avsluta känslig verksamhet som inbegriper kärnbränslecykeln. De förslag som Javier Solana lade fram i juni 2006, vilket ägde rum på nytt i juni 2008 för de sex mest aktiva ländernas räkning, gäller fortfarande och måste användas för att bryta det rådande dödläget.

EU beklagar verkligen att Iran har upphävt den preliminära tillämpningen av tilläggsprotokollet i februari 2006. Som ett resultat av detta – vilket betonades av Internationella atomenergiorganets (IAEA) generaldirektör – får IAEA veta mindre om vissa aspekter av det iranska kärnprogrammet.

Dessutom, som IAEA:s generaldirektör nyligen återigen påminde oss om i sin rapport av den 15 september, vägrar Iran fortfarande att svara på specifika frågor som IAEA har ställt om verksamhet med koppling till utformning och tillverkning av kärnvapen. Just som IAEA:s generaldirektör har sagt – och jag kan inte dra någon annan slutsats – är detta en allvarlig situation för EU och världssamfundet.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag vill tacka ministern för hans svar. Eftersom detta tydligen är allvarligt för världssamfundet och för EU vill jag ställa följande fråga till ministern. Hittills har sanktionerna inte fungerat. Vi vill inte komma till det stadium där det blir nödvändigt med en militär intervention, så kan ministern tala om för parlamentet vilka andra sanktioner eller andra planer rådet har i beredskap för att försöka tala den iranska förvaltningen till rätta? Finns det alternativa sanktioner? Har ni en lista med alternativa sanktioner, och vilka åtgärder kommer man att vidta härnäst? Ibland är det mycket svårt att se vem som är katt och vem som är rätta i denna katt-och-rätta-lek.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Vi har ännu inte nått det läge då det krävs militära insatser. Jag vill återigen poängtera detta mycket tydligt. De sex länderna har bekräftat sitt stöd till det dubbla tillvägagångssättet, vilket måste kombinera dialog och sanktioner i syfte att nå en förhandlad lösning som är tillfredsställande för världssamfundet. När det gäller sanktionerna så varierar dessa. De måste vara riktade och måste omfatta den ekonomiska och finansiella sektorn.

Talmannen. – Fråga nr 12 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0640/08)

Angående: Europeisk pakt om invandring och asyl

Avsikten med den europeiska pakt om invandring och asyl som föreslagits av det franska ordförandeskapet är att åstadkomma ett aktivt politiskt åtagande från EU och medlemsstaterna och stöd för gemensamma principer vid utformandet av invandringspolitiken i en anda av solidaritet och ansvarstagande.

I detta sammanhang undrar jag vilka bindande avtal som rådet avser att föreslå länder som gränsar till EU och särskilt då kandidatländerna (Turkiet, Kroatien och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien) om frågan om transiterande invandrare från tredjeland för att göra EU till ett område med säkerhet, rättvisa och frihet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Det jag vill säga är att det effektivaste vapnet vi har i kampen mot olaglig invandring är återtagandeavtalen med tredjeländer som gränsar till EU.

Gemenskapen har slutit avtal med 11 tredjeländer. Det gäller även f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, och detta avtal trädde i kraft den 1 januari 2008. Alla dessa avtal innehåller bestämmelser om tredjelandsmedborgare som reser genom territoriet. När det gäller Turkiet inleddes de formella förhandlingarna 2005. För Kroatien finns inget mandat för att förhandla om återtagandeavtal, och rådet ville se snabba framsteg i förhandlingarna för detta land.

Det avtal som kommer att diskuteras och, hoppas vi, ratificeras av Europeiska rådet den 15 oktober kommer att rikta det politiska ljuset mot återtagandeavtalens betydelse i kampen mot den olagliga invandringen.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Jag vill bara tacka rådsordföranden för hans svar. Marie Panayotopoulos ber om ursäkt för att hon måste lämna kammaren på grund av ett annat ärende. Hon bad mig att tacka er för ert svar.

Talmannen. – Fråga nr 13 från **Alain Hutchinson** (H-0642/08)

Angående: Reform av den offentliga televisionen i Frankrike

Frankrikes president, Nicolas Sarkozy, har inlett en viktig reform av den offentliga televisionen i sitt land. Reformen innebär ett totalt avskaffande av reklam och den möter ett starkt motstånd från de yrkesutövande i reklamsektorn. I ett bredare perspektiv möter reformen motstånd även från allmänheten, som är rädd för att den offentliga televisionen skulle försvinna inom kort eftersom den skulle vara mindre konkurrenskraftig gentemot de privat ägda kanalerna om den inte längre har några reklamintäkter. Med detta utgångsläge är det lätt att dra slutsatsen att Frankrike tagit beslutet att ta kål på den offentliga televisionen till gagn för den privata sektorn som skulle vinna på reformen.

Är detta en isolerad åtgärd eller är syftet att den ska spridas till alla EU:s medlemsstater? Vad anser rådet i denna fråga och överensstämmer reformen med EU:s lagstiftning?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman. Tack för denna slutliga fråga som det är ett nöje att få. Jag kommer självklart att svara i egenskap av företrädare för rådets ordförandeskap, och det kommer inte som en överraskning för Alain Hutchinson – vi känner varandra väl – när jag säger att finansiering av statlig television faller inom medlemsstaternas behörighetsområde, att protokollet som utgör bilaga till fördraget om Europeiska unionen om statlig television i medlemsstaterna är entydigt och att det därmed är upp till varje medlemsstat att besluta om hur statliga tv-bolag ska finansieras. Detta är vad jag ville säga till Alain Hutchinson.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Tack, herr minister, för ert svar. Det var vad jag trodde ni skulle säga. Jag skulle bara vilja säga att jag är en av de fransktalande personer av icke-franskt ursprung – och det finns många av oss – som mycket gärna ser och lyssnar på fransk statlig tv och radio och att vi är oroade över statliga tv- och radiostationers framtid till följd av de beslut som fattats av den franska regeringen och tillkännagetts av presidenten, som händelsevis även är den nuvarande ordföranden för Europeiska rådet.

Jag skulle även vilja säga att Viviane Reding, kommissionsledamoten med ansvar för frågor som rör informationssamhället och medier, som jag ställde samma fråga till nyligen vid en utfrågning, har medgett att hon inte hade övertygades av den franske presidentens föreslagna reformer som lades fram i januari. Hon klagade även över presidentens beslut att beskatta Internetleverantörer för att finansiera den statliga televisionen. Jag skulle vilja veta vad er ståndpunkt är i denna fråga.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Först och främst har olika politiska partier i mitt land, oavsett politisk inriktning, såvitt jag vet begärt ett slut på tittarsiffrornas tyranni och det hot som denna utgör mot kvaliteten på och den kulturella mångfalden i de program som sänds. Så här mycket vet jag. För det andra har ni pekat ut reformen av befintliga reklamresurser och statlig finansiering. Finansieringen ska även fortsättningsvis tillgodose de behov som finns inom public service, och vi borde ha tillräckligt med medel för att täcka dessa behov. Detta är ett faktum och inte något som kan bestridas. För det tredje har Frankrike som vanligt inte någon avsikt att införa ett visst mönster och som jag tidigare sa är det medlemsstaterna som har ensam bestämmanderätt på detta område. Alla här vill se att en högkvalitativ public service på det audiovisuella området upprätthålls.

Talmannen. – Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 19.05 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

14. Migrering till andra generationen av Schengens informationssystem (beslut) - Migrering till andra generationen av Schengens informationssystem (förordning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Carlos Coelho, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om migrering till andra generationen av Schengens informationssystem (beslut) (12059/1/2008 – C6-0188/2008 – 2008/0077(INI)) (A6-0351/2008), och

– betänkandet av Carlos Coelho, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om migrering till andra generationen av Schengens informationssystem (förordning) (11925/2/2008 – C6-0189/2008 – 2008/0078(CNS)) (A6-0352/2008).

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Vi granskar för närvarande två instrument, nämligen en förordning och ett beslut om migrering från SISone4ALL till SIS II, samt ett omfattande test som kommer att bedöma om SIS II har samma prestationsnivå som det nuvarande systemet. Dessa förslag är en följd av att migreringsstrategin har förändrats.

Det hela omfattar fyra punkter: För det första var den ursprungliga planen att migrera 15 medlemsstater på 8 timmar. Antalet medlemsstater steg till 25, vilket gjorde migreringen mycket mer komplex och svårare. För det andra måste en provisorisk teknisk struktur skapas för att SIS 1+ och SIS II ska kunna drivas parallellt under en övergångsperiod. Detta är en förnuftig lösning som vi bör gå med på, och den kommer att kunna ge oss en nödfallsutväg om något skulle gå fel. För det tredje ska även ett tekniskt verktyg (en konverterare) göras tillgängligt under övergångsperioden. Konverteraren ska koppla samman centralsystemet för SIS 1+ med centralsystemet för SIS II så att båda systemen sålunda kan behandla samma uppgifter och så att alla medlemsstater kan garanteras vara på samma nivå. Slutligen går det mandat som gavs till kommissionen 2001 ut i slutet av detta år.

Vi tog upp fyra problem. För det första är det nödvändigt för Europeiska kommissionen att fortsätta ha ett utvecklingsmandat för SIS II fram till driftsstarten. Vi motsätter oss det förslag som beaktades om att kommissionens mandat skulle upphöra när arbetet med C-SIS, den centrala delen av Schengens informationssystem, är klart. För det andra måste Europeiska kommissionens och medlemsstaternas kompetens tydligt fastställas. För det tredje måste alla villkor i nr 2 om den rättsliga grunden för SIS uppfyllas innan migreringen av informationen görs. Slutligen måste migreringen göras på en och samma gång i alla medlemsstater.

De förslag som vi fick den 3 september, samma dag som de godkändes av Coreper, innebär stora ändringar av de inledande förslagen. Normalt ska parlamentet rådfrågas igen när de texter som läggs fram medför betydande ändringar. Vi befinner oss dock återigen i en situation med ett mycket tajt tidsschema: kommissionens mandat går ut i slutet av 2008 och det är mycket viktigt att rådet godkänner förslagen i slutet av oktober. Parlamentet visar återigen att det lever upp till sina skyldigheter, och det är inte vårt fel att processen har försenats. De ändringar som har gjorts ger faktiskt svar på de flesta av frågorna i mina förslag till betänkanden, särskilt vad beträffar förtydligandet av kommissionens respektive medlemsstaternas ansvar och att kommissionen kan fortsätta sitt utvecklingsmandat för SIS II fram till driftsstarten.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja gratulera det franska ordförandeskapet till det utmärkta arbete som det ägnat åt att nå en tillfredsställande överenskommelse mellan kommissionen och medlemsstaterna, vilket man trodde skulle bli svårt. Parlamentet vill göra sitt för att undvika ytterligare förseningar och för att SIS II ska kunna tas i drift det nya datum som fastställts, nämligen den 30 september 2009. Vi är dock oroliga eftersom flera experter informellt har sagt att det är högst troligt att detta datum återigen inte kommer att hållas.

Det finns två viktiga punkter som parlamentet anser vara centrala och som alla politiska grupper stöder: för det första att parlamentet bör uppdateras var sjätte månad om projektets utveckling och för det andra att det mandat som ges till den nya kommissionen inte ska vara ett tillsvidaremandat samt att en regel bör införas om att parlamentet måste rådfrågas igen vid förseningar på mer än ett år. Vi hoppas innerligt att projektet denna gång kommer att avslutas i rätt tid och att SIS II kan tas i drift det datum som planeras.

Talmannen. – Vi kommer nu att höra rådets synpunkter. Herr Jouyet, jag skulle vilja tacka er på Europaparlamentets vägnar för att ni är här idag. Jag anser att ert tillmötesgående uppträdande inför denna församling återspeglar ert engagemang för Europa.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Tack för de vänliga orden. Jag återgäldar givetvis komplimangen vad gäller engagemang för Europa till kommissionens vice ordförande, Jacques Barrot.

Herr Coelho, mina damer och herrar! Det är nödvändigt att göra om Schengensystemet för att kunna utveckla de nya funktioner som brottsförebyggande verksamhet och gränskontroll kommer att kräva i framtiden. Systemet SISone4ALL, som togs fram på initiativ av det portugisiska ordförandeskapet, är en god kompromiss som möjliggjorde att de medlemsstater som anslöts 2004 kunde inkluderas och vad som är viktigare ledde till avskaffandet av gränskontrollerna vid de inre landgränserna i december och sedan vid luftgränserna i mars.

Vi blev alla rörda av att se den sista järnridån falla, när slovakiska och österrikiska ministrar symboliskt sågade ner gränshindret vid gränsövergången Berg-Petržalka öster om Wien. Jag anser att detta är ett stolt ögonblick för alla trofasta EU-vänner eftersom de vet att vi nu har ett område med fri rörlighet om 3,6 miljoner kvadratkilometer. Detta är det största området i världen men, som ni vet, nödvändiggör denna stora frihet ett elektroniskt system som gör det möjligt för oss att identifiera misstänkta brottslingar och att spåra förfalskade dokument och stulna pass, samtidigt som strikta regler för uppgiftsskydd tillämpas för att garantera individens rättigheter. Jag skulle vilja betona detta.

Som ni så riktigt sa är det med det nuvarande systemet dock inte möjligt att använda modern teknik, även om detta är förenligt med de grundläggande principerna om uppgiftsskydd och särskilt proportionalitetsprincipen. Hur ska polisen kunna arbeta på ett effektivt sätt med en central databas som för närvarande inte tillåter dem att titta på digitala bilder på efterlysta brottslingar och identifiera dessa med någon som helst säkerhet? Detta är anledningen till att syftet med informationssystemen Schengen II eller SIS II måste bibehållas. Som ni så tydligt förklarade är det detta som är den riktiga frågan i vår debatt. Jag skulle på rådets vägnar vilja tacka vice ordförande Barrot som under ett nytt mandat har samtyckt till att fortsätta övervaka utvecklingen av den nya centrala SIS-databasen, utöver anslutningen till nationella databaser. Jag skulle vilja tacka honom för att han personligen engagerar sig i detta projekt.

De lagstiftningsutkast som ni kommer att ombes rösta om i morgon innehåller en tydligare uppdelning av medlemsstaternas och kommissionens ansvar vid varje skede, både när det gäller projektets utvecklingsfas, sluttester, mellanfasen, konverteraren och när det gäller den slutliga migreringen av ett system till ett annat, för att man ska kunna uppnå en övergripande balans mellan medlemsstaternas och kommissionens skyldigheter.

Jag skulle särskilt vilja tacka Carlos Coelho som, tillsammans med sina kolleger inom utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, har arbetat med detta viktiga projekt på ett snabbt, effektivt och uppfinningsrikt sätt. Jag skulle även vilja tacka honom för att ha vidarebefordrat mitt tack till utskottets ordförande, Gérard Deprez. Coelho har uppmuntrat till stöd för de versioner som behövdes för detta plenarsammanträde, och dessa versioner innehåller de förslag som ni lade fram, herr Coelho. Parlamentets stöd idag gör att vi kan inleda en ny fas i övergången till SIS II innan kommissionens befintliga mandat (vilket bör tilläggas är ett tillfälligt mandat) upphör den 31 december. Jag skulle bara vilja försäkra vice ordföranden om detta än en gång.

Det nya systemet innebär självklart en enorm teknisk utmaning som utan tvekan underskattades i första början. En överföring av 22 miljoner register som involverar över 24 parter vars nationella databaser har olika format är som ni kan tänka er ingen dålig bedrift. De ansträngningar som har gjorts inom detta projekt anser jag dock vara tillfredsställande. Med tanke på dessa ansträngningar som gjorts på det tekniska och finansiella området förtjänar Europaparlamentet att hållas fullständigt underrättat om de framsteg som görs och de svårigheter som uppstår vid övergången till det nya systemet. Ett slutdatum borde sättas – som ni sa, herr Coelho – för att testa det nya systemet och kontrollera att det kommer att vara helt driftsklart – som vi alla hoppas på – i september nästa år, enligt den överenskommelse som nåddes vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 6 juni.

Vi inser att vi har satt ett slutdatum som inte ligger långt fram i tiden. De tekniska experterna inser detta. Vi kan bara bli klara till detta datum om alla helhjärtat engagerar sig i SIS II-projektet och tar sitt ansvar. I och med detta betänkande sänder Europaparlamentet ut positiva signaler denna kväll genom att ställa helt berättigade frågor. Detta är anledningen till att rådet föreslår att utan förbehåll godkänna de ändringsförslag som lagts fram och som, vilket bör understrykas, har fått stöd från alla politiska grupper inom Europaparlamentet. Tack så mycket för allt det hårda arbete som ni har lagt ner.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Även jag skulle vilja tacka ordförandeskapet och Jean-Pierre Jouyet som just nu godkänner Carlos Coelhos betänkande, eftersom jag verkligen anser att framsteg måste göras inom detta viktiga område nu och utan dröjsmål. Jag skulle även vilja framföra mitt tack till Coelho för hans betänkande och personliga engagemang för att nå framsteg med SIS II. Om SIS II någonsin blir verklighet har vi mycket att tacka er för, herr Coelho.

Ert betänkande framhäver återigen det intresse och det befintliga stöd som finns inom Europaparlamentet för planerna med att utveckla den andra generationen av Schengens informationssystem. SIS II kommer uppenbarligen att utgöra ett huvudverktyg inom det gemensamma området med frihet, säkerhet och rättvisa, och för detta är det helt klart viktigt att systemet kan börja användas snarast möjligt.

Jag är således glad över att en överenskommelse har nåtts gällande de rättsliga instrument som rör migreringen av SIS I till SIS II. Denna överenskommelse är godtagbar eftersom följande tre huvudprinciper respekteras:

- En tydlig avgränsning av inblandade parter, uppgifter och skyldigheter (medlemsstater, kommissionen och rådet).
- En effektiv och otvetydig beslutsprocess.
- Fastställande av nödvändiga milstolpar.

Om denna rättsliga ram antas före oktober kommer detta att garantera att det arbete som måste göras för SIS II fortsätter 2009. Det är sant vad Jean-Pierre Jouyet påpekade – ni påpekade detta, herr rådsordförande – att den 30 september 2009, ett datum som nu är bekräftat i de föreslagna rättsliga instrumenten för migrering, är ett ambitiöst slutdatum. Även den här sommaren var vi tvungna att avbryta några tester med medlemsstaterna till följd av ett informellt expertutlåtande.

Uppdragstagaren har nu 20 dagar på sig att rätta till de befintliga problemen. Det råder dock inga tvivel om att vi måste vara mycket uppmärksamma på alla problem som kan tänkas uppstå och hindra oss från att hålla tidsschemat för SIS II. Vi för just nu en diskussion med medlemsstaterna om det bästa sättet att avsluta arbetet med SIS II på. Vi måste även finna den rätta balansen mellan de politiska prioriteringarna i samband med detta system och garantin för att utmärkta tjänster tillhandahålls av nationella myndigheter som kommer att använda sig av det.

I varje fall ger de föreslagna anpassningsmekanismerna oss en viss flexibilitet och gör att vi måste anamma den nödvändiga öppenheten med hänsyn till utvecklingsplanen. Därför, herr Coelho, har vi inga som helst invändningar mot era ändringsförslag; det är givet.

Att fastställa ett slutdatum i rättsakter om migrering till i slutet av juni 2010 kommer å ena sidan att ge oss tillräckligt manöverutrymme om det skulle uppstå problem med att slutföra utvecklingsarbetet med SIS II eller migreringen. Detta datum kommer också att utgöra en garanti för att SIS II är helt driftsklart till mitten av 2010.

Å andra sidan kommer det faktum att kommissionen lägger fram rapporter två gånger om året om utvecklingen och migreringen av SIS I till SIS II att utgöra en garanti för att Europaparlamentet har insyn i arbetet med SIS II.

Jag för min del skulle vilja betona – som Jean-Pierre Jouyet gjorde när han talade på ordförandeskapets vägnar – att vi behöver SIS II för att Schengen verkligen ska utfalla väl (vilket det redan gör). Detta är en riktig teknisk prestation som vittnar om vad EU kan åstadkomma när det bestämmer sig för att använda ny teknik. Det är också oerhört viktigt.

Detta är anledningen till att jag känner oerhörd tacksamhet mot parlamentet som, nästan helt utan några invändningar, har godtagit alla dessa aspekter och godkänt Carlos Coelhos betänkande.

Marian-Jean Marinescu, *för PPE-DE-gruppen*. – (RO) Jag stöder föredragandens förslag om att fastställa slutdatumet för detta nya lagstiftningspaket till den 30 juni 2010. Detta är viktigt för att man ska kunna

undvika eventuella förseningar av genomförandet av andra generationen av Schengens informationssystem, SIS II.

Avskaffandet av gränskontroller på land och till havs, vilket inleddes den 21 december 2007, samt vid luftgränserna (mars 2008) är ett viktigt steg för nio av de tio medlemsstaterna. Rådet har beslutat att gränskontrollerna i de tre medlemsstater som står utanför systemet, Cypern, Rumänien och Bulgarien, ska upphöra när en utvärdering har gjorts genom vilken det kan garanteras att Schengensystemet fungerar. Hur Schengensystemet fungerar i de tre medlemsstaterna är dock beroende av hur SIS II fungerar i de befintliga Schengenländerna. Det är känt att starten av SIS II inledningsvis planerades till maj 2007 och att det sedan försenades till december 2008. Nu har starten återigen skjutits upp till september 2009. Denna nya tidsplan kan orsaka förseningar i de tre medlemsstaterna. Vi bör inte glömma att alla dessa tre medlemsstater är gränsstater till Europeiska unionen och att de både har land- och havsgränser.

Det första två åtgärderna inom Schengenregelverket är avskaffande av interna gränskontroller och förflyttning av dessa till de yttre gränserna, samt gemensamma förfaranden för personkontroll vid passage av medlemsstaternas yttre gränser. Dessa åtgärder i regelverket urholkas av det faktum att länder som Rumänien, Bulgarien och Cypern väntar på att de nuvarande Schengenländerna ska införa SIS II, vilket har försenats. Jag uppmanar därför kommissionen och det franska ordförandeskapet att lösa problemet med SIS II och att förhandla med uppdragstagaren för att undvika att ett nytt slutdatum för genomförandet av SIS II fastställs.

Roselyne Lefrançois, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja säga att det är Martine Roure som är skuggföredragande för detta betänkande. Hon kunde inte vara här idag, och därför talar jag i hennes ställe och för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet.

Jag delar de synpunkter som framförts av föredraganden, som jag skulle vilja tacka för sitt arbete. Den här situationen är faktiskt fullkomligt oacceptabel. Starten av SIS II är märkbart försenad. Vi har redan varit tvungna att förlänga kommissionens mandat en gång till slutet av december 2008 för genomförandet av migreringen. Kommissionen ligger återigen långt efter i schemat och ber nu om en obegränsad förlängning av dess mandat för att genomföra migreringen. Jag anser att detta är oacceptabelt eftersom det i så fall skulle vara omöjligt att rådfråga Europaparlamentet i denna fråga.

Vi vill dock inte att migreringen av SIS till SIS II ska jäktas fram eftersom detta skulle få konsekvenser för kvaliteten och säkerheten på uppgifterna och systemet som helhet. Man måste därför vidta alla möjliga försiktighetsåtgärder för att garantera att uppgifterna är skyddade och att systemet är säkert. Detta är anledningen till att vi kunde gå med på att förlänga kommissionens mandat så att migreringen kan göras på tillbörligt sätt.

Processen kan dock absolut inte fortsätta utan en demokratisk kontroll genom Europaparlamentet. PSE-gruppen stöder därför föredraganden för att skydda Europaparlamentets befogenheter.

Henrik Lax, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle även vilja tacka föredraganden för ett utmärkt arbete.

Schengens informationssystem är den största gemensamma EU-databasen och fungerar som ett gemensamt informationssystem för medlemsstaterna. Informationen kan användas av polisen och rättsväsendet när de samarbetar i olika brottsärenden, för att kontrollera enskilda personer vid de yttre gränserna eller i länderna och även för att utfärda visum och uppehållstillstånd.

När man fattade beslutet om att upprätta andra generationen av SIS – SIS II – beaktade man behovet av att införa biometriska uppgifter och nya typer av registreringar, bland annat på grund av den europeiska arresteringsordern. SIS II behövs också för att även de nya medlemsstaterna ska kunna inkluderas såsom tidigare nämnts.

Starten av det nya systemet planerades ursprungligen till mars 2007. Vi vet att det har uppstått flera förseningar, och en ny tidsplan fastställdes enligt vilken systemet skulle kunna tas i drift i slutet av detta år. Och tack vare den övergångslösning som presenterats av den portugisiska regeringen och som även nämnts här av Jean-Pierre Jouyet, SISone4ALL, är systemet nu helt funktionsdugligt och har gjort det möjligt för nio av de tio nya medlemsstaterna att ansluta sig till SIS. I enlighet med vad som kommissionsledamot Jacques Barrot underströk har det likväl, inom detta utökade Schengenområde, blivit ännu viktigare att förbättra säkerhetskraven, och detta kan inte göras helt och hållet förrän man har övergått helt till nästa generations system.

En nödvändighet för denna övergång är att SIS II är förenligt med alla rättsligt definierade tekniska och funktionsmässiga krav, samt andra krav såsom stabilitet, svarskapacitet och allmän kapacitet. Parlamentet har ombetts yttra sig över de två förslag som syftar till att upprätta den rättsliga ramen för övergången. Precis som skuggföredraganden för ALDE stöder jag till fullo föredragandens linje, särskilt om att kommissionen före slutet av juni 2009 och sedan i slutet av varje sexmånadersperiod ska inlämna en framstegsrapport till rådet och parlamentet om utvecklingen av SIS II och även om migreringen från Schengens informationssystem (SIS I+) till andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II).

Det faktum att SIS II inte ännu är driftsklart är en oerhört stor besvikelse. Med det nya mandatet och de ytterst noggranna tester som kommer att göras hoppas jag att SIS II äntligen kan tas i drift senast i september 2009.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle först och främst vilja tacka Carlos Coelho för hans som vanligt produktiva arbete med betänkandena för övergången till SIS II. Betänkandena omfattar främst tekniska aspekter, men jag skulle vilja titta på SIS II i ett större perspektiv.

För det första skulle jag vilja understryka det faktum att det portugisiska ordförandeskapet gav de tio nya medlemsstaterna möjlighet att ansluta sig till den gamla SIS-versionen. Annars skulle de nya medlemsstaterna, inbegripet mitt eget land, ha behövt vänta åtminstone till september 2009, med andra ord i ytterligare två år.

Å andra sidan innebär "sent" inte nödvändigtvis "dåligt". Driften av SIS II kommer att styras inom ramen för två pelare. Vi har dock fortfarande inte något rättsligt bindande rambeslut när det gäller uppgiftsskydd inom den tredje pelaren. Samtidigt som SIS II innebär hantering av biometriska uppgifter har frågan om uppgiftsskydd fortfarande till stor del inte behandlats.

Jag skulle vilja understryka att min politiska grupp behandlar biometrirelaterade frågor ytterst varsamt. Kanske är det så att vi faktiskt måste vänta med att börja använda SIS II tills vi har en solid rättslig bakgrund avseende uppgiftsskydd.

Ett annat område som SIS skulle kunna vara till nytta inom är medlemsstaternas inreseförbud för tredjelandsmedborgare. Enligt Schengenkonventionen är det nationell lag som är tillämplig när en person ansöker om radering av en registrering som avser honom eller henne. Förordningen om SIS II föreskriver i detta avseende bättre förfarandemässiga garantier på EU-nivå.

Sammanfattningsvis kan nämnas att SIS II bidrar till ett bättre Europa inom vissa områden. Vi måste likväl fortsätta att arbeta på de betydande brister som finns. Om vi måste vänta för att få fler garantier så borde vi kanske vara beredda att göra detta.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) I och med migreringen till andra generationen av Schengens informationssystem har de utmärkande dragen för detta informationssystem och denna databas utökats till att innefatta nya slags registreringar, såsom den europeiska arresteringsordern, nya uppgiftskategorier, till exempel biometriska uppgifter, och beviljande av tillträde till nya enheter, vilket har understrukits av olika organisationer som följer processen med att överföra rättsliga och inrikes frågor till gemenskapens behörighet, områden som utgör kärnan till medlemsstaternas suveränitet. Sådana nya utmärkande drag och funktioner har också utvecklats som länkar samman registreringar och ansluter systemet till informationssystemet för viseringar. Det är även värt att nämna att det är möjligt, vilket är oroväckande, att bevara registernoteringar, i nödvändiga fall, under en lång tid, men jag undrar vem som kommer att avgöra i vilka fall detta är nödvändigt eller inte. Förtydliganden behövs av det alldeles för vaga området gällande utbyte av uppgifter med tredjeländer.

Vi anser att detta utökade system jämfört med de föregående medför risker beträffande skyddet av medborgarnas rättigheter, friheter och garantier, i och med tillförandet av nya element till en databas som kommer att vara mer åtkomlig och medföra ett ökat informationsutbyte. I stället för att ägna sig åt att försöka anpassa systemet efter de behov som uppstår i och med anslutningen av de nya länderna försöker man i grund och botten och i mycket högre grad anpassa SIS till det farliga säkerhetsproblem som medförs av den ökade överföringen av inrikes frågor till gemenskapens behörighet inom Europeiska unionen, vilket vi förkastar.

Hélène Goudin, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! Det ämne vi nu debatterar är av mycket större vikt än andra ämnen som brukar avhandlas i denna kammare. Vi talar om något så grundläggande som människors rörlighet inom det så kallade Schengenområdet. Det råder inget tvivel om att detta system underlättar resandet för många individer, men systemets baksida måste sägas överskugga de positiva aspekterna.

Jag syftar på det faktum att Schengen också leder till att oerhört många människors rörlighet inskränks på grund av samhällssystem. Schengen är ytterligare ett steg i riktningen att skapa en superstat, ett Fort Europa. Ett skapande av ett kontrollsamhälle av enorma proportioner. Detta vill jag inte medverka till.

Det råder förvisso inga tvivel om att gränsöverskridande brottslighet är ett av de största problem vi står inför idag. Det behövs således gränsöverskridande lösningar. Jag tror emellertid inte att Schengen, eller EU för den delen, är rätt forum för ändamålet. Idag existerar redan Interpol, ett förnämligt och väl fungerande internationellt polisorgan där suveräna stater från hela världen deltar. Istället för att bygga upp parallella system borde mer göras för att stärka Interpol. Brottligheten är som bekant inte begränsad till vår kontinent utan består av världsomspännande nätverk. Detta var några synpunkter på ett allmänt plan, nu till de mer specifika.

En aspekt som i min mening hanteras alldeles för lättvindigt när det gäller Schengens informationssystem är integritetsfrågan. De personuppgifter som kommer att behandlas och lagras är av mycket känslig karaktär. En av de viktigaste uppgifterna för en stat är att kunna ge sina medborgare ett fullgott skydd mot obehörig tillgång till personuppgifter. Jag ser alltså detta som en nationell angelägenhet eftersom det är min bestämda uppfattning att EU under inga omständigheter kan tillgodose det skydd av personuppgifter som krävs. Dessutom anser jag det vara onödigt och kostsamt att bygga upp nya strukturer. Det handlar trots allt om skattemedel som ska finansiera detta system.

Jag har länge varit av den uppfattningen att EU:s utveckling, eller integration som somliga väljer att kalla den, kan liknas vid de små stegens tyranni. Skrämmande nog är inte stegen särskilt små längre. Istället rör det sig om stora bestämda och taktfasta kliv mot skapande av en EU-stat. Detta borde ingen sann Europavän acceptera.

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! Vi diskuterar återigen Schengens informationssystem (SIS) som är huvudverkyget för tillämpningen av Schengenprinciperna. Det utgör tveklöst grundstommen till ett "gränslöst" Europa och området för frihet, säkerhet och rättvisa, och det är därför mycket viktigt att SIS II kan tas i drift.

SISone4ALL-systemet är för närvarande fullt fungerande och utgör en teknisk övergångslösning som gör det möjligt för nio nya medlemsstater att ansluta sig till SIS och självklart att genom anslutning till Schengenområdet bli fullvärdiga medlemmar i unionen. Den 21 december 2007 var en betydelsefull dag i mitt land, Slovakien, och i hela EU. Det var då som järnridån föll en gång för alla.

Därför vill jag tacka Carlos Coelho för att han tog fram detta betänkande och för hans oerhörda insatser. Jag är övertygad om att Schengenområdet inte skulle ha haft nio nya medlemmar idag om det inte hade varit för honom. Jag tror att den nya generationen av SIS också kommer att vara lika effektiv som de tidigare systemen och fungera utan problem.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Jag vill rikta ett stort tack till alla talare för en utmärkt debatt och för olika talares stora stöd för principen om det nya mandatet och föredragandens hållning.

Herr Marinescu! Jag har berömt det portugisiska ordförandeskapet för dess utmärkta arbete som har gjort det möjligt för nya medlemsstater att ansluta sig till systemet. Jag har noterat att Rumänien vill ansluta sig till systemet snarast möjligt under kommissionens överinseende, med förbehåll för tekniska ändringar som kan vara nödvändiga i detta avseende.

Beträffande Roselyne Lefrançois' och Henrik Lax' iakttagelser kan rådet inte göra annat än att be om ursäkt för förseningen. Vi erkänner dock alla de insatser som kommissionen gjort, den personliga vädjan från kommissionens vice ordförande Jacques Barrot att leda tillbaka saker och ting på rätt spår och de stränga villkor som ålagts uppdragstagaren. Rådet kommer tillsammans med kommissionen och alla medlemsstater, som även fortsättningsvis kommer att engagera sig starkt för att slutföra projektet som planerat, att fortsätta vara vaksamt och se till att det både är tekniskt genomförbart och effektivt samt garantera medborgarnas friheter så klart.

Som svar till Tatjana Ždanoka och Pedro Guerreiro vill jag säga att jag förstår – och Roselyne Lefrançois underströk detta – att många av er skulle vilja ha en ytterligare diskussion om införandet av nya funktioner i systemet, men det är mycket viktigt att vi får klart SIS II innan vi tar med dessa. Jag anser därför att det vore naturligt med en politisk debatt om vad det bör vara för nya funktioner. Liksom många av er har påpekat får detta dock inte hindra införandet av det nya systemet. Det vore i själva verket oacceptabelt att inte använda dessa nya funktioner av den enda anledningen att de inte är kompatibla med ett gammalt system – i detta

fall SIS I. Först och främst är det mycket viktigt att vi, innan vi har denna debatt, har inrättat systemet och slutfört den tekniska utbyggnaden.

De andra anförandena rörde främst uppgiftsskydd. Jag skulle vilja understryka – liksom ordföranden gjorde, och vi deltog i debatten i morse om skydd av personuppgifter med kommissionsledamot Barrot – att vi verkligen vill fortsätta det arbete som inletts på EU-nivå, och att vi anser att de garantier som ni begärde, beträffande skydd av dessa uppgifter och informationsutbyte med tredjeländer, måste finnas. Utan att gå tillbaka till den allmänna debatt som vi hade i morse skulle jag bara vilja säga att vi, när det gäller skyddet av denna typ av uppgifter, enades om att följa rekommendationerna från Europeiska datatillsynsmannen så att detta problem beaktas.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Även jag skulle återigen vilja tacka alla talare och föredraganden. För att knyta an till vad Jean-Pierre Jouyet sa skulle jag också vilja påminna alla om att vi ägnar stor uppmärksamhet åt förenligheten med reglerna om uppgiftsskydd. Som ni, herr rådsordförande, sa har avdelningarna regelbunden kontakt med Europeiska datatillsynsmannen för att garantera att reglerna tillämpas på korrekt sätt i arbetet med att utveckla och förvalta SIS II. Ett besök av Europeiska tillsynsmannen i Strasbourg har planerats till första halvåret 2009, innan migreringen görs, för att se till att uppgiftsskyddet är säkert.

Konverteraren, som håller på att utvecklas, kommer också att möjliggöra en säker uppgiftsöverföring från SIS I till SIS II. Roselyne Lefrançois sa just att migreringen inte bör påskyndas, och hon har rätt i detta. Vi måste vara mycket försiktiga.

De rättsliga instrumenten innehåller i varje fall särskilda bestämmelser som syftar till att säkerställa förenlighet med principerna om uppgiftsskydd. Detta är allt jag har att säga om uppgiftsskyddet, och vi måste ägna stor uppmärksamhet åt att se till att systemet är förenligt med det som vi försöker åstadkomma på annat håll i Europa när det gäller uppgiftsskydd.

Nu tillbaka till frågan om förseningen: Jag har fullständig förståelse för Marian-Jean Marinescu, Henrik Lax och Roselyne Lefrançois, som tydligt uttryckte sin oro till följd av de förseningar som har inträffat. Vad gäller de centrala förberedelserna för SIS II håller vi noggrann uppsikt över de framsteg som görs. Vi har infört åtgärder som ska göra det lättare för oss att noggrant övervaka saker och ting, och kommissionens avdelningar kommer särskilt att se till att det finns tillräckliga resurser för att följa upp uppdragstagarnas arbete.

Om så skulle krävas kan vi självklart tillgripa de påföljder som anges i kontrakten, liksom min föregångare gjorde när han ådömde en av uppdragstagarna böter på över 1 miljon euro. Jag skulle dock hellre se att uppdragstagarna arbetar effektivt och håller tidsschemat i stället för att tillgripa påföljder.

Införandet av SIS II berör dock inte bara det centrala SIS II. Uppenbarligen behövs det också betydande insatser från medlemsstaterna. Jag är glad över att det franska ordförandeskapet är här idag eftersom jag vet hur engagerat det är i denna fråga.

Gruppen "SIS II-vännerna", som inrättades av det slovenska ordförandeskapet och erkändes av det franska, är till mycket stor nytta för medlemsstater som behöver hjälp med förberedelserna på nationell nivå. Denna högnivågrupp, som kommissionen aktivt deltar i, har i uppgift att övervaka genomförandet av SIS II i medlemsstaterna. Vi kan bara övervinna problemet genom ett gediget samarbete.

Jag skulle bara vilja säga att vi inte försöker förvandla EU till ett SIS III-baserat fort. Vi försöker bara säkerställa att avskaffandet av de inre gränserna inte medför en större risk när det gäller osäkerhet, våld och terrorism för Europeiska unionen och dess medborgare. Ett påstående om att vi genom inrättandet av SIS II stänger dörrarna till EU finner jag därför oacceptabelt. Det är inte det saken gäller. Det rör sig helt enkelt om att se till att vi, när vi har tagit bort våra inre gränser, kan erbjuda våra EU-medborgare ett område – ja, jag säger det – ett område av säkerhet och frihet.

Det var allt, herr talman. Jag skulle i varje fall vilja tacka Europaparlamentet och Carlos Coelho personligen för att ha engagerat sig så mycket i anläggandet av SIS II, som återigen är nyckeln till framgång för Schengen.

Carlos Coelho, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag tar risken och gör mina slutkommentarer på franska som svar på Jean-Pierre Jouyets och vice ordförande Jacques Barrots vänliga kommentarer. Jag kommer således nu att tacka er på ert eget språk. Det har inte varit lätt att nå samförstånd i rådet, men ni har lyckats. För oss är det två saker som verkligen är viktiga: en tydlig uppdelning av befogenheterna mellan kommissionen och medlemsstaterna och frågan om kommissionens mandat.

Kommissionens mandat kan inte upphöra förrän SIS II fungerar som det ska. Jag skulle även vilja tacka rådet, kommissionen och alla politiska grupper inom utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för arbetet med att utarbeta de ändringsförslag som vi ska rösta om i morgon. För oss är öppenhetsprincipen oerhört viktig: medborgarna har rätt att hållas informerade om Schengen och SIS II. När det gäller frågan om kommissionens mandat är ett obegränsat mandat oacceptabelt. Vi har dock kunnat behandla detta problem.

Till sist skulle jag vilja förklara varför vi är för SIS II för de som har talat ganska negativt om systemet. Vi är för SIS II eftersom vi är för fri rörlighet i EU. Men för att det ska kunna vara fri rörlighet i EU måste vi vara säkra på att våra yttre gränser är säkra. Säkerheten vid våra yttre gränser är en förutsättning för EU-medborgarnas frihet, och det är därför som vi så brådskande behöver SIS II.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

15. 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer - 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Caroline Lucas, för utskottet för internationell handel, om 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (11964/2007 – C6-0326/2007 – 2006/0263(CNS)) (A6-0313/2008), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Helmuth Markov för utskottet för internationell handel, om 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (O-0074/2008 – B6-0458/2008).

Caroline Lucas, föredragande. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka alla mina kolleger i utskottet för internationell handel och utskottet för rättsliga frågor för deras utomordentliga samarbete i samband med mitt betänkande om 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer (ITTA). Den omfattande politiska enighet som vi har kunnat konstatera är glädjande, med tanke på hur otroligt viktig frågan om skogar, timmer och handel är.

Ni har kanske lagt märke till att det har gått nästan ett år mellan framläggandet av avtalet i parlamentet och kvällens debatt. Det beror definitivt inte på en undervärdering från vår sida i utskottet för internationell handel. Desto mer beror det på att vi anser att avtalet kräver samtycke från parlamentet och inte bara samråd, inte minst eftersom vi har en del bestämda och specifika åsikter om avtalet som vi tycker bör beaktas.

Ordföranden för utskottet, Helmuth Markov, kommer att förklara i detalj hur vi har gått tillväga för att försöka förstärka parlamentets roll i det här fallet, och han kommer säkert också att redogöra för rådets nedslående svar, både i form av fördröjningar och det slutgiltiga avslaget.

Jag nämnde att parlamentet har bestämda och specifika åsikter om avtalet. Utan tvekan innebär det en förbättring i jämförelse med det första internationella avtalet om tropiskt timmer som, även om det framställdes som ett avtal som skulle främja både handel och hållbarhet när det antogs för 20 år sedan, i själva verket i stor utsträckning handlar om handel och väldigt lite om hållbarhet. Det är möjligen förklaringen till varför en av de viktigaste signatärstaterna, Indonesien, oåterkalleligen har förlorat bortåt tre fjärdedelar av sin skog och varför hälften av all avverkning i områden som Amazonas, Kongos flodområde och Sydostasien fortfarande sker utan tillstånd.

Trots att det nya avtalet alltså innebär en förbättring jämfört med det förra, och vi därför stöder EU:s undertecknande, vill vi betona att det är med stor motvilja som vi godkänner ett så otillfredsställande avtal. 2006 års ITTA brister väsentligt i vad som krävs för att lösa problemet med förlusten av tropiska skogar. Till exempel har det fortfarande som mål att främja tillväxten av internationell handel, medan hållbarhet knappast nämns alls. Om man ser till strukturen för röstning ger den fler röster till länder som exporterar mer timmer samt till länderna med hög import av timmer. Med andra ord fortsätter systemet att ge störst inflytande till de som handlar mest med timmer, trots alla vackra ord om hållbarhet.

I vårt betänkande uppmanar vi därför kommissionen att redan börja med förberedelserna för nästa förhandlingsrunda för ITTA, för att se till att det efterföljande avtalet innebär en märkbar förbättring. Europaparlamentets samtycke till framtida avtal hänger på om förhandlingarna radikalt lyckas ställa om avtalets grundläggande målsättning till att skydda och förvalta tropiska skogar på ett hållbart sätt, så att

handel med tropiskt timmer endast sker så länge den är förenlig med denna målsättning. Detta betyder att kommissionen bör föreslå lämpliga finansieringsmekanismer för länder som är villiga att begränsa sin timmerexport, samt även förslå en omfattande omstrukturering av röstningssystemet för ITTA.

Vi fordrar dock även att kommissionen presenterar det efterlängttade förslaget om lagstiftning mot olaglig avverkning. Det är något som vi måste få se utan dröjsmål. Förslaget utarbetades i början av året, och det var meningen att kommissionen skulle rösta om det i maj. Detta har emellertid skjutits upp gång på gång, på grund av påtryckningar från industrin, såvitt vi kan se, trots många uttalanden som framhäver det breda politiska stödet för förslaget i parlamentet. Enligt den senaste informationen vi har mottagit ska kommissionskollegiet rösta om förslaget den 15 oktober. Jag skulle vara tacksam om vi kunde få detta bekräftat, och jag vill uppmana våra kommissionsledamöter å det starkaste att ta sitt ansvar på största allvar! Avskogning är en oerhört viktig fråga, och den bekymrar oss alla i parlamentet. Jag ser fram emot ett tydligt och optimistiskt svar från kommissionen idag.

Helmuth Markov, frågeställare. – (DE) Herr ordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det gläder mig att vi idag fått tillfälle att diskutera det internationella avtalet om tropiskt timmer.

Att skydda och förvalta tropiska skogar på ett hållbart sätt blir allt viktigare för att motverka klimatförändringar, värna om den biologiska mångfalden och skydda urbefolkningars rättigheter. Därför finns det i utskottet för internationell handel ett brett stöd för idén om ett internationellt avtal. Precis som vår föredragande, Caroline Lucas, som jag vill tacka varmt för hennes fantastiska betänkande, redan har konstaterat tvivlar vi på att det aktuella avtalet kommer att gå tillräckligt långt för att på allvar ta itu med problemet med avskogning. Tretton miljoner hektar tropisk skog försvinner varje år på grund av avverkning, och ca 20 procent av växthusgasutsläppen kan tillskrivas detta faktum.

Anledningen till att nästan ett helt år har gått sedan texten framställdes i parlamentet och fram till dagens diskussion om avtalet i plenum är absolut inte att utskottet för internationell handel önskade fördröja debatten eller inte fäster tillräcklig vikt vid problemet. Snarare är vi, eller rättare sagt utskottet för rättsliga frågor, av den uppfattningen att avtalet kräver parlamentets samtycke och inte bara ett samrådsförfarande. Jag vill särskilt tacka föredragande Marie Panayotopoulos-Cassiotou och ordföranden för utskottet för rättsliga frågor, Giuseppe Gargani, för deras tydliga och snabba juridiska råd angående den rättsliga grunden.

Efter att utskottet för rättsliga frågor klargjort sin åsikt skrev talman Hans-Gert Pötering till rådets generalsekreterare i januari och förklarade att vi anser att avtalet skapar en särskild institutionell ram och därför kräver parlamentets samtycke enligt artikel 300(3)(2) i EG-fördraget. Tyvärr svarade rådet inte på skrivelsen förrän den 23 maj 2008. Svaret – hela fyra stycken – innehöll inte något som helst juridiskt argument eller någon annan anledning till avslaget av parlamentets begäran. Det var i detta sammanhang som utskottet för internationell handel antog betänkandet av Caroline Lucas, den aktuella muntliga frågan och resolutionsförslaget som vi debatterar här.

Jag vill därför inte bara betona betydelsen av avtalet i sig självt och kampen mot klimatförändringar, utan även frågan om Europaparlamentets rättigheter och prerogativ. Gällande fördrag ger knappast parlamentet några betydande befogenheter inom området för internationella handelsavtal, förutom de som berörs av artikel 300.3 andra stycket. Denna bestämmelse används oftast för att skapa en särskild institutionell ram som i detta fall, och den berättigar även samtyckesförfarandet när avtal om ekonomiskt partnerskap ska slutas mellan EU och länderna i Asien, Västindien och Stilla-havsområdet, samt eventuella avtal med Korea, Indien eller Sydostasien, vilka i sin tur är särskilt viktiga i kampen mot avskogning.

Varför är ansökan om samtyckesförfarandet så viktig för oss? Vi är angelägna om att föra parlamentarisk diskussion och genomföra granskning på våra europeiska medborgares vägnar och därigenom vinna större legitimitet och offentligt erkännande för avtal. Det ligger därför i rådets och kommissionens intressen att inbegripa parlamentet som medlagstiftare på detta område.

Med tanke på allmänhetens intresse för att bevara den biologiska mångfalden och motverka klimatförändringar hoppas jag att kommissionen nu åtminstone kommer att tillmötesgå vår begäran om årliga rapporter om tillämpningen av timmeravtalet och om hur det fungerar i samband med bilaterala avtal.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig först och främst tacka Caroline Lucas för hennes betänkande, som uppmärksammar det överväldigande behovet av att ta itu med problemet med förstörelsen av tropiska skogar.

Trots dess brister är avtalet som skrevs under 2006 ett viktigt steg i rätt riktning, och dess ikraftträdande kan inte annat än främja den sak som ni med rätta försvarar i ert betänkande. Det nya avtalet prioriterar miljön och sociala frågor i mycket större utsträckning än sin föregångare från 1994. Det står klart att Internationella organisationen för tropiskt timmer (ITTO) allena inte kan avskaffa överexploatering och olaglig avverkning, eftersom de största orsakerna oftast ligger utanför skogsnäringen. Det kan, till exempel, handla om permanent eller tillfällig ersättning av skog genom jordbruksmark, den relativt låga avkastningen från bevarande av skogen jämfört med andra typer av markanvändning, och, helt enkelt, fattigdom. Mot denna svåra bakgrund har organisationen blivit en viktig initiativtagare till praktiska åtgärder för att förbättra den hållbara förvaltningen av tropiska skogar. Av den anledningen förtjänar den EU:s uppmärksamhet och stöd.

Vad det gäller avtalets rättsliga grund har kommissionen analyserat frågan och dragit slutsatsen, med stöd från rådet och medlemsstaterna, att man ska behålla det ursprungliga förslaget. Vår prioritet idag är att fullborda förfarandet för det nya internationella avtalets ikraftträdande 2009.

I stället för att upprepa de juridiska argument som vårt beslut grundar sig på, menar jag att det vore viktigare att behandla de övriga punkterna som ni tar upp i ert betänkande, samt att svara på den relaterade muntliga frågan från Helmuth Markov.

Jag skulle bara vilja påpeka att det inte finns någon formell koppling mellan ITTA och andra avtal, t.ex. FN:s ramkonvention om klimatförändringar, konventionen om biologisk mångfald och bilaterala avtal för skogslagstiftningens efterlevnad samt förvaltning av och handel med skog (Flegt). I själva verket är dessa avtal mycket olika till innehåll, omfattning, organisation och signatärer. Deras samverkan beror på i vilken utsträckning framsteg som uppnås i denna process leder till debatter och initiativ på andra plattformar, samt till vilken grad de olika processerna genererar synergi. Inom ramen för alla dessa avtal arbetar EU enligt sin huvudsakliga målsättning, dvs. att utnyttja det enorma bidraget som handel kan lämna till hållbar utveckling, bl.a. genom att stödja multilaterala avtal och nationell lagstiftning som rör miljön.

Kommissionen är naturligtvis beredd att rapportera till rådet och parlamentet om ITTO:s förehavanden, men jag vill ändå poängtera att organisationen ger ut egna årsberättelser. Vi kan därför ta del av dessa, och vid behov kan kommissionen tillhandahålla mer information. Vad gäller Flegt föreskriver redan rådets förordning att kommissionen måste presentera en årsredovisning för licenssystemet.

Det är all information jag kan erbjuda. Eftersom kommissionsledamot Louis Michel är bortrest och inte kan vara här ikväll, trots att delar av hans personal är närvarande, har jag befogenhet att vidarebefordra alla kommentarer och iakttagelser från denna intressanta debatt till honom, nu när vi funderar på utvecklingen i ett antal länder, särskilt i Afrika.

Jag vill därför uppriktigt tacka parlamentet, Caroline Lucas och Helmuth Markov för era ansträngningar. Jag kommer nu att lyssna uppmärksamt till de olika talarnas kommentarer.

Georgios Papastamkos, föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (EL) Herr talman! Som ersättare för Marie Panayotopoulos-Cassiotou och som talesman för utskottet för rättsliga frågor redogjorde ordföranden för utskottet för internationell handel, Helmuth Markov, för de juridiska aspekterna i frågan som vi diskuterar. Som ni vet yttrade sig utskottet i fråga den 19 december 2007 om förslaget till rådets resolution angående kommissionens slutsats till 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer.

Den föreslagna rättsliga grunden omfattar artiklarna 133 och 175 i anslutning till artikel 300.2 första stycket och artikel 300.3 första stycket i EG-fördraget.

Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor beslutade sig för att förslå en förändring av den rättsliga grunden så att den skulle omfatta en hänvisning till artikel 300.3 andra stycket. Det senare kräver samtycke från Europaparlamentet snarare än endast samråd.

Kommissionen gav ett annat svar och fortfar med den rättsliga grund som den förslagit. Utskottet för rättsliga frågor har motiverat beslutet att ändra den rättsliga grunden. Detta är ett fall där ett internationellt avtal skapar en speciell internationell ram genom att samarbetsförfaranden inrättas.

Zbigniew Zaleski, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Timmer är ett värdefullt byggmaterial, det är sunt, praktiskt, kanske något bristande i brandhärdighet, men mer och mer efterfrågat. Kort sagt är det en eftersökt handelsvara och ofta ett lands främsta exportvara. Tropiskt virke, dvs. virke som kommer från en begränsad geografisk remsa, är ännu attraktivare och ofta föremål för handel som är olaglig och har en destruktiv inverkan på skogen och hela ekosystemet.

Vi står därför inför ett dilemma: å ena sidan behöver vi timmer, byggmaterial. Å andra sidan måste vi skydda de tropiska skogarna. Om exploateringen inte kan kontrolleras på ett bra och rationellt sätt kommer det inte bara att sluta med en miljökatastrof utan också i en demografisk katastrof. Utan skogarna kommer det inte att finnas någon annan vegetation, inga djur och inga människor i dessa områden. Internationella avtal behövs, men i det här fallet borde vi nog prioritera en förnuftig timmerförvaltning. Om förnuftet inte kan råda kommer vi att förstöra en viktig del av den oersättliga naturen. Vi kommer att vara förstörare i stället för kloka förvaltare.

Sammanfattningsvis stöder jag alltså förlängningen av avtalet (med möjligheten att fortsätta förbättra det i åtanke). Avtalet reglerar en fri och rättvis handel av den här typen av timmer, om än bara till en viss del, och kan samtidigt bli en förebild för exploateringen av timmer från andra områden – från Sibirien, herr kommissionsledamot, som vi hör så sällan om nuförtiden, från Amazonas, som vi hör om lite oftare, och från andra utsatta områden i världen.

David Martin, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Tillåt mig så här i början av debatten framföra socialdemokratiska gruppens lyckönskningar till Caroline Lucas för hennes betänkande. Vi stöder det fullständigt och kommer att rösta för alla förändringar som hon föreslår i betänkandet.

Det gläder mig att man i det reviderade internationella avtalet om tropiskt timmer fäster större vikt vid hållbar förvaltning – genom att ta itu med olaglig avverkning, till exempel – samt vid återställande och skydd av förstörda skogar. Som andra talare redan har anfört är bevarandet av de tropiska skogarna livsviktigt för att värna om den biologiska mångfalden och motverka klimatförändringar eftersom, som vi nu alla vet, tropiska skogar har en central roll i upptagningen av koldioxid från atmosfären. I nuläget orsakar avverkningen av dessa skogar 20 procent av världens koldioxidutsläpp.

Jag delar Caroline Lucas målsättning att försöka se till att sociala och miljörelaterade frågor verkligen prioriteras i det omarbetade avtalet, snarare än att endast fokusera på ökad handel med tropiskt timmer.

Naturligtvis måste utvecklingsländer ha tillgång till de resurser som behövs för att skydda, återställa och förvalta skogarna på ett hållbart sätt. I avtalet föreskrivs finansiellt stöd i form av tematiska program, utöver projektbaserat stöd. Jag hoppas att de tematiska programmen kommer att kunna fokusera på frågor som har att göra med styrelseformer och fattigdomsminskning och att medlemsstaterna lämnar generösa bidrag till dessa program.

Jag delar den besvikelse som både Caroline Lucas och Helmuth Markov har uttryckt över att parlamentet inte medgett samtyckesförfarande till avtalet, och jag håller med om att vi borde ha beviljats detta förfarande.

Jag hoppas att vi kan räkna med att kommissionen förser parlamentet med en årsredovisning som analyserar – och "analyserar" är verkligen nyckelordet – tillämpningen av avtalet. Jag förstår vad kommissionen berättade ikväll, nämligen att ITTO ger ut egna årsberättelser, men vi vill även höra kommissionens reaktion på dessa dokument.

Vad gäller bilaterala avtal skrev EU tidigare i månaden på ett avtal med Ghana för att förhindra import av olagligt avverkat timmer till EU:s marknader. Avtalet kommer i teorin att garantera att grundläggande regler för skydd av skogen respekteras, såsom god statlig kontroll av avverkning. I nuläget måste vi konstatera att Ghanas skogar avverkas med en hastighet på 2 procent om året. Om det bilaterala avtalet fungerar kan det gynna båda parter. I Ghana, där olaglig avverkning har reducerat regnskogen med upp till 25 procent av dess ursprungliga storlek på mindre än 50 år, kommer avtalet att säkra framtiden för timmerindustrin – landets fjärde mest lönsamma sektor.

I EU, där konsumenterna blir mer och mer miljömedvetna, kan vi se till att virke som importeras från Ghana är certifierat som rent. Trots att avtalets tillämpning kan ta några år att verkställa anser jag att det är en lovande början, och jag stöder kommissionens planer på fler liknande avtal med andra afrikanska stater, t.ex. Gabon, Kamerun och Liberia.

Slutligen vill jag upprepa en av Caroline Lucas synpunkter: det här avtalet är en blygsam start. Det är bättre än ingenting, men det går inte långt nog, och vi behöver fler förslag från kommissionen och det internationella samfundet.

Magor Imre Csibi, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden till slutsatserna i betänkandet, som jag helt och hållet stöder. När vi nu har haft avtal om tropiskt timmer i mer än 20 år tycks de ha en begränsad effekt på en hållbar användning av tropiska skogar. FN:s livsmedels- och

jordbruksorganisation beräknar att enbart under perioden 2000–2005 ökade skövlingstakten av tropisk skog med 8,5 procent jämfört med 1990 års nivåer.

Det är synd att parlamentariker och det civila samhället inte är mer engagerade i utformningen av sådana avtal, så att man kan få balanserade handelsintressen och kan verka för en mer hållbar användning av tropiska skogar. Men hur effektivt ett avtal än är måste det vara del av en mer allmän attityd, där alla regioner erkänner sitt ansvar och vidtar bestämda åtgärder för att stoppa skogsskövlingen.

Vi i Europa kanske tror att vi har effektiva mekanismer för att skydda den biologiska mångfalden och konsumenterna, men så ser det inte ut i verkligheten. Massor av illegalt timmer och illegala träprodukter anländer till EU:s hamnar varje dag. När det illegala timret väl har förts in på marknaden i en medlemsstat kan det lätt säljas i alla de andra 26 medlemsstaterna utan ytterligare kontroll av om det är lagligt. På så sätt blir europeiska konsumenter som i god tro köper möbler eller byggmaterial från förmodat lagliga källor omedvetet medbrottslingar till skogsbrott.

Eftersom EU är en stor importör och konsument av trä och har åtagit sig att halvera avskogningen, som en del i planerna att bekämpa klimatförändringar, har EU ett ansvar för att kämpa mot illegal avverkning och handel med produkter som tillverkats av illegalt skördat timmer. Om vi verkligen vill ta itu med avskogning och illegal avverkning på allvar bör vi först skärpa vårt agerande här hemma genom att driva igenom en europeisk lagstiftning som hindrar försäljning av illegalt timmer och illegala träprodukter inom EU. Tyvärr har ett lagstiftningsförslag med denna innebörd upprepade gånger försenats, trots EU-resolutionen från juli 2006 och tillkännagivandet i kommissionens arbetsprogram från oktober 2007.

Med anledning av den här debatten skulle jag vilja att kommissionen förklarar vilka orsaker som har lett till att offentliggörandet av skogspaketet har skjutits upp. Dessutom uppmanar jag kommissionen att utan ytterligare dröjsmål presentera en lagstiftning som innehåller krav på att endast timmer som skördats på ett lagligt sätt och lagliga träprodukter säljs på EU-marknaden.

Tyvärr har alltför mycket tid redan slösats bort. I nuläget uppmanar jag kommissionen att skynda på förfarandet för att lägga fram denna viktiga lagstiftning, så att en första behandling kan ske innan denna mandatperiod är till ända. Vi måste se till att vi sänder ut rätt budskap och att vi gör det i tid.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Att slutföra ett internationellt tropiskt timmeravtal är ett mycket viktigt steg mot att skydda tropiska skogar och att göra handeln med vissa sorters trä mer civiliserad. Förfarandemässiga frågor får dock inte göra oss blinda för våra allra viktigaste mål. Visst kan det vara viktigt att upprätta en laglig grund och att avgöra om detta är ett samråd eller ett samtyckesförfarande, men får vi därigenom möjlighet att skydda tropiska skogar och att gå vidare?

Varje dag dör oåterkalleligen tusentals hektar skog, och inte bara tropisk skog. Marken som blir kvar förvandlas till sumpmark eller öken. Avskogning kan inte förhindras genom nyplantering, åtminstone inte på kort sikt. De fattiga länderna i Afrika, Amerika och Asien har ingen möjlighet att kontrollera överdriven exploatering av skogarna och kan därför inte förhindra det eller använda skogarna förnuftigt. Så är även fallet i de sibiriska skogarna. Man skyddar inte träd och har ingen respekt för timmer. Ju fattigare ett land är, desto mer sant är detta. Under kulturrevolutionen i Kina högs många kvadratkilometer skog ned. Timmer används som huvudsaklig energikälla.

Därför spelar Internationella organisationen för tropiskt timmer en sådan viktig roll. Vi ska komma ihåg att tekniska framsteg och moderna maskiner för att avverka och lunna träd skyndar på processen och att billigare timmer från illegal avverkning är attraktivt för affärsmän inom handeln. Alla kryphål som kan täppas till inom handeln, alla hinder, alla ursprungsintyg och -kontroller innebär ännu en framgång. Jag hoppas att detta avtal kommer att fylla sin funktion så snart som möjligt.

Margrete Auken, för Verts/ALE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka Caroline Lucas för ett utmärkt betänkande. Vi har konstaterat, och det är alla ense om, att handeln med tropiskt timmer inom EU är en skandal. Det har också sagts upprepade gånger ikväll att vi är trötta på att höra högtidliga uttalanden och att inte se någon handling. Jag hoppas att kommissionen hör alla de personer som kräver att den vidtar åtgärder för att försöka ändra på saker och ting, så att framtiden kan bli lite ljusare.

Illegalt timmer väljer in i EU, och detta är i sig helt absurt. Hade det handlat om någon annan produkt skulle vi ha kallat det för häleri. Frivilliga märkningssystem är en ganska liten åtgärd. Olagliga handlingar bör förbjudas, även inom EU. De bör inte inskränkas genom märkning utan genom ett faktiskt förbud. Jag tror

att det kommer som en överraskning för de flesta att det överhuvudtaget är lagligt att köpa illegalt timmer inom EU. Men märkning är förstås bättre än ingenting.

Den kontroll som stora avverkningsföretag – några av de värsta är från mitt hemland, Danmark – har över EU:s lagstiftning, eller bristen på sådan lagstiftning, är också grotesk. Därför stöder jag föredragandens krav på kommissionsledamoten att nu sätta igång att revidera det internationella avtalet, och vi måste också börja jobba på EU-nivå. Vi är i stort behov av effektivitet. Även om dålig förvaltning och korruption i timmerproducerande länder har stor betydelse kan vi inte bortse från efterfrågan, vilket också har sagts många gånger, eftersom det är den allra viktigaste faktorn.

Som en av världens största timmerimportörer måste EU ta sitt ansvar. Vi behöver en effektiv lagstiftning som ser till att alla timmerprodukter som säljs inom gemenskapen – även behandlade produkter – är både lagliga och hållbara. Vi kan börja på en gång med den offentliga upphandlingen. Något annat vore obegripligt.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Skövlingen av de tropiska skogarna fortsätter i oförminskad styrka. 13 miljoner hektar skogsmark per år eller en fotbollsplan varannan sekund, så mycket skog skövlas varje år i världen. Detta sker trots att det första timmeravtalet kom till för redan 20 år sedan. 2006 skrevs det internationella tropiska timmeravtalet under. Även om avtalet i sig är övergripande och lämnar en del övrigt att önska innebär det i alla fall ett verktyg som vi har för att komma till rätta med problemet.

Detta har Caroline Lucas tagit fasta på och med hennes helt nödvändiga ändringsförslag får vi bättre möjligheter att skydda tropiska skogar. Jag har en fråga direkt till kommissionen. Caroline Lucas sa i sitt inledningsanförande att hela Europaparlamentet väntar på lagstiftningen mot illegal avverkning från kommissionen. När kommer den här lagstiftningen kring den illegala avverkningen? Stämmer det att kommissionen röstade om detta redan i maj i år? Varför har vi då inte fått se någonting? Du berörde inte det i ditt anförande, så vi i parlamentet vill veta det. Vad händer det lagstiftningsförslaget? Berätta det för oss.

Annars vill jag tacka Lucas för att hon också problematiserar hela idén med handel med timmer. Är det verkligen rimligt att så mycket skog ska huggas ner och sedan exporteras? Mitt eget land Sverige är EU:s skogstätaste land. Samtidigt importerar vi en sjättedel av allt timmer som vi förbrukar. Varför? Jo, det är självklart för att det är väldigt billigt att köpa timmer på världsmarknaden. Lucas vill göra något åt detta och kräver att EU ska stödja de länder som antar strategier för att skydda sina tropiska skogar. Helt rätt, ett mycket bra förslag.

En annan åtgärd som Lucas också berör är att man kan villkora handelsavtal och se till att europeiska företag så väl som producenter i syd har ett ansvar att följa och att internationella konventioner och avtal ska följas. Det är precis så internationell handel ska användas – som ett verktyg för att främja hållbarhet och utveckling i hela världen.

En annan dimension av skogsavverkningen som debatteras för lite är köttindustrin. En stor del av det kött och foder som konsumeras i världen kommer från före detta skogsmark. Köttproduktionen är en av de främsta orsakerna till skövlingen av Amazonas. FN:s klimatpanels ordförande Rajendra Pachauri uppmanade nyligen till en minskad köttkonsumtion. Det har han helt rätt i, så här kommer en till fråga till kommissionen: När kommer en strategi för minskad köttkonsumtion? Som jag nämnde tidigare har även Lucas rätt i det mesta i det här betänkandet. Därför stödjer vänstergruppen detta utmärkte betänkande.

Maciej Marian Giertych (NI). – (PL) Herr talman! De befintliga internationella avtalen om tropisk trädflora är helt klart otillräckliga. De genetiska resurserna av tropiska skogar krymper i en alarmerande hastighet på grund av människans överdrivna exploatering av dem.

Det finns två orsaker till detta. De mest intressanta arterna av tropiskt timmer kan fortfarande säljas i rika länder. De eftersöks och avverkas nu effektivare än någonsin. Samtidigt begränsas möjligheten att odla dem under kontrollerade skogsbruksförhållanden eftersom det inte finns några trädskoletoder att odla dem efter. Fröna är oftast icke-vilande. De lämpar sig med andra ord inte för lagring och transporter. De gror så fort de har fallit från trädet. Särskilda studier av dessa utdöende arter behövs därför inom fröproduktion, växtförädling och trädskoledrift. Människor som handlar med sådant timmer bör beskattas för att göra studierna möjliga.

En annan orsak är den överdrivna exploateringen av krontak, bland annat buskar. Det sker eftersom lokalbefolkningar använder dem till ved och för att laga mat. Denna skövling kan inte stoppas om man inte tar fram något annat bränsle åt dessa folk.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Det är oerhört positivt att 2006 års internationella avtal om tropiskt timmer slutförs. Det speglar dessutom ett samförstånd mellan 180 regeringar och internationella organisationer i producerande och konsumerande stater.

Därför råder det ingen tvekan om hur viktiga målen som anges i avtalet är. Vi behöver bara tänka på de skadliga effekterna av illegal avverkning och avskogning, särskilt eftersom det bidrar till växthuseffekten. Därför är det oerhört viktigt att stödja de nationella handlingsprogrammen i producentländerna för en hållbar användning och exploatering av tropiska skogar, och att stärka deras förmåga att införa skogslagstiftning för att på ett effektivt sätt bekämpa illegal avverkning.

Det är förstås avgörande att hitta lämplig finansiering för att uppnå målen i det nya avtalet. Vi i EU uppmanas att se till att endast lagligt avverkat tropiskt timmer importeras och distribueras på den europeiska marknaden. Vi måste främja åtgärder för att informera om det och öka medvetenheten hos konsumenterna.

Låt oss dock fundera över om frivilliga projekt räcker eller om vi måste utfärda rättsligt bindande regler och bestämmelser med hänsyn till den lagliga handeln med tropiskt timmer. Vi måste eftersträva det här målet inte bara på internationell nivå utan även i bilaterala avtal inom Flegtprogrammet och i de handelsavtal som förhandlas fram, med andra ord frihandelsavtalen. Avtalet mellan EU och Ghana är ett exempel som visar vägen mot ett ömsesidigt samarbete.

Francisco Assis (PSE). – (PT) Herr talman! Detta särskilda fall är ett tydligt exempel på att intresset för att liberalisera internationell handel bör komma i andra hand efter viktigare mål av en miljömässig och social karaktär. Det är mycket viktigt att skydda tropiska skogar för att behålla planetens ekologiska balans, och vi kan utan att överdriva säga att tropiska skogar i den egenskapen verkligen är mänsklighetens arv och att vi alla har ett ansvar för att bevara dem. Särskilt de mer utvecklade och rika länderna bär ett ansvar som de inte kan smita undan. Dessa skogar ligger oftast i fattiga länder, länder som har enorma svårigheter, och all retorik som vi använder här blir totalt meningslös om vi inte kan främja utvecklingsåtgärder för dessa länder.

Det är avgörande att vi hjälper dessa länder, och det är ytterst nödvändigt att världens största konsumenter och mest utvecklade områden, vilket förstås EU är ett exempel på, engagerar sig i att se till att det finns noggranna kontrollmekanismer för hur dessa skogar används. Men samtidigt är det viktigt att dessa länder engagerar sig i att garantera stöd för producentländerna.

De är beroende av tropiska skogar, och deras ekonomier hänger till stor del samman med skogarna. En snabb avskogning kommer att få dramatiska konsekvenser ur alla synvinklar – för oss på en mer global nivå, ur miljömässig synvinkel, men för dem på ett mer påtagligt sätt, ur ett ekonomiskt och socialt perspektiv som hotar deras överlevnad – och därför måste vi börja här med allt det som går att göra. Vi måste stödja, och vi måste sätta in åtgärder som uppmuntrar till utveckling och förändring av produktionsstrukturen i dessa länder, så att de kan få en relation till sina skogar och resurser som passar deras intressen bättre och stämmer bättre överens med mänsklighetens globala intressen. Detta är EU:s ansvar. Avtalet visar att det går åt rätt håll. Men det är fortfarande inte tillräckligt. Dessa brister framhålls tydligt i betänkandet, som även ger oss lite hopp om framtiden.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Herr talman! Tropiskt timmer ikväll. Finanskrisen den här veckan. Stora pandemier, migration, matkrisen ... Allt detta leder till samma slutsats: dagens stora politiska frågor är globala och kräver ett globalt politiskt gensvar.

Det är förstås ingen som principiellt bestrider den bestående makt som Indonesien har över sina tropiska skogar och landets rättighet att plantera palmträd för att producera palmolja, precis som Brasilien har rätt att byta ut sin skog mot boskap, som man även gjort i Gabon. Emellertid verkar det som om utövandet av territoriell makt får negativa konsekvenser utanför det egna territoriet. Avskogning, fattigdom, utdöende fauna och flora och billigt timmer orsakar alla skada på global nivå. Därför handlar det inte om att säga att "folk som skadar andra måste gottgöra problemen de orsakar". Det handlar om att ta itu med dessa problem på en rättslig nivå. Hur ska vi hantera detta problem? Var ska vi börja? Här i Europa, genom att märka timmer och certifiera det som en sorts "Fairtrade"-timmer, på samma sätt som vi gör med Fairtrade-kaffe, med bilaterala handelsavtal? Det här är utan tvekan ett viktigt första steg, men lösningen måste vara global. Vi behöver mycket mer än ett multilateralt avtal om timmer eftersom människor i gemenskaperna, afrikaner, latinamerikaner och asiater också har rätt att bli belönade för de olika uppgifter som de utför. Därför måste vi se på dessa problem politiskt, på en global nivå, och hitta principer och modeller så att livet på vår planet kan fortgå.

Talmannen. – Tack för er transnationella vädjan, herr Martinez.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). - (NL) Herr talman! Jag vill också tacka Caroline Lucas och Zbigniew Zaleski för deras insatser i att få till stånd den här resolutionen. Tyvärr sker handel med illegalt timmer eller timmer som inte skördats på ett hållbart sätt fortfarande i stor utsträckning i Europa.

Europeiska kommissionens handlingsplan, Flegt, från 2003, där man särskilt avsåg att förhindra handel med illegalt skördat timmer i Europa, har haft en mycket begränsad effekt. Därför är det beklagligt att Europeiska kommissionen ännu inte har lagt fram de nya förslagen. Det tycks trots allt fortfarande löna sig för importörerna att uppföra sig illa, eftersom man nästan aldrig vidtar några åtgärder mot den illegala handeln och eftersom den inte får några påföljder. De timmerimportörer som tar sitt ansvar betalar därför ett högt pris, både bokstavligt och bildligt talat, för att de uppfyller miljö- och säkerhetskraven eftersom handel med det mycket billigare illegala timret fortfarande sker i stor utsträckning.

Timmerindustrin själv har redan börjat ta sunda initiativ, som till exempel certifiering. Vi måste stödja dessa med bindande lagstiftning, i enlighet med WTO:s ramavtal. Därför förespråkar jag också att man ska erkänna befintliga certifieringssystem som har upprättats delvis av sektorn själv och delvis av icke-statliga organisationer. Det Caroline Lucas vill, nämligen att också inrätta ett nytt europeiskt organ, skulle innebära en hel del byråkrati och är enligt vår mening onödigt.

Självklart måste man vidta åtgärder lokalt i regionerna för att bekämpa illegal avverkning, men vi förväntar oss också att Europeiska kommissionen presenterar ett förslag för att införa påföljder, som även bör få en förebyggande effekt på timmerimportörerna. Om vi inte inför påföljder för företag som sysslar med illegal handel finns det en risk för att detta illegala beteende fortsätter att vara lönsamt, och det är detta vi måste avskaffa.

Rovana Plumb (PSE). - (RO) Jag vill gratulera föredraganden, Caroline Lucas, och hennes kolleger till arbetet med detta betänkande. Jag anser att det internationella avtalet om tropiskt timmer kommer att bidra till en hållbar användning av världens skogar, även om 80 procent av dem redan har förstörts eller skadats. Vi vet att skogar är en fristad där den biologiska mångfalden kan bevaras och att de har en betydande roll i kampen mot klimatförändringarna. Import av billigt timmer och billiga möbler som sker på grund av frivilliga överenskommelser orsakar obalans på världsmarknaden och arbetslöshet både i exporterande och importerande länder. Därför vill jag återigen betona behovet av lagstiftningsåtgärder för att skydda tropiska skogar och även andra skogar och för att förhindra illegalt timmer. Jag välkomnar det omarbetade avtalet och litar på att kommissionen tar fram en årsrapport om hur detta avtal utvecklas.

Béla Glattfelder (PPE-DE). - (HU) Det enda sättet att stoppa klimatförändringarna på är att stoppa avskogningen. Våra försök att skydda miljön här i Europa är verkningslösa om vi tolererar att man förstör miljön i andra delar av världen.

Liberaliseringen av internationell handel och globaliseringen stimulerar miljöförstörelsen som spänner över alla kontinenter. WTO:s regler måste kompletteras med stränga bestämmelser för att skydda miljön, annars kommer ytterligare liberalisering att leda till att miljöförstörelsen blir än mer omfattande. Idag räcker det inte att förbjuda illegal handel med trä: import av produkter och möbler som tillverkats av illegalt avverkat trä måste också förbjudas.

Tror folk verkligen att import av billiga kinesiska möbler inte har något att göra med skogsskövling? Det här betänkandet är ett steg i rätt riktning, men ännu radikalare åtgärder behövs eftersom vår planets tillstånd kräver det. Innan strängare regler är i bruk måste vi uppmana de stora internationella möbelhandlarna, som till exempel IKEA, att vara öppet återhållsamma och inte sälja möbler som tillverkats av illegalt trä.

Avskogning stimulerar inte bara handel med trä och möbler utan även en ökning av jordbrukspriserna och efterfrågan på biobränslen. Om vi tillåter handel med biobränslen som produceras till följd av avskogning måste vi vara medvetna om att varje gång vi tankar våra bilar med sådana bränslen har vi också bidragit till avverkning av några kvadratmeter regnskog.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Tillståndet för de tropiska regnskogarna har varit oroväckande i några år, och det är nu omöjligt att blunda för den samvetslösa skövlingen av denna nyckelkomponent i vår planets biosfär. Det är bedrövligt att lagstiftningen för att bekämpa illegal avverkning av tropiskt timmer har stött på allvarliga hinder i Europa när tretton miljoner hektar av gamla skogar sägs försvinna varje år, vilket förstärker bidrar stort till ökningen av koldioxidutsläpp. Jag stöder helt uppmaningen att krav på miljöskydd ska ingå i EU:s gemensamma handelspolitik. Jag är mycket nöjd med att Caroline Lucas i sitt betänkande även betonar att man ska sprida information om avskogningens katastrofala följder. Denna sorts avtal bör ratificeras av parlamentet, och det är viktigt att vi varje år här i Europaparlamentets

debatt diskuterar kommissionens rapport om genomförandet av detta internationella avtal och hur avskogningssituationen ser ut. Tyvärr är vi för sent ute för att kunna avvärja eller stoppa klimatförändringarna, men det är vårt ansvar att åtminstone bromsa dem. Detta avtal är, om inte tillräckligt, så ett steg i rätt riktning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Trots att det förenade Europa är en varm anhängare av olika slagord på miljöskyddsområdet verkar man bortse från det växande problemet med att primärskogarna försvinner, vilket framför allt hänger samman med en girig skogsförvaltning i syfte att tillgodose efterfrågan från de verksamma inom handeln med tropiskt timmer. Närmare 80 procent av samtliga dessa skogar har hittills drabbats av avskogning.

EU måste öka det ekonomiska stödet till producentländerna för att på så sätt förhindra olaglig avverkning och främja en hållbar skogsförvaltning. Ett annat steg i rätt riktning är att införa en timmerverifikation på den europeiska marknaden. Enligt officiell statistik utgör EU:s timmerimport en liten del av den totala produktionen, men vi får fördenskull inte glömma bort de enorma mängder bearbetat timmer som importeras till Europa. Kampen för att behålla det som finns kvar av primärskogarna handlar i grunden om att säkra kommande generationers framtid.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag tackar de som har yttrat sig. Jag vill inledningsvis påminna alla om att 2006 års avtal syftar till att främja en ökning av den internationella handeln med tropiskt timmer från hållbart förvaltade och lagligen avvercade skogar, liksom en hållbar förvaltning av timmerproducerande tropiska skogar.

Jag vill även understryka att detta är det enda multilaterala internationella instrument som syftar till att upprätta en godtagbar rättslig ram för skogarna, i första hand de tropiska skogarna. Avtalet påverkar även indirekt övriga skogar, om än mindre uppenbart och mer marginellt.

Det intressanta är att avtalet bidrar till att etablera en samarbetsram för samtliga initiativ på skogsområdet. Kommissionen avser givetvis att delta aktivt i avtalet genom att gemenskapen bidrar till den administrativa budgeten, och vi vill även finansiera omfattande insatser genom områdesspecifika program.

Detta får emellertid inte ersätta de bilaterala avtalen i programmet för skogslagstiftningens efterlevnad samt förvaltning av och handel med skog (Flegt) – tvärtom. Ni betonade med all rätt detta. Vi kommer i ökad utsträckning att anlägga ett mer globalt synsätt i de bilaterala avtalen och införa begreppet om respekt för tropiskt timmer.

Det avtal som vi diskuterat i kväll är mycket riktigt – som någon här konstaterade – en blygsam början, men det bör bli startskottet för en åtskilligt effektivare strategi än tidigare. Texterna om olaglig avverkning samt genomförandeförordningen för Flegt beräknas preliminärt läggas fram i oktober. Jag anser att kommissionen i och med detta kan tillgodose de förväntningar som ni gett uttryck för här.

Jag vill därför än en gång tacka Caroline Lucas och givetvis frågeställaren Helmuth Markov. Jag kommer naturligtvis att vidarebefordra parlamentets samtliga synpunkter på och betänkligheter om detta problem som alla så riktigt framhållit är av mycket stor betydelse. Detta är ett avgörande mänskligt arv inför framtiden. Jag blev mycket förtjust i uttrycket "den biologiska mångfaldens vagga". Våra skogar är helt klart den biologiska mångfaldens vagga.

Skyddet för våra skogar är ett i högsta grad betydande initiativ som rör hela planetens framtid. Jag vill därför tacka parlamentet för dess uppriktiga engagemang, och jag hoppas att vi tillsammans med kommissionen steg för steg kan leva upp till era förväntningar, när vi nu har fått höra hur angelägna och brådskande de är. Jag vill än en gång tacka samtliga ledamöter och i första hand föredraganden.

Caroline Lucas, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka mina kolleger för deras synpunkter och stöd, men jag vill gärna säga några ord till framför allt kommissionsledamot Jacques Barrot. Jag hoppas att ni har tagit till er den otålighet och frustration som har kommit till uttryck i hela kammaren i kväll över de ändlösa förseningar som drabbat det länge emotsedda lagförslaget om åtgärder för att bekämpa olaglig avverkning. Jag ber er att till era kolleger framföra parlamentets uppfattning att det är fullständigt oacceptabelt att lagförslaget drabbas av ständiga förseningar.

Jag beklagar mycket att ni inte har kunnat besvara den fråga om när lagförslaget kan vara att vänta som ett antal personer har ställt till er åtminstone tre gånger här i kväll. Jag anser att det låter väldigt illa även i allmänhetens öron. Det är enligt min åsikt bedrövligt att EU inte kan hålla ordning i sitt eget hus. Vi talar vitt och brett om det politiska ledarskap som vi gärna vill tro att vi utövar i världen. Om detta ledarskap har

någon som helst innebörd bör det betyda att vi stoppar försäljningen och importen av olagligt timmer till EU, och vi förväntar oss åtskilligt snabbare insatser på detta område.

När jag nu har ordet vill jag bara ta upp ytterligare en fråga. Många kolleger har lyft fram kopplingen mellan skogsavverkning och klimatförändring, och jag vill avslutningsvis lägga fram ytterligare en synpunkt på det klimatpaket som kollegerna ska rösta om under de kommande veckorna. Ni vet ju att avskogningen är en central fråga inom systemet för handel med utsläppsrätter, och jag vill uppmana mina kolleger att inte låta sig övertygas av talet om att låta så kallade sänkkrediter (RMU) ingå i systemet för handel med utsläppsrätter. Under en lunchdebatt i dag lade vi fram en rad skäl till varför det är synnerligen olämpligt att införliva avskogningen i detta system, inte minst för att den skulle dominera det helt och hållet. Problemen är omfattande i samband med verifikation, tillsyn, rapportering och ansvarsbestämmelser. Vi måste förvisso behandla avskogningen som en del av klimatpaketet, men vi menar att detta bör ske genom att utnyttja auktionsintäkterna för lämpliga investeringar i de länder som berörs av problemet.

Herr kommissionsledamot! Jag vill att ni ser till att hösten blir den tidpunkt när EU verkligen blir trovärdigt när det gäller skogspolitik. Jag vill att ni lovar att lägga fram förslaget så snart som möjligt.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Det är möjligt att Caroline Lucas inte uppfattade vad jag sa. Jag ansåg att jag hade gett ett klart svar. Jag meddelade att en text skulle föreligga i oktober. Är det tolkningens fel? Uttryckte jag mig inte tillräckligt klart? Jag vill vara helt tydlig med detta. Jag har för vana att lyssna på parlamentet. Med risk för att upprepa mig och dra på mig parlamentets missnöje vill jag påpeka att jag faktiskt nämnde oktober bara för några minuter sedan.

Talmannen. – Då så. Nästa vecka är det oktober, och det blir alltså ett möte nästa vecka. Tack så mycket.

Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag för utskottet för internationell handel, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.⁽¹⁾

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Péter Olajos (PPE-DE), *skriftlig*. – (HU) Ingen kan längre vara okunnig om att skövlingen och förstörelsen av skogarna påverkar klimatförändringen och den biologiska mångfalden. Avskogningen drabbar nu närmare bestämt 13 miljoner hektar världen över och är den tredje största källan till växthusgasutsläpp. Den olagliga träproduktionen orsakar erosion och bidrar till att undergräva lokalsamhällenas utkomstmöjligheter och innebär dessutom att de träproducerande länderna får vidkännas en förlust på 10–15 miljarder euro varje år.

Jag välkomnar givetvis ett internationellt avtal om tropiskt timmer, men vi är trots detta fortfarande mycket långt från målet. Vi kommer att nå dit om vi lyckas anta ett mer övergripande förhållningssätt till skogarna i åtminstone de tempererade områden som ligger inom EU – ett förhållningssätt som utgör en garanti såväl för en hederlig produktion av trävaror som för spårbarhet inom hela saluföringskedjan. Ett sådant avtal är det enda sättet att få till stånd ett verkligt skogsskydd och en hållbar användning av timmer.

Jag gör mig naturligtvis inga illusioner, särskilt som det uttalande som jag och flera kolleger skrev ihop under våren och sommaren i år har undertecknats av en fjärdedel av alla parlamentsledamöter.

Jag är övertygad om att frågan om de tropiska skogarna förr eller senare kommer att kräva vår och Europas uppmärksamhet. Kanske kan ett avtal om tropiska skogar leda till att kommissionen lägger fram lagstiftning där det föreskrivs att endast trä och trävaror som har producerats på ett lagligt sätt får importeras till EU.

16. Förfaranden vid domstolen (ändring av artikel 121) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Costas Botopoulos, för utskottet för konstitutionella frågor, om att ändra artikel 121 i Europaparlamentets arbetsordning (2007/2266(REG)) (A6-0324/2008).

⁽¹⁾ Se protokollet.

Costas Botopoulos, föredragande. – (EL) Herr talman! Det förslag till betänkande som vi diskuterar i dag rör ändringen av artikel 121 i Europaparlamentets arbetsordning om förfaranden vid domstolen. Som artikeln för närvarande är formulerad regleras sådana förfaranden endast i de fall då parlamentet väcker talan inför domstolen.

Det framgår emellertid inte av texten vad som inträffar när parlamentet beslutar att föra fram sina synpunkter genom att dess företrädare talmannen inkommer med inlagor eller skriftliga yttranden i inledande rättsförfaranden. Syftet med dessa förfaranden är att ifrågasätta giltigheten i en rättsakt som parlamentet antagit genom medbeslutandeförfarande.

Ordföranden i utskottet för rättsliga frågor Giuseppe Gargani har därför ställt en fråga, och jag vill ta tillfället i akt att tacka honom för hjälpen med att sammanställa betänkandet. Hans fråga gäller om förfarandet med inlagor och skriftliga yttranden omfattas av artikel 121, och om så inte är fallet, vad vi bör göra åt detta.

Mitt inledande svar i betänkandet innebär att det ena förfarandet inte kan anses innefattas i det andra och att ordet "talan", som används i artikel 121, följaktligen inte kan anses omfatta inlagor eller skriftliga yttranden som inges till domstolen, vilka båda är andra former av åtgärder. Det första svaret är alltså att vi inte kan inleda förfaranden endast på grundval av en tolkning.

Kan vi hålla fast vid den parlamentariska praxis som innebär att beslutet i sådana fall åligger parlamentets talman såsom vår ordförande och företrädare i domstolsförfaranden? Jag anser återigen att svaret är nej. En mer tillförlitlig åtgärd är att utarbeta ett nytt detaljerat förfarande.

Hur kan det förhålla sig så? Eftersom det i praktiken har inträffat att parlamentets talman har beslutat att inte följa rekommendationen från utskottet för rättsliga frågor, det vill säga när det handlat om att inför domstolen slå vakt om giltigheten av ett tidigare beslut av parlamentet.

Detta har på senare tid inträffat två gånger i parlamentets historia. Vi har goda skäl att anse att vi bör ta oss an förfarandet från grunden.

Vilken lösning föreslås? Enligt en rekommendation från utskottet för rättsliga frågor ska talmannen, om han är överens, inkomma med synpunkter. Om han inte är överens ska han avgöra frågan efter överläggningar i talmanskonferensen. Varför i talmanskonferensen? Eftersom den är en kollegial institution som kan fatta beslut med beaktande av fördelar och nackdelar i varje enskilt fall.

Endast när talmanskonferensen beslutar att parlamentet i absoluta undantagsfall (exempelvis en fördragsöversyn) inte ska stå fast vid sin tidigare ståndpunkt ska frågan hänskjutas till kammaren, eftersom endast kammaren är behörig att ändra ett beslut som den tidigare fattat.

Georgios Papastamkos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Som föredragande – det vill säga för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater – vill jag påpeka att vi i kväll diskuterar en fråga som rör parlamentets organisatoriska självständighet och överhöghet.

Parlamentets arbetsordning innehåller en sammanställning av regelverket, och utgångspunkten är de enskilda bestämmelsernas giltighet på lång sikt. Då menar jag inte bestämmelser som gäller så länge ingen ändring sker, utan sådana som kännetecknas av varaktighet och stabilitet.

Jag ska inte i detalj gå in på det förfarande för tvistlösning som beskrivs i ändringstexten – Costas Botopoulos har behandlat denna punkt både noggrant och ingående. Texten i föredragandens ändringsförslag är resultatet av en förlikning av ståndpunkterna från PPE-DE-gruppen och socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet.

Tillägget i form av en ny punkt till den befintliga texten i artikel 121 i parlamentets arbetsordning gäller när parlamentets talman och utskottet för rättsliga frågor inte kan enas om ett beslut som rör parlamentets ingivande av inlagor och skriftliga yttranden i samband med förfaranden vid domstolen.

Det har hittills saknats en tydlig och uttrycklig bestämmelse i arbetsordningen för detta, och avsikten med den ändring vi diskuterar är att täppa till det juridiska kryphålet och luckan i de bestämmelser som reglerar parlamentets interna arbetssätt.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Parlamentet företräds inför domstolen av talmannen, och i kontroversiella fall samråder talmannen först med kammaren. Så går det till i samband med att talan väcks. I det nya betänkandet utsträcks systemet till att omfatta andra rättsförfaranden där talmannen företräder parlamentet och i kontroversiella situationer samråder med kammaren. Betänkandet

innehåller emellertid en nyhet, nämligen att talmanskonferensen ska kallas in som ett mellanliggande beslutsfattande organ mellan talmannen och kammaren. Lösningen vållar i sig inga problem, men det vore ändå lämpligt att ta tillfället i akt att understryka att parlamentet alltid måste ha den historiska princip för ögonen som handlar om att det endast är kammaren som har befogenhet att slutgiltigt fatta beslut i samtliga frågor. Kammarens överhöghet gäller i alla frågor utan undantag, eftersom den är ett konkret uttryck för den legitimitet som härrör från de etiska reglerna om företrädskap.

Det är väl känt att institutioner som parlamentet, som styr över komplexa och breda områden, många gånger har svårt att motstå frestelsen att linda in sin egen politiska makt i byråkrati. Frestelsen blir inte sällan övermäktig, men faktum kvarstår att vi ändå måste undvika att omge demokratin med alltför mycket byråkrati, eftersom kännetecknet på effektiviteten i ett gott styre består i att vi aldrig får avhända oss det politiska utrymmet, än mindre lämna ifrån oss det politiska handlingsutrymmet till kvasiadministrativa inrättningar som kommittéer och i vissa fall konferenser. Skälet är att dessa aldrig, med Mirabeaus ord, utgör ett verkligt "tvärsnitt av befolkningen".

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Ändringen av arbetsordningen kan förefalla som en teknikalitet och inget annat, men den innebär i praktiken en förstärkning eller försvagning av dess demokratiska legitimitet. Genom de båda prejudikat, där talmännen inte ålades att följa rekommendationerna från parlamentets utskott för rättsliga frågor, har en lucka blottats i arbetsordningen. Jag kommer att stödja ändringen av artikel 121, som innebär att talmannen i sådana fall ska överlämna ärendet till talmanskonferensen och därefter till kammaren. Jag anser dock att talmannen bör lägga fram och försvara sin ståndpunkt inför utskottet för rättsliga frågor, inte inför övriga utskottsordföranden. Jag beklagar att det i ändringen inte sägs något om att en grupp ledamöter ska ha möjlighet att lägga fram ett tredje alternativ för kammaren, eller om kammarens enda möjlighet är att antingen acceptera eller förkasta talmannens eller talmanskonferensens alternativa bedömning. Vi står här inför ett nytt prejudikat som kommer att sättas på prov först i framtiden. Detta handlar enligt min uppfattning inte om byråkrati utan om demokrati.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). - (ES) Normalt sett bör föredraganden bli bekymrad när motståndargruppen i parlamentet rycker ut till försvar för en föredragande som tillhör en annan grupp. Detta är gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraters kväll. Fyra ledamöter av PPE-DE-gruppen tar till orda i debatten om Botopoulosbetänkandet! Det mest överraskande är att vi har kommit hit för att hylla Costas Botopoulos' förslag, eftersom vi anser att det är ett bra förslag, ett samförståndsförslag och ett förslag som jag kan meddela kommer att få min grupps gillande och politiska stöd.

Livet i parlamentet speglar det alldeles vanliga livet, som är föränderligt och ett liv som vi måste förhålla oss till. Som svar på en tolkning av arbetsordningen som går ut på om en viss artikel möjligen medger att parlamentet inkommer med skriftliga yttranden i samband med rättsförfaranden har Costas Botopoulos därför klargjort frågan genom att lägga fram ett konstruktivt förslag, vilket är just vad livet kräver.

Jag vill därför gratulera den unge parlamentsledamoten som jag förutspår stor framgång i parlamentet, och han har min grupps stöd för denna reform.

Costas Botopoulos, föredragande. - (EL) Herr talman! Jag vill först tacka samtliga talare, liksom mina kolleger i parlamentet som hjälpte mig mycket med detta mitt första betänkande som, för att citera Íñigo Méndez de Vigo, förhoppningsvis inte blir det sista.

Jag har några mycket korta synpunkter på de olika inläggen. Georgios Papastamkos har rätt i att betänkandet är ett resultat av en förlikning, eftersom detta är just vad som skedde. Det är emellertid resultatet av en förlikning i ordets bästa betydelse mellan politiska grupper. Betänkandet är med andra ord inte den minsta gemensamma nämnaren utan den gemensamma grund vi har kunnat enas om och innehåller de lösningar som jag uppfattar som de vettigaste och mest demokratiska. Jag anser att resolutionen är demokratisk just för att den innebär att rättsliga förfaranden får utvecklas på det mest ändamålsenliga sättet.

Maria da Assunção Esteves har mycket riktigt påpekat att vi inte ska tillgripa plenarsammanträden i tid och otid. Hon har fullkomligt rätt! Det logiska här är därför att endast kalla till plenarsammanträde när det är absolut nödvändigt – det vill säga enbart när det krävs en ändring av ett beslut som parlamentet redan har fattat.

Zuzana Roithová påpekade även med all rätt att utskottet för rättsliga frågor har en viktig uppgift. Uppgiften ska fullgöras enligt formuleringen i regelverket. Utskottet för rättsliga frågor ska med andra ord höras i början, efter halva tiden och i slutet av förfarandena.

Jag vill här framhålla, vilket jag inledningsvis underlät att göra, att när utskottet för rättsliga frågor undantagsvis inte har tid att avge ett yttrande kan talmannen ensam besluta. Även i detta fall sägs det dock uttryckligen, tillsammans med en förklaring, att utskottet för rättsliga frågor ska kunna meddela sitt beslut på det sätt det finner lämpligt. Tack.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

17. Beslut om vissa dokument: se protokollet

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.55.)